

GÖRDÜĞÜM DERİN DEVLET VE
NEO-HAŞHAŞİ FETÖ

İSMAİL NACAR

İSMAİL NACAR

GÖRDÜĞÜM
DERİN DEVLET
VE
NEO-HAŞHAŞİ FETÖ

kitap
arası

kitap|arası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İsmail NACAR

Nüfus cüzdanındaki doğum tarihi 1952 olsa da, aslında 1950 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesi Kurtuşağı köyünde doğdu. Evli ve üç çocuk babası.

Bursa Eğitim Enstitüsü'nden ayrılarak kaydolduğu Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih – Coğrafya Fakültesi Ortaçağ Tarihi Kürsüsü'nden 1979 yılında mezun oldu. 1973 yılında çıkarmaya başladığı aylık Yeni Atılım Dergisi'ni, aralıklarla 1980'lerin sonuna kadar sürdürdü. 1982'de 4 aylık kısa dönem askerliğini Menemen'de yaptı. 1982-1990 yılları arasında, ticaretle de ilgilendi.

Fikir mücadelesini tüm hizip ve partiler üstü bir konumda ısrarla sürdürürken, 1988 yılında bir siyasi parti kurma girişimi oldu. 29 Ekim 1993 tarihinde, başta Kürt sorunu olmak üzere tüm iç gerginliklerin sona erdirilmesi için, bazı eski parlamenter ve aydınlarla birlikte Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi adını taşıyan bir barış inisiyatifine öncülük ederek, devlet yetkilileri ve taraflar nezdinde önemli barış çabaları oldu.

Bugüne kadar pek çok gazete ve dergide çıkan yazıları, röportaj ve demeçlerinin yanında, katıldığı radyo ve televizyon programlarında da önemli açıklama ve tartışmalar yaptı. İlgilendiği sorunlarla ilgili derleyip hazırlattığı kitapların yanında, "Bir İslam Rönesansına Doğru" eserin de yazarıdır. Bilgi ve belge noktasından hareket ederek, kendine özgü otoriter ve ödünsüz bir kişilik sergiledi.

İSMAİL NACAR

GÖRDÜĞÜM
DERİN DEVLET
VE
NEO-HAŞHAŞİ FETÖ

kitap|arası

Kitaparası Yayınları®

Genel Yayın Yönetmeni
Ramazan Arlı

Aralık 2018

ISBN: 978-605-68782-8-2

Yayın Sertifika No: 17536

Kütüphane Bilgi Kartı Cataloging in Publication Data (CIP)
NACAR, İsmail
GÖRDÜĞÜM DERİN DEVLET
ve NEO-HAŞHAŞİ FETÖ

Baskı: Çimke Basımevi
Fevzi Çakmak Mh. 10453. Sok.
No:25 - Karatay/Konya - KTB. S. No: 21941
Cilt: Göksu Cilt

Kitaparası Yayınları
Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk.
No: 42/2 - Cağaloğlu/İstanbul
Tel: 0212 514 82 93
www.kitaparası.com

ÖNSÖZ

“Gördüğüm Derin Devlet ve Neo-Haşhaşi FETÖ” adlı bu kitap, Gladio’nun, “Hizmet Hareketi”(!) görüntüsüyle yaklaşık kırk yıldır Türkiye’de kurduğu karanlık tuzağın özet bir hikâyesinden ibarettir. Bilindiği gibi bu konuda birçok kitap yazıldı. Daha çok bir güvenlik mensubunun bakış açısıyla yazılan bu eserler, FETÖ’nün, hangi iktidarlar döneminde devlet kurumlarında yuvalandığıyla ilgilidir. Elbette ki bu konuda farklı farklı iddialarda olsa olayın bu yönünü de araştırıp tartışmaya açmak zorundayız. Ancak Türkiye için elzem olan, bu FETÖ yapılanmasını ülkemiz sosyolojisi ve dış konjonktür çerçevesinde ele alıp onu “iliyet” kavramı mantığıyla bir sorgulamaya tabi tutmaktır. Yani olayı bir polis gözüyle değil, istihbaratı da olan bir tarihçi ve sosyolog gözüyle tahlil etmek mecburiyetindeyiz. Çünkü emperyalistler, örneğin, Samuel P. Huntington, Graham E. Fuller, Henry J. Barkey ve Helen Rose Ebaugh gibi CIA görevlisi kişiler, Türkiye sosyolojisinden hareket ederek Fethullah Gülen belasını başımıza sardılar. Nitekim bu CIA görevlilerinin, konumuzla ilgili olan kitaplarından yaptığım uzunca alıntılar okuduğunuzda, bunu açıkça göreceksiniz. Daha ve doğrudan inandırıcı olmak için, kendimden çok onları konuşturmayı tercih ettim. Yine, konumuzla ilgili Kürt sorununun çözümü konusundaki barış girişimim başta olmak üzere bizzat içinde rol aldığım bazı

olayları da, bu perspektif çerçevesinden hareket ederek size aktarmayı uygun gördüm. Onun için okuyucularımdan ricam, hatırat türü de sayılabilecek bu özet kitabı, bu uyarılarım doğrultusunda dikkatle okumalarıdır. Görecekler ki, bu tehlikeli yapıyı ta üniversite yıllarımdan itibaren fark etmiş ve zaman zaman da bu konuda kamuoyu ve devlet yetkililerini uyarmışım. Hatta onu ilk defa tarihimizdeki “Haşhaşîler” e benzeterek bazı siyasi parti ve başbakanlara raporlar vermiştim. Bunlar, haber olarak basında yer almış. İlaveten, askeri yetkilileri de uyardım; beni dinlemediler. Ancak ne zaman ki 17-25 Aralık operasyonu yaşandı ve bunun üzerine Başbakan Tayyip Erdoğan’da, FETÖ için “Haşhaşî” ifadesini kullandı, işte o zaman dönüp yüzüme tebessümle bakanlarla karşılaştım.. Onlara cevabım ise:

“Ba’d el harab’ul Basra” oldu.

İsmail NACAR

TAKDİM

Bu eserin yazarı İsmail Nacar Bey'i Üniversite talebesi olduğu günlerden beri tanırım. Okuyan araştıran başarılı bir tarihçi olmaya aday bir öğrenci idi. Sosyal, siyasî ve kültürel konulara yönelişi o günlerde başlamıştı. İş ve meslek hayatında tercihini ilgi duyduğu bu alanlara yönlendirdi. Araştırmacı bir yazar kimliği ile haklı bir şöhrete sahip oldu.

İsmail Nacar Bey araştırmacı bir yazar olarak çeşitli yayın organlarında makaleleri ve fikrî yazıları ile tanınmaktadır. Bu meziyeti ile bilimsel toplantılarda yer alır, televizyon programlarında aktüel konularda görüşlerine değer verilen bir kişiliğe sahiptir. Zaman zaman kendi başına gazeteler çıkarır kendi çıkardığı gazetelerde aktüel konularda yazdığı yazıları ile ilgi uyandıran bir yazardır. Tarihi derinliği bulunan kültürel meselelere dair yazdıkları yabana atılacak yazılar değildir. Bu itibarla gençlerin onun fikir ve görüşlerine daha çok ilgi duymaları gerekir diye düşünüyorum.

İsmail Bey'in bu eseri yakın geçmişte Türkiye ve Ortadoğu'da cereyan eden sosyal, siyasi meseleleri ve hatta dini ve kültürel konuları doğru tespit ve teşhis için çok faydalı yazılar olduğunu düşünüyorum. Aktüel konulara tarihi derinlikleriyle bakmak ve bakabilmek çok önemlidir. Olayların geçmiş zaman içinde nasıl değişim ve gelişime

uğradığı bilinmeden o olaylar hakkında sağlam bir bilgiye sahip olmak kabil değildir.

İsmail Bey'in tarihçi yönü ona olaylara daha derinlikli bakma melekesi kazandırmıştır. Bu bakımdan onun bu eseri yazarının müktesebatının özüdür. Yakın geçmişte Türkiye'de tartışma konusu olan fikir hareketlerini değerlendirmeye tabii tutan yanlışları ve doğruları teşhise çalışan ve bu fikir sahiplerini eleştiren özgün yazılardır. Bu bakımdan bu eseri okuyanlar çok geniş istifadeler edineceklerdir.

Prof. Dr. Mikâil BAYRAM

GÖRDÜĞÜM DERİN DEVLET ve NEO-HAŞHAŞÎ FETÖ

“İnsanın kendini feda etmesi ve ayinsel cinayet, ne İslam hukukunda, ne İslam geleneğinde ve ne de İslam pratiğinde yeri olmayan kavramlardır. Lakin her ikisi de, insan topluluklarına geçmişten miras kalan, kökleri derinlerde olan gizemli kavramlardır ve hiç umulmadık zamanlarda ve mekanlarda tekrar tekrar karşımıza çıkabilmekte”

Bernard Lewis

Şia'nın bir alt kolu ve “Nizari-İsmailî” mezhebine bağlı olan Batınîler, diğer adıyla Haşhaşîler, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde lisans tezimin konusuydu.

Avrupa'nın, tarihin bu en kanlı terör örgütünü Haçlı Seferleri sırasında tanımasıyla birlikte, onları tanımlayan “Haşhaşîler” (afyon içiciler) deyimini “Assasins”, yani “suikastçılar” olarak literatüre girdi.

İşte bu suikastçıların ilk reisi, İran'ın Kum kentinde doğmuş ve iyi bir eğitim almış olan Hasan Sabbah'dı. Hasan Sabbah, Mısır'daki Fatımî devleti istihbarat örgütünün de desteğini arkasına alarak Büyük Selçuklu devletini içten çökertmek maksadıyla 1090-1124 yılları arasında,

İran'ın kuzeyinde bulunan Alamut kalesine "Dağın Şeyhi" unvanıyla karargah kurdu. Kuran'ın, açık ve bilinen anlamlarına gizli ve bâtın anlamlar da yükleyerek sapkın bir mücadele başlattı. O'na göre, "Gayenin ulviyeti her vasıtayı mubah kılar" dı. Politikasının temeli, takiye idi. Fatımî Devleti'nin "Dârü'l-Hikme" adlı okullarında yetişen ve kendilerine "Da'i" denilen propagandist ve fedailer, aynı zamanda Hasan Sabbah'ın sadık müritleriydi.

Genelde üç kişilik suikastçı hücreler oluşturan bu Da'iler, takiye politikalarına para ve kadını da alet ederek önemli darbe ve siyasi cinayetler düzenlediler. Başta büyük devlet adamı Nizâm ül-Mülk olmak üzere pek çok yönetici, komutan ve âlimi katlettiler. İslam'ı, sapkın din yorumlarına alet ederek halklar arasına fitne tohumları ektiler. Şüphe ve korkuyu, ailelerin içlerine kadar taşıdılar. Böylece, o tarihlerde İslam'ın en büyük gücü olan Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nu içten çökertmeye çalıştılar. Nihayet bu çaba, Moğolların 1256'da Alamut'u aldıkları tarihe kadar sürdü.

İşte, merhum hocam Prof. Dr. Ali Sevim 1979 yılında bana, "Lisans tezinin konusu Bâtınîler olsun" dediğinde, bugün artık FETÖ olarak tespit edilmiş olan dünkü Gülen yapılanmasını, yıllar önce ve Türkiye'de ilk defa "Neo-Haşhaşîler" olarak tanımlayıp onunla yaklaşık 40 yıllık bir mücadeleye gireceğim hiç aklıma gelmemişti. Gerçi o tarihlerde, Fethullah Gülen ismi fazla önemsedığım bir isim olmasa da, soru işaretleriyle hafızamda bulunan bir isimdi. Yine, elbette ki Şia geleneğine mensup olan Haşhaşîler'in aksine Gülen'in, Sünni geleneğine ait olduğunu da biliyordum. Nitekim, Cumhuriyet gazetesinde kendisi ve hareketini "Yeni Bir Bâtınî Tehlike" olarak nitelendirdiğimde, bana ve İlhan Selçuk'a cevap olarak gönderdiği açıklamalarında, mezhebi ile ilgili söyledikleri elbette ki doğruduydu. Yanlış olan (bu konuyu ileride ayrıntılarıyla verdiğim za-

man da göreceğiniz gibi), maksadımızın Hasan Sabbah ve Fethullah Gülen'in mensup oldukları mezhepleri değil; kadın ve para, takiye ve terör eksenli siyasi mücadele benzerliklerini gündeme getirdiğimizi görmemezlikten gelmesiydi. İlhan Selçuk'un, sütununda yayınladığı mektubunu okuduğunuzda, olayın bu yönüyle ilgili bir cevap bulamayacaksınız.

Artık bugün emperyalist bir gücün küresel piyonu olan, en üst düzey devlet adamlarımızın da "Kırk yıllık bir yapıyı hiçbirimiz fark edemedik" dedikleri Fethullah Gülen'le ilgili ilk ciddi sorumu, bir zamanların "Zehir Hafiye" unvanıyla bilinen "Dahiliye Vekili Dr. Faruk Sükan" a sormuştum. Sanıyorum, 1975 yılıydı. Bir gün kendisine "Faruk Ağabey, bu Fethullah Gülen kim?" dediğimde, bana, "Fuat Doğu ekibinin keşfettiği bir adam; önemli değil" demişti. Bilindiği gibi, 1966-71 yılları arasında MİT Müsteşarı olan Fuat Doğu, başka görevlerde de bulunmuş önemli bir askerdi. Faruk Bey ise, dünyadaki sol hareketlerin artık meydanlara indikleri o yıllarda, 1965-69 döneminin İçişleri Bakanı idi. Kendisiyle 1973 yılında tanışmıştım. Aylık olarak çıkardığım Yeni Atılım dergisini tanıtmak maksadıyla, mensubu olduğu Demokratik Parti'yi ziyaret etmiştim. Söylediklerimden etkilenererek çok yakın ilgi göstermişti. Sükan ve çevresiyle ilişkilerim zamanla ilerledikçe, Türkiye'yi ilgilendiren iç ve dış olaylar hakkındaki merak ve ufkumun da önü açılmıştı. Örneğin, 1952 yılında "Seferberlik Tetkik Kurulu" nu kuran Daniş Karabelen'in, 1948'de ABD'ye "özel harp kuramları ve strateji eğitimi" için gönderilen 16 subaydan birisi olduğunu ve yine bu subaylar arasında Turgut Sunalp, Ahmet Yıldız, Alparslan Türkeş, Suphi Karaman, Mucip Ataklı, Refik Tolga gibi subayların da bulunduğunu ilk defa bu çevreden öğrenmiştim. Bu bilgiler yanında, Gladio'nun, biz üniversite gençliği arasına yapay bir "Komünizm teh-

likesi" tartışması sokarak, Türkiye'de bir iç çatışma başlatmak istediğini de fark etmiştim. Zaten lise yıllarımda yaşadığım bir olay da bana hatırlatmıştı ki, eğer basiretli ve akıllı hareket edilmezse, bazen bir dava için tercih ettiğimiz yol ve yöntemlerin çoğu, aslında düşmanlarımızın bir tuzağından ibarettir. İşte hayatım boyunca bana ders olan o olayın kısa bir özeti:

Mensubu olduğum 68 Kuşağı, MHP'nin komando kamplarını hatırlar. İşte Fethullah Gülen'in, 1970'li yıllarda İzmir'deki Kestane Pazarı'nda görevliyken kurduğu "Yaz Kampları"nın esin kaynağı da, MHP'nin 1969 tarihinde kurduğu bu "Komando Kampları" idi. Ben de o tarihte, yani 1969 yılında, Malatya Turan Emeksiz Lisesi'ndeki sağ-sol kavgalarından dolayı Elazığ Lisesi'ne sürgün edilmiş bir öğrenciydim. O yıllarda yoğun bir "komünizm tehlikesi" propagandası vardı. İki kampa ayrılmış ve olayların perde arkasını da bilmeyen biz gençler, bu propagandanın tesiri altında hareket ediyorduk. "Türkiye Öğretmenler Sendikası"na mensup solcu öğretmenlerimiz ile "Milliyetçi Öğretmenler Sendikası"na mensup sağcı öğretmenlerimiz siyasi, iktisadi, felsefi ve ahlaki doktrinlere ait olan önemli kavramlar ile Kur'an ve kültürümüze ait olan "din", "devlet", "adalet", "millet" ve "ümme" gibi temel kavramları tahrif ederek, bunları bize farklı farklı anlatıyorlardı. Temelinde ilme dayalı bilgi ve samimiyet olmayan bu kavram kargaşası da kavga etmemize yetiyordu.

İşte böylesi bir ortamda, hem Elazığ, hafta sonları ve yaz aylarında da memleketim olan Malatya'da kültürel etkinliklerimiz oluyordu. Okula paralel olarak sürdürdüğümüz bu etkinlikler seminer, panel ve konferanslar şeklinde yapılıyordu. Necip Fazıl, Ahmet Kabaklı gibi isimleri de davet ediyorduk. Söz konusu bu iki vilayeteki Milliyetçi Öğretmenler, Din Görevlileri, Komünizmle Mücadele Derneği ve İlim Yayma Cemiyeti gibi kuruluşlar ile Yeniden

Milli Mücadele Birliği ve MHP'ye yakın gençlik çevreleri faaliyet alanlarımızın içindeydi. Bir de, Malatya'da Said Çekmegil'in öncülüğündeki Fikir Kulübü vardı. Her hafta sonu burada, bilgi ve sorgulama eksenli fikri tartışmalar yapılırdı. Kapısı, boyunun ölçüsünü öğrenmek isteyen herkese açıktı. Hiç unutmam, Bülent Ecevit, CHP'de genel sekreterken Çekmegil'i ziyarete gelmişti. Karşılıklı hoşbeşten sonra, sanıyorum yarım saati aşmayan din, siyaset ve toplum konulu düzeyli bir tartışmadan sonra, Ecevit, "Üstat, bu konularda yeterli olmadığının farkındayım" demişti. Şair ve mesleği de terzilik olan Said Çekmegil'in, araştırma ve tefekkür ürünü olan pek çok yazıları ve 30'a yakın da eseri var. "Siyaset Anlayışımız", "İktisat Anlayışımız" ve "Milliyet Anlayışımız" gibi kitap serisinden bazılarını imzalayıp kendisine vermişti. İşte Bülent Ecevit'in, (doğru bir ifade olmasa da) "Ortanın solu Muhammed'in yolu" şeklindeki ifadesi, 1969'da buradan, yani Malatya'dan ayrılıp partisinin il kongresi için gittiği Adana'da yaptığı konuşmasına aittir. Allah rahmet etsin, "Said Ağabey" ifadesiyle hitap ettiğim Çekmegil, o yıllarımın en etkili öğretmeniydi.

Konuyu fazla dağıtmadan belirtmeliyim ki tam da bu sıralarda, Komünizmle mücadele etmek için komando kamplarının kurulması da gündemimize taşınmıştı. Malatya'da MHP'ningençlik teşkilatını ben organize ettiğim için, bu konudaki telkinler hep bana yapılıyordu. 1969'da Parti, Adana İl Başkanı Faruk Akkühlah'ın da gayretiyle büyük kongresini Adana'da yaptı. Adı ve hedefleri konusunda önemli kararlar almıştı. Örneğin "Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi" olan bir önceki adını, "Milliyetçi Hareket Partisi" olarak değiştirmişti. İslam öncesi olan "Bozkurt Efsanesi" ve simgesinin yerini de, milletimizin İslam dönemine ait olan "üç hilal" simgesi almıştı. İsmail Hakkı Yılanlıoğlu, Ahmet Er, Osman Yüksel Serdengeçti ve daha sonraki yıllarda ismini kirletip yalama etmiş olan hemşeh-

rimiz Hüseyin Üzmez gibi isimler de, “Başbuğ Türkeş” ’in kadrosunda yerlerini almışlardı. Bu da, başta ben ve arkadaşlarım olmak üzere İslamî hassasiyeti olan çevreleri sevindirmişti. Malatya İl Başkanımız Şerif Dursun’du. Şerif Dursun, 1952’de A. Emin Yalman’a suikast düzenleyen örgüte üyelikten dolayı Hüseyin Üzmez ve arkadaşlarıyla birlikte 10 yıl cezaevinde yatan isimlerden biriydi. Bir de, Parti’nin çalışmalarına yardımcı olan Darendeli kaymakam adayı Arif Köndel vardı. Hemşehrim de olan Köndel, Talat Aydemir olayından dolayı Harp Okulu’ndan atılınca, hukuk tahsili yapmış ve 1969 seçimlerinde de MHP’nin Malatya milletvekili adayı olmuştu. İşte bu komando kampı meselesini, o sırada Ankara’da bulunan ve partide genel idare kurulu üyeliği de olan Üzmez, telefonla bir defa bana hatırlatmıştı. Konuyu, Şerif Dursun ve Arif Köndel’e açtığımda ise, kampın masraflarını taahhüt etmeden, “kursan iyi olur” dediler.

İşte bu arada, Söğütlü Camii’nde tanıştığım birisi de, kamp kurmam konusunda ısrar ediyordu. 30-35 yaşlarında gözükten bu adam, Hitler’in “Kavgam” adlı eseri ile Mussolini’nin “Kara Gömlekliler İhtilali” adlı kitaplarının kısaltılmış baskılarının da içinde oldukları bir koli kitap da bana getirmişti. Kampın masraflarını esnaftan temin edeceğini söyleyince, önerisini kabul ettim. Nihayet 20-25 arkadaş organize ederek, 1969 “Malatya Komando Kampı” nı şehir merkezine yaklaşık 10 km mesafede ve Elazığ’a giden yola yakın bir yerde kurduk. Çadırlar içinde yatıp kalkan arkadaşlarımıza, “mavi gömlek” ler giydirmiştik. Bir zamanlar TMSF’nin başında bulunmuş olan Ahmet Ertürk’de , “kamp imamı” mız idi. Said Ertürk hocamızın oğlu ve aynı zamanda da güzel Kur’an okuduğu için, kendisine bu görevi vermiştim. Ben 19, sanıyorum o da 17 yaş civarında idi. Burada bu ayrıntıya girmemin nedeni ise, Ertürk’ün, 17 Temmuz 2005 tarihli Milliyet Business’ a verdiği röportajındaki şu sözleridir:

“Eğer Malatya hareketi diye bir şey varsa bu tasavvuf karşıtı bir hareketti. İsmail Nacar’ı tanırırsınız. Nacar o dönemlerde yeni liseyi bitirip Malatya’ya gelmiş bir adamdı. 1968’li yıllardan söz ediyoruz. O dönem Malatya’da solun yükseldiği yıllardı. Nacar’da daha çok MHP’nin sürüklediği hareketlerin içinde yer alan aktif birisiydi. İsmail’le o dönemden bizim tanışıklığımız vardır. İsmail’in şu andaki söylemi nasıldır? Tasavvuf karşıtıdır. Tasavvuf literatürünü yerden yere vuran görüş aslında Malatya’ya hakim olan görüştür. Tasavvufun yanlış bir İslam yorumu olduğuna inanılır. Saptırılmış diyenler de vardır”

Buradaki ifadelerine dikkat ederseniz, komando kampı imamı olduğundan hiç söz etmiyor. İkincisi, “O dönemlerde yeni liseyi bitirip Malatya’ya gelmiş bir adam” olduğum ifadesi de doğru değil. İlkokula biraz geç başladığımdan, ancak 1967’de liseye kaydolmak maksadıyla Darende’den Malatya’ya gelmiştim. Konuyu daha fazla merak edenler, Milliyet’te Ahmet Erhan Çelik’in bu konuda benimle yaptığı röportajı okuyabilirler (1).

Neyse, camide tanışıp kamp masraflarımızı karşılayan o zat, adını dahi bilmediğim o zat, ısrarla “Silah kullanmayı öğrenmek sünnettir” dese ve ısrar etse de, dizginler benim elimde olduğu için kampta sadece sportif ve kültürel faaliyetler yapmaya başladık. Hiç unutmam, kampın 15. günüydü. Hükûmet Konağı’nın önündeki İnönü heykeli-nin yanından geçerken, resmi elbiseler içinde bir subayla karşılaştım. Birbirimizin yüzüne bakınca, büyü bozuldu: Meğer kamp organizatörüm bir yüzbaşımıymış.. Eğer büyü bozulmasaydı, hayat boyu “Bu kampı ben kurdum” diyecektim. İşte, Türkiye’yi zaman zaman meşgul eden ideolojik ihtilaflar ile FETÖ ve Kürt sorunu gibi önemli sorunların çözümü konularında da rol üstlenmiş bir insan olarak bu olay, elimde hep bir fener oldu.

Fakülte yıllarımızda, özellikle 1978'de Türkiye'nin ufku kararmaya başlamıştı. Ecevit başbakan, Faruk Sükan'da başbakan yardımcısı idi. Sükan'ın askerlerle ilişkisi çok iyiydi. Kendisiyle, bu sıralarda tanıştığım Remzi Gökseven ise, Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde başyaverlik ve 1974 Ecevit hükûmetinin içişleri bakanı Oğuzhan Asiltürk'ün de emir subaylığını yapmış önemli bir jandarma istihbarat subayı idi. Yurtdışı görevlerinde, özellikle CIA, KGB ve MOSSAD gibi istihbarat örgütlerinin at koşturdukları Beyrut'ta da bulunmuştu. İsmail Hakkı Karadayı'nın da sınıf arkadaşı olan Remzi Paşa, PKK'yı doğuran 1980 darbesinde Van'da tugay komutanı idi. Kendisi ve çevresiyle yakın ilişkim, vefat ettiği 2013 yılına kadar sürmüştü. Ülkemizde olup bitenler hususunda zaman zaman görüş alışverişi yapardık. Bilip inandıklarımız hususunda takiye yapmaz, birbirimize karşı açık ve dürüst davranırdık. Bu çerçevede, geçmiş ve günümüzdeki olayları değerlendirirken Sabri Yirmibeşoğlu, Kemal Yamak ve Teoman Koman gibi merak edilen isimler hususunda bana bilgiler aktarırdı. Ordudaki iç dengelerden söz ederken, İttihat Terakki geleneğinden esinlenen entrikacı ve darbeci meslektaşları ile hukuktan yana ve darbe karşıtı olan meslektaşlarını birbirinden ayırırdı. Yine kendisi ile Gladio'nun faili meçhuller, PKK ve Fethullah Gülen'le olan flörtünü de birlikte takip etmiştik. İslam, Kemalizm ve Laiklik konularında aramızdaki bilgi farkı ve düzeyinden kaynaklı görüş ayrılıklarımız olsa da, basiretsizliğin ülkeyi bir felakete sürüklediğinin farkında idik. Nitekim bugün, ülkemizin en büyük sorunu haline gelmiş olan FETÖ kalkışması, bu gaflet ve basiretsizliğimizin bir ürünüdür.

İşte, size bunları anlatmak ve günümüz Haşhaşi reisi Fethullah Gülen'i daha anlaşılabilir kılmak için, bendeki bu altyapıyı size özetlemek zorunda kaldım.

Fethullah Gülen, özellikle 1968 yıllarında Türkiye'nin gündemine aktif olarak giren "komünizmle mücadele" sürecinin icat ettiği figüranlardan birisidir. İçinde yaşadığım bu sürecin ayrıntılarını, hem Faruk Sükan ve hem de 1971 Muhtırası sırasında Birinci Ordu Komutanı olan Org. Faik Türün' den dinlemiştim. Türün Paşa, verdikleri muhtıranın haklılığını kanıtlamak için, bana abartılı tahlillerde bulunmuştu. Konuştuğumuz tarih, 1977 ve kendisi de Adalet Partisi Manisa milletvekili idi. Ona, "1969'da MHP ve 1970'te de Fethullah Gülen kamplar kurmuşlardı; ne dersiniz?" dediğimde, "Milliyetçi ve inançlı çevre ve şahıslardan zarar gelmez" demişti. Bilindiği gibi Gülen, Şemseddin Nuri'nin, kendisiyle yaptığı röportajı kapsayan "Küçük Dünyam" adlı hatıralar kitabının 133. sayfasında, "12 Mart Muhtırası münasebetiyle bizleri içeriye aldıklarında, istihbarat bana kamplarla ilgili çok uzaktan çekilmiş fotoğrafları gösterdi. Kendi elemanlarına çekirtmişlerdi" diyor.

Faik Türün' ü dinlerken anlıyorum ki, 1968-1977 yılları arası dönemde "devlet aklı"nda bir inkişaf olmamış. Zaman zaman dillendirilen "Türkiye'deki derin devlet", aslında sıg bir yapıdır. Bu kavram, İngiltere gibi bir devlete yakışır. Paşa, içinde olduğumuz yılın 1 Mayıs'ında yapılan Taksim katliamı ile yine aynı ayın 29'unda Çiğli Havaalanı'nda Bülent Ecevit'e düzenlenen suikast girişimini hep komünizm tehlikesiyle harmanlayarak anlatıyordu. Ecevit'in, kontrgerilla konusundaki sözlerine katılmıyordu. MOSSAD ve CIA destekli yapılar değil, KGB'nin provokasyonları önemli idi. "Öğleden önce bir sağcıyı vuran silah, öğleden sonra bir solcuyu nasıl vurabiliyor?" soruma, bir türlü cevap alamıyordum.

Böyle bir ortamda Türkiye, Ecevit Hükûmeti'nin barış ve değişim sloganlarıyla 1978'e girdi. Buna fırsat vermek istemeyen Gladio ise, ses getirecek suikastleri teşvik etme-

ye başladı. Önemli noktalarda bulunan bazı sivil ve askeri yetkililer de, tasarlanan bir darbeye meşruiyet kazandırmak için buna seyirci kaldılar. Doğan Öz, Hamit Fendoğlu, Doç. Bedrettin Cömert, Ord. Prof. Bedri Karafakioğlu gibi isimlerin ortadan kaldırılması ile Maraş katliamı 1978 yılı içinde yapıldı. Abdi İpekçi, Cevat Yurdakul, Prof. Dr. Ümit Doğanay, Prof. Dr. Cavit Orhan Tütengil gibi isimler ise, 1979 senesinde öldürüldüler. Darbenin düğmesine basmak için Çorum olayları ile Gün Sazak, Kemal Türkler ve Nihat Erim gibi daha büyük infiale yol açacak şahsiyetlerin katledilmesi de, 1980’de yapıldı.

Bu dönemde beni üzen bir başka olay ise, Faruk Sükan’ın tutumuydu.. “İnlerindeki solcuların nasıl nefes aldıklarını” bilen “Zehir Hafiyе”, emperyalist güçlerin açık entrikalarını bir türlü fark edemiyordu. İşte o zaman şu gerçeği de öğrendim ki Gladio, hedef devletlerin istihbarat örgütlerini yönlendirerek, o ülkelerin sorunları ile ilgili raporları kendi politikaları doğrultusunda hazırlatarak siyasilere önüne koyuyor. Meğer Faruk Bey’in konumu da farklı değilmiş. Nitekim 1979 Eylül’ünde, darbeci askerlerin telkiniyle istifasını Ecevit’e sunmuştu.

Özellikle, konumuz FETÖ ile ilgili de olan bu yılın, yani 1979’un en önemli olayı ise İran İslam Devrimi idi. İhtiyar bir din adamı, “Lâ Şarkiye Lâ Garbiye, İslamîye İslamîye” sloganıyla yola çıkarak ABD yanlısı Şah rejimini yerle bir etmişti. Batı ve batıcı rejimler Ayetullah Humeyni’ye tepkili davranırken, dünyadaki İslamî uyanış taraftarları sempati duyuyorlardı. 1789 Fransız İhtilali örneği hatırlatılıyordu. Ortadoğu’daki dengeler bozulmuştu. Bu da, başta İsrail ve ABD olmak üzere emperyalistleri korkutmuştu. İşte bu sarsılan dengeleri yeniden kontrol edebilmek için, Ortadoğu ve bölgenin en önemli ülkesi olan Türkiye’nin sosyolojisi okunarak yeni tedbirler arandı. Bu çerçevede, din görünümlü aktör ve kadrolar gereksinimi

ortaya çıktı.. Bunun için de Türkiye’de, Komünizmle mücadelede “bir figüran” olan Fethullah Gülen, bu konudaki senaryonun “başaktör” ü olabilirdi. Üstelik, bilinen tarikat ve cemaatler içinde en yaygın olan “Risale-i Nur” geleneğinden de geliyordu. Zaten Türkiye’deki kültür ajanlarıyla da irtibatlıydı. Nereden bakılırsa bakılsın, “radikal İslam tehlikesi”ni(!) önleyecek olan bir “İlmî İslam” projesi için biçilmiş kaftandı. Bu karar, ABD’nin, 12 Eylül 1980 tarihinde Türkiye’de darbe ve bundan sadece on gün sonra da Saddam ‘ı İran’a saldırtması sırasında artık hazır hale getirilmişti. İşte Gladio’nun, bugün küresel bir projesi haline gelmiş olan FETÖ ile doğrudan temas kurmasının başlangıç hikayesinin kısaca özeti budur.

Tarihimizde, böylesine bir ihanet örneği sadece Hasan Sabbah hareketinden ibaret değil. Dürüst ve muvahhid İslam tefekkürünü tasfiye eden tasavvuf ve tarikat geleneği, bu tip ajanlıklarla doludur. Örneğin, Mevlana’da, kendi ülkesi olan Anadolu Selçuklu Devleti’ne karşı müstevli Moğollar’la gizli işbirliği yapmıştı. Bu konuda ünlü tarihçimiz Prof. Dr. Halil İnalcık, “Moğollarla işbirliği yapan ve Fars kültürüne tutkun Selçuklu seçkin sınıfına hitap eden Celâleddin Rumi ile halk adamı Ahî Evran arasında düşmanlık vardı. Bu düşmanlık Mevlana’nın şeyhi Şems-i Tebrizi’nin katliyle (1247) ilişkilidir. Nâsirüddin’in ahîleri, Moğollarla mücadeleye giren 2. İzzeddin Keykâvûs’u destekliyorlardı; Keykâvûs 1254’te Kırşehir’e gitti. Moğol kuvvetleri onu yenilgiye uğrattılar (Sultan Hanı Savaşı, 1256). Anadolu’da isyanı bastırmaya çalışan Moğollar’ın soykırımından Nâsirüddin de kurtulamadı. Onun, Kırşehir emirliğine atanan Mevlevî Caca oğlu Nureddin Bey’in şehirde yaptığı katliamda hayatını kaybettiği (1261) anlaşılmaktadır. Tokat, Sivas, Kayseri gibi büyükşehirlerde Moğollar, karşı çıkan esnafı, bunlar arasında savaşçı kalabalık debbag esnafını katlettiler. Ahîlere ait zâviyeler, Mevlevilere veril-

di. Bunun üzerine ahûler uzak uc bölgelerine, Türkmenler arasına göç ettiler” diyerek, olayı bize aktarıyor (2).

Her neyse... Alamut mukallidi bugünkü Pensilvanya şeyhi, CIA'ye terfi ettirilerek yeni bir yol haritasıyla yola çıkarılırken, kendisine şu dört gizli slogana sadık kalması tavsiye edildi. Bunlar, önem sırasına göre “askeriye”, “adliye”, “mülkiye” ve “maliye” idi. Elbette ki, devletin bu kurumlarını ele geçirmek için ekonomik güç, okullar ve medya ayrı bir önem taşıyordu. Bu bakımdan, halkın ve hükümetlerin desteği çok önemliydi. Akıllı ve dengeli hareket edilerek bu sağlanmalıdır. Dindar ve partiler üstü bir görünüme özen gösterilmeli. Resmi ideolojiye fazla takılmadan, kalpler ve gönüller kazanılmalıdır. Dini konularda, helal ve haram kavramlarıyla değil, hoşgörü ön planda tutulmalıdır. Özellikle iç ve dış siyasi olaylar değerlendirilirken, katı bir tarafgirlikle hareket edilmemelidir. Örneğin, laik-anti laik ihtilaflar ile müttefik ABD ve İsrail’le olan ilişkiler, hep bu çerçevede değerlendirilmelidir.

1980 tarihinde üst akıl tarafından, bu hedef ve prensipler doğrultusunda dizayn edilen bu karanlık şebekenin yol güvenliğini de, darbeci askerler sağladı. Bu bilgiler bana o tarihlerde geldiğine göre, devlet kurumlarının bunu bilmemesi imkansızdı. İleride bunu anlatacağım. Ancak buraya gelmişken, şahsımla ilgili bir olayı da kaydetmek durumundayım:

Kısaca belirtmiştim, İran’daki devrim tüm dünyayı olduğu gibi bizi de etkilemişti. Bu görkemli halk başkaldırısı karşısında iki cephe oluşmuştu: Karşı olan, Siyonist çevreler ile müstekbirlerin lideri ABD idi. Yanında olanlarsa, mustazaf toplumlar ve İslam halklarıydı. Bu açıdan, sömürü karşıtı bazı sol ve demokrat çevreler de, devrimi savundular. Örneğin, Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Cengiz Çandar bunlardan birisiydi. Filistin sorunuyla bir-

likte Ortadoğu'daki gelişmeleri yakından takip eden bir gazeteci olarak, Şah'ın yıkılışı ile ilgili ilginç değerlendirmelerde bulunuyordu. Ben de o tarihte, fakülte son sınıfta bir tarih öğrencisiydim. Aylık Yeni Atılım dergisini aralıklarla çıkarıyordum. Kapitalist, komünist, faşist ve totaliter tüm rejimlere karşıydım. Yaratılış yasalarını, insan doğasını ve hakça bir İslam toplum düzenini esas alan bir dünya görüşünden yanaydım. Üstelik, İslam öncesi sapkın Pers kültürüne özenen Şah'da, Türkiye'ye tepeden bakardı.

İşte bu atmosferde yaşayan bir insan olarak, devrimi yakından takip etmeye başladım. İran'a giderek olayı yerinde gördüm. Ana hatlarıyla mazlum bir hareketti. Lideri İmam Humeyni ise, bağımsız ve cesur bir şahsiyetti. Elbette ki bu çerçevede konuşmalarım oldu; yazılar yazdım. Bunların içinde en etkili olanı da, 23 Ekim 1981 tarihinde Yeni Atılım dergisinin özel sayısında yayımlanan "Zalim Dünya Mazlum İran" başlıklı yazımdı. Duygu yüklü ve etkili bir makaleydi. Değişik çevrelerde tartışma konusu oldu. Ancak, ABD yanlısı darbeci subaylar ve Gladio'yu da rahatsız etmişti. Ülkede sıkıyönetim de olduğu için, hakkımda dava açmak istediler. Ancak, bazı yakın dostlarım ile Faruk Sükan'ın devreye girmeleri ve basın savcısı Türker İçelli'nin de objektif hukuk anlayışı sayesinde dava açılmadı. Fakat, bu olayın perde arkasında ilginç ve düşündürücü bir gelişme yaşandı. Bugünkü FETÖ yapılanmasının piyonları, CIA Türkiye masası eski şefi Graham Fuller'in bazı elemanlarına, benim, devletin içinde İran yanlısı bir gizli Alevi odağın sözcüsü olduğumu rapor ettiler. İlaveten de, eğer Türkiye'deki dini cereyan ve ABD karşıtı propaganda ihmal edilirse, bu odak tarafından İran'dakine benzer bir ayaklanma teşvik edilebilir, dediler. Bu, çirkin bir iftira idi! Bir defa ben, Alevi değil Sünni geleneğe mensubum. Devlet içinde gizli bir İran yanlısı olduğum yakıştırmaları da temelsiz ve asılsızdı.

Bu ajan provokatörleri, elbette ki o tarihlerde kimseye anlatamazdım. Ancak olayın doğruluğu, Graham Fuller ile Henry Barkey'in birlikte yazdıkları "Türkiye'nin Kürt Meselesi" adlı eserle ortaya çıktı. İleride de değineceğim gibi Başbakan Erbakan'ın, Kürt sorununun çözümü konusunda benimle görüşmeleri olmuştu. Kitabın 159-160'ıncı sayfalarında bu konu anlatılırken, kaynak olarak gösterilen 30 nolu dipnotta, "Bu çabanın ilk kahramanı, İslamcı ve ayrıca Alevi yazar İsmail Nacar'dı; Nacar'ın İslamcı insan hakları örgütü Mazlum-Der ile PKK'yla temasa geçmesi planlanmıştı (Sabah, 3 Ağustos 1996- Hürriyet, 6 Ağustos 1996)" deniliyor (3). Burada kaynak olarak gösterilen bu gazetelerin o tarihteki sayılarına bakılırsa, benim Alevi olduğum saptırması yoktur. Bu iftirayı, FETÖ, 1981'de Fuller'e rapor etmişti. Üstelik, İran yanlısı olmadığımı da, ileriki yıllarda bizzat İran'ın kendisi söylemişti. Olayın özeti şöyle:

Söz konusu yazım üzerine, İran'ın Ankara Büyükelçisi Ebulkasım İctihadi ziyaretime gelerek benimle tanıştı. Kendisi, daha önce doktorasını Türkiye'de tamamlamış değerli bir tarih profesörü idi. Devrim sırasında Tahran Üniversitesi senato üyesiymiş. Türkiye tecrübesi ve İmam'ın ailesine yakınlığından dolayı da Ankara'ya maslahatgüzar olarak tayin edilmişti. Zamanla karşılıklı yakın ilişkilerimiz oldu. İki ülkeyi karşı karşıya getirmek için, ciddi provokasyonlar yapıyordu. Her devrimde görülen taşkınlıklar İran'da da vardı. Türkiye'de ise, ABD yanlısı bir askeri darbe olmuştu. Onun için, çok dikkatli davranmamız gerekiyordu. İctihadi Hoca'yla, resmi bir sıfatım olmamasına rağmen bu konularda istişareler yapardık. Her iki ülke, 1639 Kasr-ı Şirin Antlaşması'ndan bu yana asırlarca barış içinde yaşamışlardı. Bunun için yöneticiler, bu tarihi gerçeğe özen göstermeliydi. Tüm Müslümanları bağlayan Kur'an ve sünnet esas alınmalı ve mezhepçilik

yapılmamalıydı. Zaten, devrimin en kapsayıcı sloganlarından birisi de, “Lâ Şiâ’ye Lâ Sünnû’e, İslâmîye İslâmîye” idi. Buna sadık kalınmalıdır. Türkiye’de ise, her şeye rağmen Bülent Ulusu gibi dengeli ve akıllı bir Başbakan var.. Bazı çevrelerin baskılarına rağmen, İran’ın ihtiyacı olan buğdayı askeri kamyonlarla İran’a gönderiyor. Bunun kıymeti bilinmelidir, diyorduk.

Bu arada, 1982’de devrimin yıldönümü törenlerine davet edildik. Davetliler arasında benden başka Cengiz Çandar, Abdurrahman Dilipak, Yusuf Ziya Kavakçı, M. Said Hatipoğlu, Süreyya Sırma, Esat Coşan ve Beşir Atalay gibi akademisyen ve gazeteciler vardı. Bu, İran’a üçüncü gidişimdi. Hatta, bir şirket aracılığı ile ufak bir ticari ilişkim de olmuştu. Devrimin heyecanı, tüm görkemiyle yine ayaktaıdı. Ancak, bilinçaltındaki mezhep taassubu nüksetmişti. Zaten, hazırlayıp yürürlüğe koydukları anayasalarının 12. maddesinde, “İran’ın resmi dini İslam ve Caferî-i İsna-aşerî mezhebidir. Bu madde sonsuza değin değıştirmelemez” (4) deniliyordu. Böylesi bir ifade, ümmetin birliğini hedefleyen bir devrimin ruhuna aykırıydı. Anayasa hazırlık aşamasında tartışmaya açılan bu mezhep saplantısından ben de, İctihadi Bey’de rahatsız olmuşuk. Kendisi, zaten politikadan ümidini kestiğı için üniversiteye dönmüşü. İşte o yıllardan itibaren devrimin doğrularına sahip çıkmanın yanında, yanlışlarını da eleştirmeye başladım. Örneğın, 1997 Ocak ayının başlarıydı. Bir televizyon tartışma programında, bana , İran’da uygulanan “recim” olayı ile “muta nikahı” sorulmuştu. Ben de, “İslam’da recim cezası ve muta nikahı yoktur. Zaten İran devrimi de benim nezdimde öldü. Recim kavramı ise, Yahudi şeriatına aittir” demiştim. Bunun üzerine İran’ın İstanbul Başkonsolosu, Hürriyet gazetesine bir açıklama göndermişti. Hürriyet’de, “Nacar, İran’ı kızdırdı” başlığıyla açıklamayı yayımlamıştı. İşte o açıklama:

“İSTANBUL İran’ın İstanbul Başkonsolosu Muhammed Reza Raşit, İslam’ı ve İran’ı ‘kötülediği’ gerekçesiyle İslami kesimin önde gelen yazarlarından İsmail Nacar’ı sert bir dille eleştirdi. Hürriyet’e gönderilen ve Başkonsolos Raşid’in imzasını taşıyan açıklamada, Fadime Şahin ile önceki akşam bir TV programına çıkan Nacar’ın, ‘İran’daki rejimi ölü olarak nitelendirdiği ve bu vesileyle, İslam’a karşı düşmanlığını ortaya koyduğu’ öne sürüldü. Başkonsolos, Nacar’ı, ‘Batı’nın inkarcı kültürüyle beslenerek, İslamiyet’e ve Müslümanlar’a zulüm ve hakaret etmekle ‘ suçladı” (5).

İşte Allah’ın takdiri böyle bir şeydir.. Dün, beni devlet içinde Alevi ve İran yanlısı gösteren FETÖ ve CIA, bugün beni Batı’nın inkarcı kültürüyle beslenen birisi olarak niteleyen İran’la aynı konumdalar. Siyasi çekişmeleri devam etse de, İslam coğrafyasındaki etnik ve mezhepsel ihtilaflar hususunda müttefiklerdir. Örneğin, özellikle Irak ve Suriye’deki mezhep çatışmaları ile Türkiye’deki PKK terör olaylarında bunu açıkça görüyoruz. Burada sözü fazla uzatmadan konumuza dönmek istiyorum.

1982’de, 4 aylık kısa dönem askerliğimi Menemen’de yapmıştım. Orada bulunan 212. P. Er Eğitim Alayı’nın komutanı, P. Kd. Albay Turan Erdem’di. Bulunduğum 7. bölüğün komutanı ise, P. Kd. Yzb. Cengiz Tiğriğ’di. Askeri yönetim işbaşında idi. Bülent Ulusu, başbakan; Turgut Özal ise, başbakan yardımcısıydı. Türkiye’de sıkıyönetim vardı. Çoğu zaman kurunun yanında yaş da yanıyor; keyfi gözaltı ve tutuklamalar da yapılıyordu. O sıralarda, İzmir ve havalisinde sık sık adı konuşulan Fethullah Gülen’de, güya aranılanlar listesinde idi.. Ben de, bir tarafta merakla bunu takip ederken, öbür tarafta da Kubilay hadisesi yeniden dikkatimi çekmişti. Bilindiği gibi İzmir ve ilçesi Menemen, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde iki karanlık olayla da hatırlanırlar.. Bunlar, 1926 İzmir Suikastı ile 1930’daki Menemen

Hadisesi'dir. Bu provokasyonların gerçek yüzlerini karutlayan yazılı ve şifahi bilgiler, elbette ki bende de var. Ancak, burada konumuz bu değil. Demek istediğim, üzerinden 52 yıl geçmiş olmasına rağmen Kubilay olayı, tüm canlılığı ile Menemen'de hâlâ hissediliyordu.. Örneğin, bizde koğuş nöbeti, kapı nöbeti, çeşme nöbeti, nizamiye nöbeti, lojman nöbeti vs. gibi nöbet noktaları vardı. 12. bölükte bulunan arkadaşlarımızın ise, bunlara ilaveten bir de "Anıt nöbeti" görev yeri vardı. Kubilay Anıtı, onların mıntıkasında bulunuyordu. Bize anlattıklarına göre, en zor görev yeri anıt nöbetiymiş. Sanki her an orası basılacakmış endişesiyle nöbetçi subay, görevde bulunan askeri sık sık denetlemiş.

Bu anlamsız korku atmosferini merak etmiştim. Alay'da, halkın yardımıyla yapılabilecek bazı işler vardı. Çevre düzeniyle birlikte mescid ve koğuşlarda tamirat ve inşaatlar yapılacaktı. Onun için, başta çimento olmak üzere malzemeye ihtiyaç vardı. Bu da, halkın yardım ve desteğini gerektiriyordu. Bana, bu işlerin koordinasyonu görevi verilmişti. Ben de, yanıma birkaç mühendis arkadaş olarak ve askerlik sorumluluklarımı da aksatmadan bu görevimi yapmaya çalışıyordum. Namaz da kıldığımız için, camii cemaati ve esnafla yakın ilişkilerim vardı. İstedğim her şeyi temin ediyorlardı. Bu arada, yaşlılara Kubilay olayını soruyordum. Askerden korktukları için, hep susuyorlardı. Özellikle, o günü bizzat yaşamış 85 yaşındaki bir ihtiyara defalarca sorduğumda ya konuşmuyor, ya da konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Bu korku, tüm Menemenlilere sinmişti. Bu arada, aralarında tek tük Fethullah Gülen yanlıları, onu bana övmekten çekinmiyorlardı. Eleştirdiğimde ise, "Hoca Efendi"ye karşı olduğunu biliyoruz. Onu yakından tanısan böyle konuşmazsın" diyorlardı. Yine bir gün kendilerine, "Anlattığınıza göre, Fethullah Gülen arandığı halde onunla bir arada olabiliyormuşsunuz. Bu nasıl oluyor?" dediğimde, bana, "Nasıl ki, Peygamberimiz

Hız. Ebubekir'le birlikte Mekke'den Medine'ye hicret ederken, Allah O'nu müşriklerin gözünden sakladıysa, Hoca Efendi'yi de öyle koruyor" demişlerdi. İleriki sayfalarda da okuyacağınız gibi, Gülen'in müridi bazı devre arkadaşlarımız da, bu olayı bize hep böyle anlatmaya çalışırlardı. Elbetteki Fethullah'ı, mucize iddialı böylesi sözlerle irtibatlandırmaya çalışmaları, abes ve sapkın bir davranıştı. Bazı kimseler de bana, "Onu Turgut Özal koruyor" deseler de, bunun tek başına yeterli olmadığını biliyordum. 1980'de, CIA talimatıyla yola koyulan FETÖ, darbeci askerler tarafından da korunuyordu. Nitekim, burada yaşadığım bir olay da, bunu açıkça ortaya koymuştu:

Terhisimize bir hafta kalmıştı. Öğle namazını kılmak ve dostlarımla vedalaşmak için, genellikle buluştuğumuz camiye gittim. Sözümlü ettiğim 85 yaşındaki zat yanıma gelerek, "İsmail Bey evladım, hakkını helal et.. Her karşılaştığımızda, burada olan ve benim de içinde yaşadığım Menemen Hadisesi'ni sorarsınız. Kusura bakma, size bugüne kadar bir cevap vermedim. Biz, bu meseleyi özellikle askerlere anlatmaktan çekiniriz. Ama, bazı dostlar sizi bana anlattılar. Dindar ve dürüst bir yazar olduğunuzu öğrendim" dedikten sonra, şahidi olduğu bu olayı bana anlattı. Olayda adı geçen şeyh ve müritlerinin, kasıtlı bir müdahalelerinin olmadığını, daha çok Manisa tarafından geldikleri bilinen üç kişinin ortamı provoke ettiklerini anlattı. Tam bu sırada kendisine teşekkür edip ayrılırken, Gülen'in bir müridi yanıma geldi. Bana, "Keşke gitmeden Hoca Efendi'yi bir ziyaret etseniz" dedi. Bu öneri, bana birkaç defa yapılmıştı. Ben de kendisine, bu karanlık yapıya âlet olmamasını tavsiye ederek, ayrıldım. Nizamiye'nin kapısına geldiğimde, hiç karşılaşmadığım bir yüzbaşıya askerce selam verdim. Beni durdurarak sohbet başlandı. İran, Türkiye ve bölgemizle ilgili konuları açtı. Anladım ki beni tanıyor.. Konular açılınca bir ara kendisine, "Komutanım, Fethullah

Gülen'i arıyorsunuz değil mi?" dedim. O da bana, "Evet, aranıyor" dedi. Bunun üzerine ben de, "İsterseniz sizi sohbetine götürebilirim" dediğimde ise, otoriter bir ses tonu ile "İsmail, askerliğini yap ve git" ifadesini kullandı.

İşte, özellikle bu tarihten itibaren hiçbir zaman FETÖ'yü himaye konusunda, "Emriniz başüstüne komutanım" demedim. Artık benim açımdan, bu din maskeli yapılanmanın vahameti apaçık ortada idi. Gladio güdümlü o ilk yapılanmalarını kamufle etmek için, 12 Eylül Cuntası döneminin "hizmet hareketi"(!) açısından bir fetret dönemi olduğunu söyleseler de, bu doğru değil. Aksine, bu üç yıllık zaman, FETÖ-asker ilişkileri açısından tam anlamıyla bir kuluçka dönemidir. Her ne kadar askerlerin büyük bir çoğunluğu, değişik gerekçelerle bu sinsi şebekeyi dışlasalar da, o örgütlü olan ittihatçı zihniyet bunlarla kan-kadır. 1983 seçimleriyle birlikte kuluçkadan çıkan bu Yeni Haşhaşiler, "hizmet hareketi" adı altında toplumun tüm kesimlerini zehirlemeye başladılar.

1983 seçimleri, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Hatırlanacağı gibi partilerin kuruluş aşaması sırasında, kurucu kadrolar konusunda tartışmalar yapıldı. Siyasi yasaklar olduğu için, toplumdaki farklı kesimleri acaba hangi parti ve kimler temsil edecek? Bu soruya cevap verebilecek olan da yine askeri yönetimdi. Görünürdeki ilk tabloda iki siyasi parti hedeflenmişti. Bunlardan birisi "merkez sağ" ı ve öbürü de CHP ve solu temsil edecek bir parti olmalıydı. Ancak, iktidara ilk alternatif merkez sağ olduğu için, bu partinin başına getirilecek isim çok önemliydi. Bu bakımdan ordu içindeki makul isimler, bu görev için Bülent Ulusu'yu düşünüyorlardı. Faruk Sükan ve Mehmet Turgut gibi dürüst ve yıpranmamış "sağcı" politikacılar da, Ulusu ile birlikte hareket edeceklerdi. Ancak bu formül, ABD yanlısı subaylar tarafından sabote edilerek, Turgut Sunalp'a bir parti kurduruldu. Sol

kadroları temsil edecek Halkçı Parti'nin başına da Necdet Calp getirildi. Bu arada, ileride biraz daha ayrıntılı değineceğim gibi, toplumun sosyolojisi ve psikolojisini okuyan G. Fuller ve ekibi, Turgut Özal'ın önünü açtılar. Türkiye'de, 1920'lerin jakoben politikalarına artık bir çekidüzen vermek gerekiyordu. Zaten, tüm askeri müdahaleler ters tepmişti. Onun için, halklarının inançlarını da paylaşan yeni müttefiklere ihtiyaç vardı. İran'da yaşananlar ortadaydı. İşte bu açıdan, ABD'ye yakın ve devlet tecrübesi de olan Özal, bunun için biçilmiş bir kaftandı.

Bu süreci yakından takip eden Turgut Özal ise, bir taraftan gerçekten ABD ve global sermayenin dostu, bir taraftan da iç dünyası itibariyle dindar ve halkına yakın birisiydi. Sonuçta, bu anlayışı paylaşanlar bir araya gelerek Özal'ın liderliğinde Anavatan Partisi'ni kurdular. Milli Güvenlik Konseyi'nin "veto" etmemesi için de bizzat Kenan Evren devreye sokuldu. Nihayet, seçimler yapıldı ve "askerlerin partisi" olarak lanse edilen Milliyetçi Demokrasi Partisi değil, "dindar ve muhafazakar" çoğunluğu temsil eden ANAP, iktidar için yeterli sayıyı elde etti. Ancak, tam da bu sıralarda bir tartışma başlatıldı.. "Evren, Özal'a hükûmeti kurma görevini vermeyecek" deniliyordu. Bu, dindar siyasi çoğunluğa bir mağduriyet elbisesi giydirmek için yapılmıştı. Zaten, Cumhuriyet tarihi boyunca bunun altyapısı da vardı. Sonuçta, güya halkın sağduyusu galebe çalarak bu engel de aşılmış oldu ve Turgut Bey'e de o görev verildi. Böylece, Türkiye'deki dini uyanışın yâranlığı ve kontrolü, görünürde halktan yana bir devlet adamı olan Turgut Özal ile CIA mollası Fethullah Gülen'in uhdelerine tevdi edildi.

Bu noktaya gelmişken, bir hususu hatırlatmak isterim. O da şudur: Bilindiği gibi emperyalist güçler, kader ve bölgemiz konusunda dönem dönem bazı kavramlar icat ederler. Örneğin, bir zamanlar başta İngilizler olmak üzere Avrupalının kafasında bir "Şark Meselesi" vardı. Şerif

Hüseyin gibi piyonlara da roller biçilmişti. Bilahare, farklı dinamiklerin devreye girmesiyle birlikte, dünya, ABD-SSCB rekabetiyle karşılaşınca, bu sefer de Ortadoğu için yeni kavramlar ortaya atmaya başladılar. Bunlar “Yeşil Kuşak”, “Büyük Ortadoğu Projesi”, “Radikal İslam” ve “İlimli İslam” gibi cehalet ve hinlik kokan politik sözlerdir. Bu politikalarında El-Kaide, DEAŞ ve FETÖ gibi terör örgütlerini de kullandılar ve kullanıyorlar. Yeni Şerif Hüseyinleri de Usame bin Ladin, Ebubekir el-Bağdadi ve Fethullah Gülen’dir.

Anlıyorum, burada bana, “Fethullah’ı hem Hasan Sabbah’a ve hem de Şerif Hüseyin’e benzetiyorsun; hangisi doğru?” sorusunu soracaksınız.. Bilindiği gibi tarihin diyalaktığı, Âdem’im iki oğlu Habil ve Kabil olayı ile başlatılır (6). Habil, haklılığı; Kabil ise, haksızlığı simgeler. İnsanlık tarihi, bu iki çizginin mücadelesinden ibarettir. İşte bu açıdandır ki, bir haksızın safını belirtirken, onu herhangi bir haksızla özdeşleştirebilirsiniz. Hatta bu tip insanların, zahiri mücadeleleri de sizi aldatmasın.. Örneğin, dün, Afganistan’daki Marksist rejimle mücadele etmek için arkasına CIA’nın desteğini alan Usame bin Ladin’in önümüze koyduğu ağır fatura ile ve yine bugün “radikal dinci”(!) leri frenlemekle görevlendirilen Pensilvanyalı FETÖ’nün önümüze koyduğu ihanet dosyası arasında hiçbir fark yoktur. Elbette ki buradaki kastım, İslam halkları açısındandır. Yoksa, Türkiye açısından Fethullah Gülen cinayetlerini kelimelerle ifade edemeyiz.

Neyse... Artık bu tarihten itibaren, yani 1983’de başlayan Özallı yıllar, Gülen şebekesinin bir nevbahar dönemi oldu. Özellikle Korkut Özal’ın da devreye girmesiyle, devletin tüm kapıları bunlara açıldı. Zaten Nakşi ve aynı zamanda da Mormon tarikatı dostu olan Korkut Bey, ABD’nin yabancıları değildi. Bir yanda, mali imkanlar konusunda resmi ve gayriresmi çevreler teşvik edilirken; bir

yanda da askeriye, adliye ve mülkiyenin ele geçirilmesi için kollar sıvandı. Buralara eleman yetiştirmek maksadıyla da, özel okul ve dershaneler hızla devreye sokuldu. 1982’de biri İstanbul’da, birisi de İzmir’de olmak üzere iki özel lise açmışlardı. Bunlara yenileri ilave edildi. Türkiye de sürdürülen bu okul faaliyetleri, yeterli bir birikimden sonra yurtdışına da yönlendirildi. Sırasıyla Türki cumhuriyetlerde, Doğu bloku ülkelerinde, Balkanlar’da, Güney Afrika ve Batı ülkelerinde okullar açmaya başladılar.

Ancak, bu yeni Bâtınî yapılanmanın her merhalesini yakından takip etmiş bir insan olarak, “hizmet hareketi”(!) adı altında yapılan bu eğitim ve benzeri gibi faaliyetlerin detaylarına girmek istemiyorum. Elbette ki, başta okullar ve medya olmak üzere tüm sektörlerle el attılar. Bu çalışmaları da, dönem dönem katlanarak devam etti. Ve yine elbette ki her iktidar devrinde, bilerek veya bilmeyerek bu örgütü koruyan yetkililer ve bürokratik kadrolar da oldu. Ancak, bildiğim kadarıyla bu zahiri detaylarla fazla meşgul olmak, bu tehlikenin anlaşılmasını gölgeliyor. Yanlış anlamayın, burada, başta bazı emniyet kökenli şahıslar olmak üzere bu detaylarla ilgili kitaplar yazan insanları eleştirmek istemiyorum. Tabii ki bu ayrıntıları merak eden kimseler, bu kitapları okumalıdır. Ancak, Türkiye için en büyük fitne odağı haline gelmiş olan bu şeytan hizbinin, illiyet bağlantıları ile zihniyet dünyasını sorgulayıp ifşa etmek daha önemlidir. Sanıyorum, bu kitabın diğerlerinden farkı da bu olacak.

İşte bana, bunların zihniyet dünyaları ile ilgili ilk ciddi bilgi 1984 yılında geldi. Ankara’nın Karşıyaka semtinde, aralıklarla akşam sohbetleri yaparlardı. Bu sözde istişare toplantılarında, Peygamberimizin “Harp hiledir” hadisini bağlamından kopararak, ona yakışıksız anlamlar yüklemeye başladılar. Örneğin, “Savaş durumuyla ilgili olan bu hadis, aynı zamanda dini hedef için her yol mubahtır

anlamına da geliyor” dediler. Yani, İslam’daki helal ve haram kavramları, uygulanacak takiyye politikalarında izafidir. Bu kavramlar, “maksadın değeriyle” sınırlıdır, demek istediler. Görülüyor ki bu vahşi anlayış, Hasan Sabbah’ın “Gayenin ulviyeti her vasıtayı meşru kılar” anlayışının aynısıydı. En vahimi de, yine bu anlayış, Kur’an ve Peygamber’e de bir iftiraydı.

Bilindiği gibi Türkçe’ye, “Harp hiledir” şeklinde aktarılan bu hadis, İslam literatüründe hep Mekke’nin fethi ve Hendek Savaşı’yla irtibatlandırılır. M. 24 Ocak 627 tarihinde, 7000 kişilik bir düşman ordusu Medine’yi kuşatınca, 3000 savaşçısı olan Hz. Peygamber, üzerinden bir süvarinin atlayamayacağı kadar genişlik ve derinlikte olan, toplam uzunluğu da 5.5 km’yi bulan bir hendek kazdırdı. Bu taktik karşısında başarısız olan düşman, büyük bir kum fırtınası da başlayınca kuşatmayı kaldırdı. Yine Hz. Peygamber, Mekke’yi fethetmek için, M. 629 Aralıkta 10000 kişilik bir ordu ile şehri kuşattı. Gece, her askerin bir ateş yakmasını emretti. Maksudı, kan dökmeden sonuca varmaktı. Nitekim de öyle oldu. Yüksek tepelerde yakılan her ateşin başında birkaç askerin olabileceği zehabına kapılan Mekke eşrafı, böylesine büyük bir orduyla savaşamayacağı korkusuyla, gece vakti Peygamber’e bir uzlaşma heyeti göndererek şehri kansız teslim etti. Bu sahneleri merak edenler, eserlerinin tamamının Fransızca’dan Türkçe’ye çevrildiği Paris Üniversitesi Devletler Hukuku Profesörü Muhammed Hamidullah’ın “Hz. Peygamberin Savaşları” adlı kitabı ile diğer İslam tarih kaynaklarına bakabilirler.

Biz tekrar konumuza dönerek belirtmeliyim ki işte bu ifade, yani “Harp hiledir” sözü, bu iki savaş sırasında Peygamberimizin ağzından çıkmıştı. Tüm savaşlarda, böylesi taktik ve stratejilere başvurulur. Bu da, meşru bir muharebede gayet normaldir. Ancak, “hizmet hareketi”(!) adı altında kamu malını yağmalamanıza; memur olmak veya

hedeflenen okullara girmek için soru çalmanıza; muarızlarınızı tasfiye etmek için, onlara iftiralar atıp çirkin tuzaklar kurmanıza ve yine “Dinler arası diyalog” maskesiyle İsrail ve ABD’ye ajanlık yapmanıza “harp hiledir” diyemezsiniz. Çünkü bunun adı hırsızlık ve hıyanettir. İslam hukukunda, hırsızın eli kesilir ve hain de idam edilir.

Ne yazık ki, işe yarar istihbaratın çoğu elle tutulur ve gözle de görülür olamıyor. Aldığınız bilginin doğruluğundan emin olabilirsiniz. Fakat bu, hukuk açısından bir şey ifade etmez. İddianızı ispatla mükellefsiniz. 1986 yılında bu örgütün, askeri okul giriş sınavlarını ele geçirdikleri haberi bana iletildiğinde, yapabileceğim bir şey yoktu. Bunun doğruluğundan emin olduğum halde, bir gazeteye yansıtamadım. Çünkü, elimde somut bir belge yoktu. Zaten o tarihten itibaren de, devlet eliyle yapılan her sınavda, bunların yaptığı hırsızlıkların pis kokusu hissedilirdi. Fakat, kimse bunu konuşmaz; ama onlara ait dershanelerin, üniversite giriş sınavlarında gösterdikleri başarı dereceleri (!) hep konuşulurdu. Halbuki, büyük bir sahtekarlıkla karşı karşıyaydık. Ancak, bugün artık lağım patlayınca rezillik tüm çıplaklığıyla fark edildi.

CIA-Gülen iş birliğiyle ilgili bir başka olayı da, 1987 yılında yaşadım. Bir gün Remzi Gökseven Paşa bana telefon ederek, “Reis, bugün saat 14’te Tunus Caddesi’nde seni muhakkak bekliyoruz” dedi. Bazen bana “reis” ifadesiyle takılırdı. Bizim için Tunus Caddesi’nin önemi ise, randevu adresimizin bulunduğu cadde olmasıydı. Meclis’in Çankaya Kapısı’na da bakan Köprülü Apartmanı, bu cadde’nin başındadır. Faruk Sükan ve siyaset arkadaşı Kadri Erogan’a ait olan ve bizim de sık sık buluştuğumuz büro bu apartmandaydı. Kararlaştırılan saatte bir araya geldiğimizde, toplam altı kişiydik. Ben, Faruk ve Kadri beyler ile Remzi Paşa ve iki önemli arkadaşımız. Hoşbeşten sonra, askerler, Fethullah Gülen meselesini açtılar. Bir

ara Remzi Paşa, “G. Fuller’in buradaki çevresi, ‘Özellikle Türkiye Cumhuriyetlerinde İran’ın yoğun bir faaliyeti var. Bu ülke, hem sizin laik rejiminize ve hem de bize düşman. Buralardaki dini boşluğu Türkiye gidermeli. Örneğin, Fethullah Gülen’in eğitim ve öğretim çabalarının önünü açıp dışarıya da yönlendirebilerseniz çok iyi olur. Eğer bu konuda bize düşen bir şey olursa, bir müttefik ülke olarak gereğini yaparız’ diyor” dedikten sonra, bana dönerek, “Fikrini söyle reis” dedi. Ben de, “Paşam! Bugün bu konu benim için sürpriz oldu. PKK meselesini konuşacağımızı tahmin etmiştim. Yanılmışım; yine bana Fethullah Gülen’i soruyorsunuz.. Anlattıklarınızdan da anlaşılıyor ki, bu adamın CIA ile olan irtibatı artık apaçık ortadadır. Yabancı bir devletin, hele çok güçlü emperyalist bir devletin derin yapılanmasını kendi ülkesinde inşa etmeye kalkışan bir adamın önünü açmaya çalışmak, sadece bir gaflet değil, olsa olsa büyük bir hıyanet olur. İşte bunun içindir ki bu hıyanet şebekesinden medet umarak ve onu bir de Türkiye Cumhuriyetler’e taşımak, İslam ve Türkiye’nin çıkarına değil, emperyalist ABD’nin çıkarlarına hizmet etmek olur. Onun için bir tarihçi olarak benim fikrim, Türkiye böylesi bir hıyanete âlet olmamalı” dedim. Faruk ve Kadri beyler de bana hak verdiler. Her zamanki gibi, Remzi Paşa’da notlar aldı. Arkadaşı iki general ise, sustular.

Biraz önce de söylediğim gibi Özallı yıllar, FETÖ için bir bahar mevsimidir. Örneğin, kamuoyu araştırmaları, 1980’lerin son yıllarında ANAP’ın güç kaybettiğini gösteriyordu. 1989’da yerel seçimler yapılacaktı. Arkasından da Meclis, Cumhurbaşkanı seçecekti. Eğer yerel seçimlerde ANAP büyük bir oy kaybına uğrarsa, Turgut Özal’ın Cumhurbaşkanlığına adaylığı sıkıntı yaratacaktı. Bu sıkıntının aşılması için de, Fethullah Gülen ve Korkut Özal hemen devreye girdiler. Başta, İskender Paşa Dergahı’nın şeyhi Esat Coşan olmak üzere, diğer belli başlı tarikat reis-

lerinin de sözlü onayını alarak yedi maddelik gizli ve imzasız bir bildiri hazırladılar. Tarikat oylarının Refah Partisi'ne değil, ANAP'a verilmesi çağrısında bulunan o bildiri bana iletilince, CIA onaylı bu komployu kamuoyuna duyurmak zorunda kaldım. O yıllarda Emin Çölaşan, Hürriyet'te "Pazar Söyleşileri" yapıyordu. Benimle de, İslam ve tarikatlar konusunda bir söyleşi yapmak istiyordu. Bu fırsatı da değerlendirerek kabul ettim. Hürriyet, röportaj dalında Çölaşan'a bir ödül de kazandıran o söyleşiyi, "Tarikatların ANAP'a Destek Çağrısı" başlığı ile manşetten vermişti. İşte bu röportajla birlikte verilen o yedi maddelik bildiri:

“1- Bizden olan bir kardeşimizin (Turgut Özal'ın) Cumhuriyet tarihinde ilk defa Cumhurbaşkanlığı'na seçilmesi kuvvetli bir ihtimaldir.

2- Bu ihtimalin rahat tahakkuk edebilmesi için, önümüzdeki mahalli seçimlerden ANAP'ın güçlü ve başarılı çıkması şarttır.

3- Bunun için bütün kardeşlerimizin, aralarındaki ufak tefek farklara bakmadan ve şer güçlerinin oyununa gelmeden ANAP'a destek olmalarını dini bir vecibe olarak görüyoruz.

4- Bu son günlerde, Başbakanımızı karalamak için piyasaya sürülen Emin Çölaşan'ın kitabında, Ulusu'nun (Bülent Ulusu) elinde Özal'ın aleyhine hazırlanmış bir rapordan söz ediliyor. Bu kardeşimizin (Özal'ın) samimiyetini, buradan anlayabilirsiniz.

5- Başbakan'ın aile yapısı üzerinde fazla durmayın. Harp, hiledir. Bazı çevrelerin dikkatini çekmemek için, bu kadar tolerans lazımdır.

6- Bugünkü şartlarda Refah Partisi'nin muvaffak olma durumu, artık yoktur. ANAP bizim için büyük bir fırsattır.

7- Başbakan (Özal) Cumhurbaşkanı olursa, yerine gelecek olan da camiaya (tarikatlara) yakın biri olacaktır” (7).

Hürriyet'in bu manşeti büyük yankı yaptı. Organizatörlüğünü Korkut ve Fethullah'ın yaptıkları entrikayı deşifre etmiştim. Buna çok bozulan yeni Haşhaşi reisi Gülen, bana çamur atmak için "Taha Kıvanç" takma adıyla yazılar da yazan o malum müridini devreye soktu. O da benim için, "Meraka Değmez Bir Adam" başlığını taşıyan uzunca bir yazı kaleme aldı. Yazısının başında, bir ara, yeni bir siyasi parti kurma girişimim vesilesiyle kendi büromda düzenlediğim bir basın toplantısına kiminle geldiğini; Milliyet gazetesindeki bir demecim ile Yeni Gündem dergisinde yayımlanan bir yazımdan nasıl rahatsız olduğunu ve birlikte hareket ettiğimiz bazı politikacıları da irdeledikten sonra, devamla şöyle dedi:

"İsmail Nacar Malatyalı. İslami çevrelerin içinde bulunmuş; ama her zaman ortalığı karıştırıcı tavırlarıyla tanınmış. MSP'lilerden aldığı paralarla çıkarmaya başladığı Yeni Atılım dergisinde ilk yaptığı MSP'lilere cephe açmak olmuş. Devrim sonrasında Ankara'daki İran Büyükelçiliği'nde çalışmış. Ardından İran'la ticari ilişkilere girmiş. Yazıhaneyi satın alacak kadar parayı o işlerden kazanmış. Eski bir tanıdığı, Faruk Sükan'ın İçişleri Bakanlığı döneminde bir ara MİT'te çalıştığını söylüyor. Daha önceleri de ters bir adammış, ama özellikle MİT ilişkisinden sonra dikkatini bu işlere vermiş. Emin Çölaşan'la yaptığı sohbette anlattıklarının çoğu yalan. Hürriyet'in "Tarikatların ANAP'a destek çağrısı" diye manşetten verdiği ve güya tarikat mensuplarını bu partiye oy vermeye dâvet eden belgenin sıhhat derecesi sıfır. Kendi eliyle yazdığı veya bürosunda daktilo ettiği bir kağıdı belge diye sokuşturmuş. Gazete de yemiş. Niye yemesin, zaten Nacar uydurmasa gazetenin acar muhabirleri aynı iş için alesta bekliyor. Onları zahmetten kurtarmış" (8).

Röportajdan duyduğu rahatsızlık bir tarafa, dikkat edilirse beni üç noktada itham ediyor. Birincisi, MSP'lilerden

aldığım paralarla çıkardığım Yeni Atılım dergisinde, MSP'lilere cephe açtığım iddiasıdır. Bu, kesinlikle doğru değil. İslam adına uydurulan tarikatlar, bidat ve hurafelerle amansız ve haklı bir mücadelem oldu. Bu sapkın zihniyetin mümessilleri de tüm partilerde var. Para iddiasına gelince, derginin abonelerine partileri sorulmazdı. İkincisi, İran Büyükelçiliği'nde çalıştığım yakıştırmasıdır ki, bu da kuyruklu bir yalandır. Okuyucularımdan ricam, yukarıda İran'la olan ilişkilerimi kısaca özetlerken, FETÖ yapılanmasının, CIA elemanlarına beni nasıl jurnallediklerini de anlatmıştım. Lütfen bu yakıştırmayı da, o yakıştırmayla birlikte yorumlayın. Üçüncüsü ise, Faruk Sükan'ın İçişleri Bakanlığı döneminde MİT'te çalıştığım palavrasıdır. Taha Kıvanç(Fehmi Kuru) bu iddiasını, "eski bir tanıdığı" ifadesiyle şifrelendirdiği birisine dayandırıyor. Bu, Ahmet Emin Yalman suikastını tertipleyen şebekenin bir elemanı olmasın? Neyse... Burada söylemek istediğim, bu müfteri tayfa o kadar zavallıdır ki, bir iftirayı bile beceremez. Hatırlarsınız, Faruk Sükan'la münasebetimi anlatırken onunla 1973 yılında tanıştığımı söylemiştim. 1969 tarihinde Faruk Bey, bakanlık görevini bıraktığında, ben, Elazığ Lisesi'nde sürgün yıllarını yaşayan bir öğrenciydim. 1970'te de, Adıyaman Lisesi'ne sürgün edildim. Böyle bir MİT elemanını düşünebiliyor musunuz?

Sükan ve ben, bu çelişkileri de hatırlatan birer tekzip gönderdik. Bunun üzerine, işte bize verdiği cevap:

"Bir kere sayın Nacar, Faruk Sükan döneminde MİT'te çalışmamış. Nitekim, İsmail Nacar'ın açıklamasıyla birlikte eski İçişleri Bakanı Dr. Faruk Sükan'dan da, Nacar'ı İçişleri Bakanı iken değil daha sonra tanıdığını bildiren bir mektup aldım. (Hatırlayacaksınız, halen liderlik yapan bir siyasetçi, siyasi hayata ilk atıldığında, kendisini 'Mason' diye suçlayanları Mason locası'ndan aksine bir kağıt alarak

susturmak istemişti. İsmail Nacar'da MİT ajanı olmadığına Dr. Sükan'ı şahit gösteriyor.) Benim aklıma gelen şu: İki saygın kişi yalan söylemeyeceklerine göre, İsmail Nacar Faruk Sükan zamanında değil daha sonra veya önce MİT'le irtibat kurmuş olabilir(mi?)" (9).

Burada, "Mason locası'ndan kağıt alan siyasetçi" ifadesiyle kastedilen Süleyman Demirel'dir. Beni, onunla özdeşleştiriyor. Ne diyeyim, bir adamın ar perdesi yırtılmaya görsün.

Tüm bu entrikalarına rağmen ANAP, 1989 yerel seçimlerde umduğunu bulamadı. Buna rağmen Meclis, aynı yılın Kasım ayında Turgut Özal'ı Cumhurbaşkanı seçti. Partinin başına da emanetçi Yıldırım Akbulut getirildi. Ama, ANAP bütünlüğünü koruyamayarak Keçeciler, Yılmaz'cılar, Güzel'ciler ve Akbulut'çular olarak dört gruba ayrıldı. Fethullah Gülen ve Korkut Özal'ın tercihleri ise, Mehmet Keçeciler veya benzeri çizgideki bir isimdi. Ancak, Haziran 1991 tarihinde yapılan ANAP kongresinde, Mesut Yılmaz genel başkan seçildi. Semra Özal'ı da yanlarına alan bazı odaklar, Yılmaz'ı desteklemişlerdi. Tam da bu sıralarda Gülen ve şürekası, tıpkı bir bukalemun gibi araziye uyma kararı aldılar. Yılmaz'ın liderliğindeki bir ANAP'ın, tek başına iktidarını sürdürmesi zor gözüküyordu. 1987 referandumuyla siyasi haklarına yeniden kavuşan Demirel, Ecevit, Erbakan ve Türkeş gibi kurt politikacılar, tüm ağırlıklarıyla devreye girmişlerdi. İşte bu manzara karşısında Fethullah, sadece Necmettin Erbakan hariç, diğer parti genel başkanlarıyla iyi ilişkiler kurma yollarını aradı ve bunda da başarılı oldu. Nitekim, 1991'in Ekim ayında yapılan genel seçimler de, kendisini doğrulamıştı. ANAP, iktidarı kaybetti ve DYP %27 oy ile birinci parti oldu. Sırasıyla ANAP, SHP, RP ve DSP'de barajı aşarak Meclis'e girmişlerdi.

İşte, Meclis'teki bu yeni tablo yeni bir siyasi istikrarsızlığın da habercisi oldu. Gerçi, iki farklı ideolojik tabana hitap eden partilerin bir araya gelip hükûmet kurmasını, geçmişte yaşanmış olan iç gerginlikler açısından yararlı bulanlar da vardı. Fakat, olayları yıllardır karargâhlarında takip eden birisi olarak ben, farklı düşünüyordum. Bu tablo, yeni bir istikrarsızlığın habercisiydi. Nitekim, 2002 yılına kadar sürmüş olan koalisyon hükûmetlerinin ülkeyi ne hale getirdiklerini hep birlikte yaşadık. Elbette ki bu dönemin istikrarsızlığında, PKK terörünün büyük rolü de var. 15 Ağustos 1984 Eruh baskınıyla başlatılan silahlı başkaldırı, 1990'ların başından itibaren daha da arttı. Bu sorunun çözümü konusunda da, partilerin somut bir politikaları yoktu. Türkiye'nin sosyolojisini yanlış okumuş ve bu okumaya devam eden İttihatçı ve tekçi zihniyet, hâlâ devre-deydi. Bir taraftan da, faili meçhul cinayetler işleniyordu. Gün geçtikçe yara daha da büyüyordu. Ancak sevindirici olan, farklı çevrelerde bir barış inisiyatifinin telaffuz edilmeye başlanmasıydı.

Yine bir gün, Remzi Paşa'yla bir aradaydık. Sanıyorum, 1992 yılının sonbaharıydı. PKK ve Kürt problemi konusunda, kendisi ve arkadaşlarına zaman zaman ilettiğim düşüncelerime de hak vererek, bu barış inisiyatifi konusunu açtı. "Buna, sen öncülük yapsan iyi olur" dedi. Ben de, "Bunu Faruk Ağabey'le de istişare edelim" dedim. Çünkü, Faruk Sükan'ın geçmişi, Doğu ve Güneydoğu'daki bu meselenin bir yönüyle de ilgilidir. İçişleri Bakanlığı döneminde (1965-1969), bâzen Devletin yanlış politikaları veya "namus meselesi" vs. gibi nedenlerle, bu bölgelerde daha önceleri dağa çıkmış olan "Hekimo", "Hamido" ve "Tilki Selim" unvanlı şakiler vardı. İşte bunun için İçişleri Bakanı sıfatı ile Siirt'e gider. Polis veya jandarmayı da yanına almayarak, birkaç gün halkın arasına katılır. Bu dağa çıkışların içyüzlerini öğrendikten sonra, oradaki savcı ve

hakimlerle özel görüşmeler yaparak, bu şakileri dağlardan indirip topluma kazandırır.

Bu olayı, Remzi Paşa'da bildiği içindir ki, "Peki onunla da görüşelim" dedi. Meseleyi, bir gün sonra Sükan'ın bürosunda da detaylıca müzakere ettik. Sonuçta, Faruk Bey, "Bu, çok hassas bir konu.. Bazı yetkililerle, mesela Eşref Bitlis Paşa'yla da bir görüşsek iyi olmaz mı, Remzi Paşa?" dedi. O da, "İyi olur" deyince, bu arada kapının zili çaldı ve konu da kapandı.

Ancak, iki gün sonra tekrar burada bir araya geldiğimizde, gerekli görüşmeler yapılmıştı. Sükan ve Paşa'nın bana anlattıklarına göre merhum Eşref Bitlis, "Bir sivil barış girişimi bence de çok iyi olur. Hemşehrim de olan İsmail Nacar'ı basından tanırım. Biraz sert ama kendisini beğenirim. Her kesime hitap edebilecek bir isim. Barış komitesine, bölgedeki bazı isimleri de alsın. Örneğin, Diyarbakır'da eski bakanlardan Recai İskenderoğlu, Bingöl eski milletvekili Hasan Ezman, Muş eski senatörü İsmail İlhan, Hakkari eski milletvekili Mikail İlçin ve Şeyh Said'in torunu Abdül Melik Fırat gibi isimler faydalı olur. Ancak, bu konuştuklarımız aramızda kalsın" demiş.

Bunun üzerine, kendimi sorumlu hissederek öneriyi kabul ettim. Kafamda oluşturduğum "Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi" için hazırlıklarımı yapmaya başladım. Verilen bu isimlerin yanında, değişik sivil toplum kesimleriyle de temasa geçtim. Niyetim, yeterli hazırlıklarımı tamamlayarak başlatacağım barış girişimi önerisini, en son DEP Genel Başkanı'na götürmektir. Ancak, o karanlık yapı, benim için malum olan Gladio, daha somut bir ifade ile FETÖ'nün hamileri devreye girerek bu çabamı sabote etmeye başladılar. Hatırlarsınız, 1993 yılına girer girmez faili meçhul önemli olaylar yaşadık. 24 Ocak'ta Uğur Mumcu öldürüldü. 17 Şubat'ta ise, Eşref Bitlis garip bir uçak ka-

zasıyla hayatını kaybetti. Arkasından, 17 Nisan'da Özal'ın şüpheli ölümüne şahit olduk. 24 Mayıs'ta da PKK'lılar Bingöl-Elazığ karayolunu keserek 33 eri şehit ettiler. 2 Temmuz'da da Sivas'ta Madımak Otel'i ni yaktılar. Bitlis Paşa'ya yakın Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'ın, Lice'de ortadan kaldırılması da 22 Ekim'dir.

Bu cinayetler, tam anlamıyla Türkiye'yi bir korku atmosferine taşımıştı. Böylesi bir ortamda, bana destek olacak kişi ve çevrelerin cesaretleri de kırılmıştı. Ancak, olayların perde arkası ile ilgili istihbarat beni son derece rahatsız ediyordu. Onun için, hayatım pahasına da olsa bana ulaşan bu bilgileri kamuoyuyla paylaşmak zorundaydım. Uyarılarımı, bazen hedefte olan zata ve çoğu zaman da doğrudan kamuoyuna yaptım. Örneğin, Uğur Mumcu ile öldürülmeden on gün önce karşılaşmıştık. Hal hatır teatisinden sonra, bana, "Tehlike altındayım" dedi. Yaşayanlar bilir, o sıralarda yine o fitne odağı, "İrtica ve İran tehlikesi" yaygarasını hep canlı tutmaya çalışıyordu. Ben de, bu ortamı kastederek kendisine, "Türkiye'deki dini gruplar ve İran'dan endişelenmeyin. Yazılarınızda daha çok eleştirdiğiniz, Rabıta ve Suudi Arap sermayesidir. İran, bundan memnun olur. Benim endişem CIA, MOSSAD, SAVAMA içindeki SAVAK kalıntılarıyla irtibatlı olan ve bizdeki Gladio'nun da yönlendirdiği Hizbullah'tır. Yani Fethullah Gülen'i büyüten yapıdır" demiştim. Mumcu cinayetinin ilk haftasında da, haftalık Aktüel dergisi, 12 Eylül Askeri Savcısı ve Eski ANAP milletvekili Faik Tarımcıoğlu ve benimle bu konuda röportaj yapmıştı. O röportajda, bana şöyle bir soru da yöneltilmişti: "Hizbullah taşeron olarak kullanılmış olamaz mı?". Şöyle cevap vermiştim: "Evet, en büyük endişem budur. Çünkü İran yönetimi SAVAMA'ya hakim değil. Hatta SAVAK'ta görevli birini, SAVAMA'yı organize etmek için göreve getirdiler. SAVAMA, SAVAK'ı tamamen eritemedi. Endişem, CIA, SAVAMA içinde

MOSSAD ile irtibatlı olan ve bizim istihbarat örgütlerine de sızmış odaklar ustaca bir suikast yaptılar”(10). Bilindiği gibi “SAVAK”, Şah’ın istihbarat örgütüdür. SAVAMA ise, Humeyni rejiminin istihbarat örgütünün adıdır. Benim bu açıklamamdan kısa bir süre sonra, eski SAVAK’çı bir general İran’ın Bender Abbas limanından kaçmıştı.

Mumcu suikastı ile ilgili isabetli tespitlerim çerçevesinde, yine Aktüel dergisi, Saadettin Tantan’ın İçişleri Bakanlığı döneminde de benimle bir röportaj yaptı. Konuyu daha detaylıca merak edenler, Mahir Kaynak ve benimle yapılan bu ikinci röportajı da okuyabilirler (11).

Halkımızı önceden uyardığım olaylardan birisi ise, Sivas olayıdır. Aziz Nesin ismi etrafında bir provokasyonun tertipleneceği bilgisi bana ulaştığında, 4 Haziran 1993 tarihinde tercihen Cumhuriyet gazetesini arayarak, kamuoyunu bilgilendirmek istedim. Gazete, MİT’in, bu istihbaratı İnönü’ye ilettiğini de ilave ederek, bir gün sonra bu haberi, “Aziz Nesin’e Ölüm Fermanı” başlığıyla verdi. İşte haberin tam metni:

“Şeytan Ayetleri’ni yayımladığı gerekçesiyle Aydınlık gazetesi ve yazar Aziz Nesin için radikal İslamcı çevrelerin eylem hazırlığında olduğu belirtiliyor. MİT müsteşarı Sönmez Köksal’ın, bayram öncesi Başbakan Vekili Erdal İnönü’yü ziyaret ederek konuya ilişkin bilgi verdiği öğrenildi. İslamcı araştırmacı-yazar İsmail Nacar’da ‘Güneydoğu’da etkili olan Hizbullahiler adlı örgütün İran Hizbullahı’ndan ayrı olarak Aziz Nesin’i öldürme kararı aldığını istihbarat ettiğini’ açıkladı. Nacar, Aczmendiler adlı tarikat üyelerinin de buna zemin hazırlamak için ortamı gerginleştirme eylemlerine başladıklarını bildirdi. MİT müsteşarı Sönmez Köksal’ın, bayram öncesi ziyaret ettiği Başbakan Vekili Erdal İnönü’ye radikal İslamcı çevrelerde Şeytan Ayetleri adlı kitabın Aydınlık Gazetesinde yayımın-

dan dolayı bazı eylem hazırlıklarını saptadıklarını bildirdiği ifade ediliyor. Edinilen bilgiye göre radikal İslamcılar, Aydınlık gazetesi ve yazar Aziz Nesin'e karşı eylem hazırlığı içindeler. MİT ve güvenlik güçleri, bu nedenle ilgili birimlerini alarma geçirdiler. Konuyla ilgili olarak hükûmetin Nesin'in korunması dahil, her türlü önlemin alınmasını istediği ifade ediliyor. İslamcı araştırmacı-yazar İsmail Nacar, Güneydoğu'da etkili olan Hizbullahiler olarak adlandırılan grubun Aziz Nesin'i öldürme kararı aldığını istihbarat ettiğini açıkladı. Nacar, İslamla ilgisi olmayan 'peştamallı şeytanlar' olarak adlandırdığı Aczmendilerin'de Türkiye'de bazı karanlık çevrelerin emellerine ulaşması için eylemler yaptıklarını ve tansiyonu yükseltmeye uğraştıklarını ifade etti. Nacar, konuyla ilgili olarak Cumhuriyet'in sorularına şu karşılıkları verdi: 'İslam ile alakası olmayan, ancak kendilerini İslam olarak adlandıran bu çevreler, yarın (bugün) Anıtkabir'e yürüyecekler. Amaçları ülkede tansiyonu yükseltmektir. Bunları destekleyenler arasında daha önce gizli servislere hizmet eden bazı ülkücü çevrelerin varlığından haberdar oldum. Türkiye'yi bir kanlı karanlık kavganın içine çekmeye çalışıyorlar. Aziz Nesin'i öldürme kararlarını istihbarat ettim'" (12).

Burada bir gerçeği de belirtmek isterim. Türkiye, yıllardır bu "faili meçhul olaylar" ı tartışır. Bu konuda farklı görüş ve bildiklerimiz de olsa, hepimiz zaman zaman bu cümleyi telaffuz ederiz. Ancak, mücadele hayatım bunun, yani "faili meçhul olaylar" ifadesinin dürüst bir ifade olmadığını bana öğretti. Türkiye gibi büyük ve ciddi bir devlet geleneği olan bir ülkede, hiçbir zaman faili meçhul olay olamaz. Olsa olsa, "görmemezlikten gelinen olaylar" olabilir. Hatırlarsınız, Mehmet Ağar, Uğur Mumcu'nun eşine, "Tuğlayı çekersek duvar yıkılır" demişti. Demek istediğim, devletin kurumları isterse hiçbir olayın faili

meçhul kalmaz veya kalamaz. Mesela, bu Aziz Nesin olayında da, MİT müsteşarı Başbakan Vekilini uyararak görevinin gereğini yapmış; ama adres yanlış.. Yani cinayeti işleyecek olanlar, “radikal” ya da “ılımlı İslamcılar” değil Türkiye’deki Gladio ve hempalarıydı.

1993 yılının en meşum olaylarından birisi de, “Türk İntikam Tugayları” olayıydı. Yine bu hıznır yapı, bazı MHP eski kalıntılarını da yanına alarak, güya PKK ile mücadele etmek için bu örgütü kurmuştu. Böylesine hain bir girişim, elbette ki Devlet’in teröre karşı sürdürdüğü meşru mücadelesine de gölge düşürüyordu. Bu da, PKK’yı sevindirmişti. Bana haber geldiğinde, elimde bir yayın organı olmadığı için, Aydınlık gazetesini aradım. Konuyu söylediğimde, araştırmak için bir gün süre istediler. Kendi istihbaratları da beni doğrulayınca, görüşümü almak için bana geldiler. Böyle bir ifadem olmadığı halde, “MHP Türk Direniş Örgütü Kuruyor” manşetiyle haberi verdiler. İşte Soner Yalçın’ın imzasıyla verilen o haberin tam metni:

“ANKARA. Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) militanlarının Malatya, İstanbul, İzmir, Elazığ, Kahramanmaraş, Adana, Mersin, Sivas, Tokat, Yozgat’ta “Türk Direniş Örgütü” adı altında askeri bir örgütlenmeye gittikleri belirtildi. PKK ile savaş amacıyla kurulduğu savunulan bu örgütlenmeye, ‘bazı devlet görevlilerinin’ de yardımcı olduğu öğrenildi. Konuyla ilgili olarak görüştüğümüz İslamcı yazar İsmail Nacar şunları söyledi:

“Son günlerde bana Türkiye’nin çeşitli yerlerindeki arkadaşlarım MHP’lilerin “Türk Direniş Örgütü” adı altında örgütlendiklerini anlatıyorlar. Bunlar amaçlarının PKK’lılarla mücadele olduğu propagandasını yapıyorlar. Özellikle MHP’nin 70’li yıllarda güçlü olduğu bazı illerde Türk Direniş Örgütü’nün faaliyete geçtiği bile söyleniyor.”

İslamcı çevreleri çok iyi tanıyan yazar İsmail Nacar, MHP'lilerin, Malatya, İstanbul, İzmir, Elazığ, Kahramanmaraş, Adana, Mersin, Sivas, Tokat, Yozgat'ta Türk Direniş Örgütü adı altında örgütlendiklerini söyleyerek, "Bana arkadaşlarımla ilettiklerine göre bazı devlet görevlileri bunlara yardımcı oluyormuş" dedi. Nacar, "Bu devlet güçlerinin kimler olduğunu söylemek istemiyorum. Ancak, basın bu tür karanlık işleri çeviren gücün ne olduğunu ve adını iyi biliyor" dedi.

MHP'nin yayın organı Ortadoğu gazetesinin 29 Temmuz 1993 günlü sayısında "Ülkücü gençler görev için sıraya girdi" şeklinde manşetten bir haber verilmişti. Bu haberi Aydınlık 2 Ağustos 1993 tarihinde "Özel ordu erbaşları MHP'li komandolar" başlığı ile Türkiye kamuoyuna duyurdu. Ortadoğu'nun haberini önceki gün Hürriyet gazetesi de manşetten verdi. MHP'de Türkeş'e muhalefetin başını çeken, ancak daha sonra partiden ayrılarak Büyük Birlik Partisi'ni kuran Muhsin Yazıcıoğlu'da dün bir basın toplantısı düzenleyerek ülkücüleri uyardı.

Yazıcıoğlu'nun basın toplantısının, MHP'nin PKK'ya karşı örgütler kurma ve taraftarlarını özel orduya sokma girişimlerinin çok ciddi olduğunu gösterdiği belirtildi. 12 Eylül öncesinde Ülkü Ocakları Başkanlığı yapan Yazıcıoğlu'nun ülkücüleri kullandığı için MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'i sürekli olarak eleştirdiği biliniyor.

MHP'lilerin özel orduya katılmak için kampanya yürüttükleri bir sırada, İsmail Nacar'ın sözleri üzerine görüşüne başvurduğumuz bir terör uzmanı, "MHP, 12 Eylül'den önce solcularla silahlı mücadeleye sokulmuştu. Anlaşılan şimdi de PKK bahanesi ile Kürtlerle savaştıracaklar. Bu, Türkiye için hiç hayırlı olmaz. Devletin böyle bir durumda ülkenin Yugoslavya'ya benzeyeceğini bilecek kadar akıllı sağduyulu elemanları vardır" diye değerlendirdi.

MHP'liler tarafından PKK ile mücadele için kurulan "Türk Direniş Örgütü" konusunda bir terör uzmanı Aydınlık'a şunları söyledi: "Bu ad ile yeni bir örgüt kuruldu mu bilmiyorum. Eğer kuruldu ise, bu beni şaşırtmaz. Bana göre, gerek Türk Direniş Örgütü, gerekse adı, geçen hafta bir kaçırma olayı ile duyulan Osmanlı Türk İntikam Tugayı ve yine daha önce adını duyduğumuz Türk İntikam Tugayı; bunların hepsi bir merkezden yönetiliyor. Adları ayrı ayrı ama bence bunların hepsi aynı örgüt. Bu bana hemen 1970'in sonu ile 12 Eylül 1980'in hemen öncesini hatırlattı. O tarihlerde de Esir Türkleri Kurtarma, Türk İntikam Tugayı gibi silahlı sağ örgütler arka arkaya mantar gibi türemişlerdi"

Bu tür örgütlerin kontrgerillanın yan kuruluşları olduğunu da belirten terör uzmanı, "Özellikle ülkücü kesimde silaha, öldürmeye meraklı çocuklar vardır. Sanıyorum bunları kullanıyorlar" dedi. MHP'ye yakın emekli bir subay ise konuyla ilgili soruyu, "Keşke böyle örgütler kurulsa ve keşke devlet bunları organize etse. Nerede bizde öyle devlet" diye yanıtladı.

MHP genel başkan yardımcısı Erzurum Milletvekili Rıza Müftüoğlu, Aktüel dergisine verdiği demeçte PKK konusunda parti tabanını zor zaptettiklerini söylemişti. Müftüoğlu sözlerine şöyle devam etmişti: "Biz tabanı bugün kendi haline bıraksak kâfi. Ama biz kontrol ediyoruz. Eğer özel timler sayıca artırılır ve eğitilirse bizim kurmayı tasarladığımız özel ordunun bünyesine de alınırsa bu mesele çok çabuk çözümlenir. Bunların başında da bazı yöntemler var ama onları şimdi söylemek doğru olmaz." Müftüoğlu, Aktüel muhabirinin ısrarlı sorusu karşısında "yöntemlerini" de şöyle anlatmıştı: "Detaya girmeden bazılarından bahsedebilirim. Mesela bir kurumun başına bir adamı getirirsiniz, o adam işin üstesinden gelir. Biz kurumların başına meselelerin üstesinden gelecek cesur insanları getireceğiz" (13).

Aydınlık gazetesi, Soner Yalçın'ın bu konuda benimle yaptığı görüşmeyi aynen böyle vermişti. Ancak, "MHP Türk Direniş Örgütü Kuruyor" manşetinin altına da, "Yazıcıoğlu Türkeş'i Suçladı, Ülkücüleri Uyardı" başlığını taşıyan ikinci bir haber aktarmıştı. İşte bu haberin de tam metni:

"ANKARA. Aydınlik. Büyük Birlik Partisi (BBP) Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu, Genel Yönetim Kurulu toplantısında ülkücüleri uyarak, "Terör konusunda herhangi bir tahrik veya telkin sonucu devletin üstlenmesi gereken fonksiyonları ifa etmeye kalkışmayın. Terörle mücadele devletin kendi kurum ve personeliyle yürütülmelidir. Bunun tersi ülkeye ve kendimize zarar verir" dedi. MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'i üstü kapalı olarak suçlayan Yazıcıoğlu şunları söyledi: "Hiçbir kimsenin ve hiç bir kuruluşun kendi mensuplarını, hele ülkücüleri kimseye pazarlamaya hakkı yoktur. Böyle bir pazarlık içinde olanlar, oluşturulacak özel birliklere önce kendi evlatlarını yazdırırsınlar. Kaldı ki, ülkücüler bunun acısını geçmişte fazlasıyla yaşadılar.

Ülkücüleri uyardığını belirten Yazıcıoğlu, "Terörle mücadele devletin kendi kurum ve personeliyle yürütülmelidir. Bunun tersi bir mantıkla hareket etmek hem kendimize hem ülkemize zarar verir" dedi. BBP Genel Başkanı sözlerini şöyle sürdürdü: "Terörün önlenmesi gerçekten isteniyorsa, bunu ülkede daha kanlı bir kavgaya yol açacak örgütlenme biçimlerinin dışında gerçekleştirmek lazımdır. PKK'nın karşısına ülkücüleri koyacak olursanız, bu ülkücü-PKK veya Kürt-Türk çatışmasına dönüşür. Biz bütün tarafları şimdiden uyarıyoruz. Bazı kesimlerin siyasi çıkar sağlamaları uğruna, ülke daha büyük bir kaos ve kargaşaya götürülmemelidir" (14).

Burada bir hususun altını yeniden çizmek istiyorum.. Çünkü bana, “Bu Türk İntikam Tugayları olayının konumuzla ne ilgisi var?” diyeceksiniz. Evet işte, bugünkü darbeci ve vampir FETÖ yapılanmasının, yakın tarihimizin bu karanlık örgütleriyle nasıl içli dışlı olduğunu anlamazsak bir yere varamayız. İşte size bunu anlatmak için bu detaylara giriyorum. Bugünü, “dün” le birlikte okuyamadığımız taktirde, “yarın” ı inşa edemeyiz. Örneğin, 15 Temmuz darbe girişiminde bulunan bazı subayların, zamanında Türk İntikam Tugaylarına karşı çıkmış olan Muhsin Yazıcıoğlu’nun ölüm olayıyla da irtibatlı oldukları gerçeği, size bir şey düşündürmüyor mu? İşte bir haber:

“Darbeci askerden 4’ünün, BBP lideri Muhsin Yazıcıoğlu’nun öldüğü helikopter kazasından sonra olay yerine giden kaza kırım ekibinden olduğu tespit edildi. O isimlerden biri, Marmaris baskınında görev yapan Aviyonik Teknisyeni Astsubay Üstçavuş Aydın Özısıcak. Uzman olarak olay yerine giden Aydın Özısıcak, açılan davada helikopterin irtifa bilgilerinin yer aldığı radar altimetresini sökmekle suçlandı. Marmaris’e darbeci askerleri taşıyan helikopterde bulunan üç pilot da, Yazıcıoğlu’nun helikopterini arayan arama-kurtarma ekibindendi. Kazanın ardından 48 saat boyunca Yazıcıoğlu’nun helikopterine ulaşılammış, GSM sinyallerine rağmen helikopterin yanlış yerde arandığı ortaya çıkmıştı. Yazıcıoğlu ile birlikte 5 kişinin hayatını kaybettiği kazanın ardından 132 şüpheli hakkında ‘ihmal, kasten öldürmek, suç delillerini yok etme ve değiştirme’ gibi suçlardan soruşturma başlatılmış. Ama sonunda Kahramanmaraş Cumhuriyet Başsavcılığı kovuşturmaya gerek görmeyerek takipsizlik kararı vermişti” (15).

1993 yılında, bir tarafta bu kanlı operasyonlar devreye sokulurken, öbür tarafta da CIA destekli yeni siyasi partiler tasarlanıyordu. Ellerindeki bilgilere göre, liderliğini Erbakan’ın yaptığı “İslamcılar” gittikçe güçleniyorlar-

dı. Onun için, ABD ve İsrail'e karşı olan Refah Partisi'nin Genel Başkanı ya değiştirilmeli ya da parti bölünmeliydi. Aydın Menderes ve Türk Amerikan İşadamları Derneği eski başkanı Erdal Kabatepe'de sahneye çıkmışlardı. Bu senaryonun yazarları G. Fuller ve Brzezinski ikilisiydi. Türkiye'deki organizatörleri ise, Fethullah Gülen ve Korkut Özal'dı.

Bu gelişme üzerine yine Aydınlık gazetesi, bu konuda benimle yaptığı görüşmeyi, "Üç Koldan ABD Çıkarması" manşetiyle verdi. Üst başlıkta, "İslamcı güçlere yeni kanca ve İsrail ile diyalog partisi" cümlesiydi. Alt spotta da sırasıyla Erbakan, Menderes ve Kabatepe'nin resimlerinin yanlarına "Refah'a Korkut Özal", "Menderes'e MGK desteği", "Kabatepe parti kuruyor" ifadeleri konmuştu. Haberin devamı olan iç sayfalardan birisinin manşeti ise, "Refah'a Amerikan Operasyonu"ydı. Burada kullandığı üst başlık, bana ait bir tespitti: "Yazar Nacar: 'Refah Partisi'nde birleşmenin mimarları ABD ve Suudi Arabistan' ". Korkut Özal ve Brzezinski'nin resimleri de yan yanaydı. Bu bölümü aynen aktarıyorum:

"ANKARA-Aydınlık. Geçmişte Turgut Özal'ın yanında yer alan bazı tarikat ve dini grupların Refah Partisi ile diyalog kararı aldıkları öğrenildi. Korkut Özal, Ali Coşkun ve İskender Paşa Dergahı Şeyhi Esat Coşan'ın telkinleriyle hareket eden bu grupların "inanen insanları RP'nin çatısı altında birleştirelim" şeklinde propaganda yaptıkları belirtildi. Türkiye gazetesi sahibi Enver Ören'in de dolaylı destek verdiği grupların içinde Zaman gazetesi çevresinden Süleyman Karagülle ile Fethullah Gülen'de bulunuyor. Ayrıca Nevzat Yalçıntaş, Ayhan Songar, Burhan Özfatura gibi tanınmış tarikatçıların ve Al Baraka Türk ile Faisal Finans gibi kuruluşların da bu gruplarla birlikte hareket ettikleri ifade edildi.

İslamcı çevrelere ilişkin değerlendirmeleriyle tanınan yazar İsmail Nacar, “Konuyla ilgilenirken elde ettiğim en düşündürücü bilgi, bu gelişmenin arkasında Suudi Arabistan gibi bir devlet ile ABD’nin Ortadoğu politikalarında önemli roller oynamış olan Fuller ve Brzezinski gibi isimlerin etrafında yer almış kişilerin bulunmasıdır” dedi. Nacar, ABD’nin Aydın Menderes formülünün Refah Partisi gerçeği karşısında tutmadığı kanısına vardığını söyledi. Bunun üzerine başta RP olmak üzere hızla gelişmekte olan radikal dini grupların kontrol altına alınması için yeni bir stratejiye ihtiyaç duyduğunu belirten İsmail Nacar, “İnananların bir araya gelmesi adı altında ABD yanlılarının partide ağırlık kazanması sağlanacak” şeklinde konuştu. Yazar İsmail Nacar, bu plan için önce bir kamuoyu oluşturulacağını, başlıca dini grupların bu birleşme için devreye sokulacağını öğrendiğini söyledi. Bu kişilerin RP’ye sokulmasına Erbakan’ın itirazı olmaması halinde sorun kalmayacağını belirten Nacar, “Ancak Erbakan karşı çıkarsa ‘yenileşme ve değişim’ adı altında tabanda bir kampanya açılacak. Hedef, Erbakan’ın değiştirilerek yerine ABD ile diyalog içinde olabilecek birinin getirilmesi olacaktır” dedi” (16).

Görüldüğü gibi, bu ve buna benzer entrikalarla birlikte, 1993 yılında pek çok kanlı ve dramatik olay yaşadık. Kilit kurumlardaki bazı zıt kutuplar, yabancı servislerin de tahrikiyle birbiri aleyhine tuzaklar kurdular. Bu da, iç barışımız açısından ağır bir fatura demekti. Hele benim için o sene, zor bir seneydi. Eşref Bitlis Paşa’nın da teşvikiyle başlatmak istediğim barış girişiminden rahatsız olan çevreler vardı. Dolaylı tehditler almamın yanında, bazı destekçilerim de ortadan kaldırılmıştı. Tüm bunlara rağmen, yılmadan yoluma devam ettim. Neredeyse bir yıllık bir gecikmeyle çalışmalarımı tamamlayarak, bu konudaki görüşlerini almak için 19 Ekim 1993 günü DEP Genel Başkanlığı’na

bir mektup gönderdim. Bir hafta sonra, yani Ekim ayının 26'sında, partinin Genel Başkan Vekili Murat Bozlak bana olumlu bir cevap verdi. Bunun üzerine, "Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi" ni oluşturarak, 29 Ekim 1993'te DEP Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenledim. Parti'nin milletvekili ve yetkilileriyle birlikte umduğumuzdan fazla medya mensubu da vardı. Ancak TRT, o akşam haberi vermedi. ATV haber sunucusu Güneri Civaoglu ise, basın toplantımı özetle verdi. DEP ve sola yakın gazeteler de, bir gün sonra ilgiyle sayfalarına taşıdılar.

Attığım bu adım, bazı asker ve sivil görevliler tarafından teşvik edildiyse de, bir devlet projesi değil sivil bir inisiyatif. Onun için basın toplantısında, barış için her türlü riski göze alarak radikal ifadeler kullandım. Örneğin, PKK'nın silahı bırakması maksadıyla Öcalan'la görüşmek için Lübnan'a gideceğimi söyledim. Ancak, bu ifadelerime Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan bir tepki gelmeyince, yine o bildik yapı devreye girerek, ben ve benimle beraber gidecek olan Hakkari eski belediye başkanı ve milletvekili Mikail İlçin'e vize verdirtmediler. Hatta o yıllarda, Suriye'nin, Lübnan üzerinde ağırlığı olduğu bilindiği için, İsmet Sezgin, Ankara'daki Suriye Büyükelçisi nezdinde girişimde de bulunduğu halde, bir sonuca varamadık ve Lübnan'a da gidemedim.

Böyle olunca, barış çabalarımızı buradan sürdürmeye karar verdik. Çağrılarımıza, Öcalan ufak tefek jestlerle cevap verdi. Barış komitesi olarak Türkeş, Yılmaz, Ecevit ve Baykal'la görüşmelerimiz oldu. Liderler, kapalı kapılar arkasında bizi teşvik ettiler. Ancak, koalisyonlar dönemi olduğu için, her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu. Belli ki Devlet'in, Kürt sorunuyla ilgili somut bir programı yoktu. Yine biz, bazı devlet yetkililerinin tavsiyelerini not ederek bölge halkının da nabzını tutmaya çalıştık.

Bu arada, 1995 yılında Alman Yeşiller Partisi'nin davetine icabet ederek Almanya'ya gittim. Aynı yıl da, Oslo'da yapılan "Kürt Konferansı" na katıldım. 14 Eylül 1995 günü Brüksel'de Abdullah Öcalan'la uzun bir telefon görüşmesi de yaptım. O yıllarda yayınını orada sürdüren MED TV'de, Yalçın Küçük'ün programına katılarak, başlattığım barış girişiminin çerçevesini bir defa daha tekrar ettim. Telefonla katılan Öcalan'da, barış komitemizin hakemliğini kabul edeceğini taahhüt etti.

Bu konunun detayını merak edenler, ileride değişeneğim Erbakan dönemi de dahil tüm bu çalışmalarımı kapsayan "Erbakan'ın Gizli PKK Zirvesi , Zirvenin Kilit İsmi İsmail Nacar" adlı kitaba başvurabilirler. Bu ifade, 3 Ağustos 1996 tarihli Sabah gazetesinin de manşetidir. Bu kitapta, benimle birlikte Öcalan'ın, parti genel başkanları ve önemli medya mensuplarının bu konuyla ilgili olarak gazetelere yansımış olan açıklamaları ve yazılar derlenmiştir. Kitap, 2010 yılında "Ares yayınları" arasında çıktı. Ayriyeten, Kürt ve PKK sorunu ile ilgili olan diğer bazı eserlerde de, bu ayrıntıların bir kısmını bulabilirsiniz. Bu konuyu, şimdilik Erbakan dönemine bırakarak biz tekrar kaldığımız yere dönelim.

Evet, 1994'e adım atmadan burada şu gerçeğin de altını çizmek istiyorum: 1993'ün bu karanlık ve örtülü operasyonlarının tahlilini yaparken, o yıllarda ülke ve bölgemizdeki yeni gelişmeleri de iyi okumak gerekiyor. 1991 seçimleri, Türkiye'yi yeniden koalisyonlara taşıyarak bir siyasi istikrarsızlık tüneline sokmuştu. Aynı yılda, SSCB'de dağılmıştı. Kişi ve tabu odaklı, yapay ve otoriter rejim ve ideolojiler mağlup olmuştu. "Yeşil Kuşak" da işsiz kalmıştı. İttihatçı geleneğin üzerine inşa edilmiş olan laik ve Kemalist düzenin ise, pili bitmişti. Bunu, ancak yeniden askeri bir yönetim ileriye doğru taşıyabilirdi. Ama, "Yeni dünya düzeni"nde bunun sosyolojisi yoktu. Bunun içindir ki Türkiye ve

İslam coğrafyası, 1839 Tanzimat Fermanı'ndan bu yana bir düzen kavgası içindedir. Koalisyon hükûmetleri, bu düzen ve rejim kavgalarının olmadığı ülkelerde sorun olmaz. Fakat, Türkiye gibi "demokratik" tartışmaların yapılabilirdiği ülkelerde koalisyonlar, halktan kopuk müesses düzeni tasfiye eder. İşte bunu hazmedemeyen kurulu düzen yandaşları, bu örtülü operasyonlardan medet umarlar.

Ancak, yukarıda da hatırlattığım gibi oryantalizmin güdümünde hareket eden yabancı servisler, uzun vadeli çıkarlarını söz konusu ülke veya bölgenin sosyolojisiyle uyumlu hale getirmeye çalışırlar. Yine söylediğim gibi Fethullah Gülen'in, Humeyni devriminin akabinde yola çıkarılmasının altında da bu hesap vardı. Onun için ABD, İngiltere ve İsrail, Türkiye'de sürdürdükleri bu politikalarının kontrolden çıkmaması için çok dikkatli davrandılar. Kendi ifadeleriyle, "Siyasal İslam" (!) ı terbiye edecek olan bir yol haritası için tecrübeli ve konuya vakıf diplomatlara ihtiyaç vardı. İşte bu çerçevede, 1989-2003 yılları arasında ABD'nin Türkiye'ye gönderdiği diplomatlara dikkat edin.. Bunlar, sırasıyla Morton Abramowitz (1989-1991), Richard Clark Barkley (1991-1994), Marc Grossman (1995-1997), Marc Parris (1997-2000), W. Robert Pearson (2000-2003) gibi isimlerdir. Bildiğim kadarıyla Yahudi asıllı olan Abramowitz, iyi bir Fethullah Gülen hayranıydı. Pearson ise, G. Fuller'in iyi bir uygulayıcısıydı. Ancak, hepsi de ABD, İngiltere ve İsrail'in politikaları açısından işbilir diplomatlardı. Burada, özellikle İngiliz dış istihbarat örgütü olan MI6'yı da unutmamak gerekir.

Bu son paragrafı, özellikle bundan sonra söyleyeceklerim ve biraz uzunca da olsa aktaracağım alıntıları okurken, lütfen hafızanızda hep canlı tutmaya çalışın. Çünkü, 1994 yerel ve 1995 genel seçim sonuçları, ABD'deki Neoconlarla İsrail'i rahatsız etti. Ortadoğu'nun kilit ülkesi Türkiye'de "Siyasal İslam" ın güçlendiğini söyleyen raporlar, doğru-

lanmıştı. Bu rahatsızlık, Gladio ve oryantalistleri alarma geçirdi. Onun için, bu sürecin kontrol edilmesi amacıyla bazı şöhretli akademisyenler kitaplar yazmaya başladılar. Öte yanda Gladio'da, FETÖ-Ordu ilişkisini hızla takviye etmeye çalıştı.

RP'nin, seçimlerden güçlenerek çıkması bazı iç odakları, özellikle büyük sermaye ile laik Kemalistleri de ürküttü. Bunların bir kısmı, küresel politikalarla paralel yürür ve bir kısmı da, "ulusalcılık" adı altında güya bağımsızlıktan yanadırlar. İşte bu ulusalcılar, RP'nin 27 Mart 1994 seçimlerinde Ankara ve İstanbul belediye başkanlıklarını kazanmasının hemen akabinde, Parti'de gelecek lider tartışmasını ortaya attılar. Tayyip Erdoğan ile Melih Gökçek'in isimleri ön plana çıkmıştı. Bunlar, veliaht iki adaydı. Acaba Erbakan'ın yerine Erdoğan mı, yoksa Gökçek mi gelecek? "Parlamentodan" adlı derginin Mayıs 1994 sayısının kapağı ilginçti.. Erbakan, Erdoğan'ı sağına ve Gökçek'i de soluna alıp ellerini havaya kaldırarak, bir zafer pozu vermişti. İç sayfalarda değerlendirdikleri haberi de, arzularını doğrultusunda çarpıtmışlardı. Bu arada, konuyla ilgili olarak hem benimle ve hem de Türkiye Gazetesi Başyazarı Yalçın Özer'le röportaj yapmışlardı. Yalçın Özer, "RP içerisinde gizli bir liderlik yarışı başladı gibi. Sizin bu konudaki görüşleriniz nelerdir?" sorusuna, "Refah'ın içerisinde Erbakan'ın tutarlı olmadığını düşünen bir hayli üst seviyede insan var. Hatta bazıları Erbakan'ın bilinen sözleri ve hareketleriyle Refah'a oy kaybettirdiğini de düşünüyorlar" şeklinde bir cevap vermişti. Devamla, "Konuyu, Erdoğan'la değil, Gökçek'le konuştuğunu" söyleyerek, hem nalına ve hem de mihına vurmuştu. Benim, sorulara verdiğim cevaplar ise şöyleydi:

"İslami kesimin önde gelen isimlerinden İsmail Nacar RP içindeki son gelişmeleri şöyle değerlendirdi:

RP'de bir liderlik yarışı başladı mı?

NACAR: Böyle bir tartışma başlamış değil. Ama Tayyip Erdoğan gibi kişilerin bulunduğu İstanbul ekibi gayet çağdaş ve ciddi, İslam'ı da Kuran'da tarif edildiği manada anlayan bir ekiptir. İstanbul ekibi şartlanmışlığın dışına çıkabilen bir ekiptir. Partiye ivme kazandıran güçlerin başında İstanbul ekibi gelir. Bugün Türkiye genelinde çok iyi bir netice alınmışsa, bu evvela İstanbul ekibinin çalışmasıyla oldu. Ama bu Erbakan'a karşı bir hareket değil.

Erbakan'dan sonra ikinci adam kim olur?

NACAR: Ben şunu kişisel olarak söyleyebilirim, Melih Bey sonradan gelen bir isimdir. Ama Tayyip çekirdekten gelen bir isimdir. Refah Partisi teşkilatında, Melih Bey'i ve Tayyip Bey'i tarttığınız zaman Tayyip Bey ağır basar. Tayyip, Erbakan'a son derece bağlı. Sonradan gelenler tabi biraz daha farklı.

Erbakan Tayyip Erdoğan'ın ikinci adam olmasını daha mı çok ister?

NACAR: Benim bildiğim kadarıyla Erbakan o ekibi çok sever. Sahip çıkar. Siz bir partinin başında olsanız, partinin emin ellerde olmasını istersiniz. İsim vermeyeyim ama, genel olarak hissettiğim, görebildiğim Refah Partisi'nin çizgisinin sapmaması konusunda Erbakan'ın özel bir hassasiyeti var. Ve bu hassasiyeti çerçevesinde de, öteden beri kendisine ve inandığı değerlere bağlı olan kimselere sahip çıkar. Bu Tayyip'te olabilir bir başkası da olabilir. Refah Partisi'ni tutan pek çok klikler var.

Refah'ın tarikatlarla ilgisi yok, ama politika yapıyorlar. Bu tarikatları da karşılarına almalarına bir sebep yok. Benim içinde bulunduğum bir mücadele var. Bir tarafta Kur'an'ın ifade ettiği bir İslam var, bir de 1400 yıllık saltanatların ve tarikatların himayesinde gelişmiş bir kültür var. Bütün İslam camiasında devam ediyor.

İstanbul'daki ekip bu noktada büyük kültürel faaliyetler içerisinde. Ama bu arada politika yaptıkları için falanca tarikat mensuplarının kılık kıyafetleriyle de uğraşmıyorlar.

Erbakan, İran'daki ve Cezayir'deki olaylardan da ders alarak, mümkün olduğu kadar çağdaş ve rasyonel düşünen insanlara yol açmak istiyor. Onu ben yakından görüyorum.

Çağdaş kişilere yol açmak istiyor derken Tayyip Erdoğan daha mı şanslı?

NACAR: Tayyip başta olmak üzere Erbakan rasyonel, gerçekçi düşünen, İslam'ı hurafelerden, yanlışlardan, hatalardan, gericilikten arındırma konusunda çaba sahibi olan insanlara, gençlere zemin hazırlıyor, fırsat veriyor.

İstanbul ekibi iyi bir sınav verip, halka iyi açıldı" (17)

"Parlamentodan" dergisinin, Yalçın Özer ve benimle yaptığı bu röportaj, elbette ki bu kitabın konusuyla doğrudan ilintilidir. Ancak, bugün yaşadığım bir olay açısından da bana büyük bir ders niteliğindedir. Dikkat edilirse, RP'nin seçimlerde başarılı çıkmasını Tayyip Erdoğan ve İstanbul ekibiyle tarif ediyorum. Bu ekibi, Kur'an ve çağdaşlıkla irtibatlandırırken, tarikatlardan da soyutluyorum. Çünkü, "Derin devlet" olarak tanımlanan çevrelerin, Türkiye'deki dini yaşamı hep defolu olan tarikatlarla madda etmeye çalıştıklarını biliyorum. Örneğin, İlhan Arsel ve Turan Dursun gibi müfteri yazarların, şeyhlerin yüz kızartıcı "kerametleri" (!) ile dolu olan menkıbe kitaplarını nasıl yerden yere vurarak faturasını İslam'a çıkardıkları ortadadır. Zaten, "Hacıbayram Camii'nde İnsan Manzaraları" adlı kitabı, tasavvuf hurafecileri ile bu müptezel zihniyeti teşhir etmek için yazmıştım (18). Hatta, bu kitabın ilk temeli olan bir makalem, haftalık Yeni Gündem dergisi (19) ve hem de aylık Yeni Atılım dergisinde (20) yayımlanınca, Mukadder Başeğmez ziyaretime gelerek, İstanbul'da da-

ğıştırmak için Yeni Atılım'ın ilgili sayısından bir miktar dergi istemişti. O tarihte, kendisi partinin Bakırköy ilçe başkanı, Tayyip Erdoğan ise il başkanı idi.

Başığmez'e, "Sizin parti, tarikatlarla içiçe; İstanbul'daki tarikat şeyhlerinden tepki görürsünüz" dediğimde, bana verdiği cevap şu olmuştu: "İsmail Bey, ben ve il başkanımız Tayyip Erdoğan'ın İslam ve müslümanlara zarar veren hurafecilerle bir ilgisi olamaz. Ama politika yapıyoruz" demişti. Bilindiğı gibi Başışmez, bir dönem RP'nin de İstanbul milletvekiliydi.

İşte bu gerekçelerle hareket ederek İslami hassasiyeti olduğuna inandığım Erdoğan ve kadrosuna sahip çıktım. Adımın, belli çevrelerde ağırlığı olduğunu bildiğim için, bunu yapma gereğini duydum. Fakat, bugün kaderin cilvesine bakınız ki bir hayal kırıklığı yaşıyorum. AKP iktidarı, ayağı yere basınca medyaya baskı yaparak, televizyon programlarına çıkmamamı sağladı. Hatta, eş dost bilir çok özel bir sıkıntımı Bülent Arınç ve Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'e ilettiğim halde, söz vermelerine rağmen gereğini yapmadılar. Demek ki, FETÖ gibi peştamallı şeytanlarla mücadele, beni derin devletin adamı yapmış. Allah şahit ki, kendime değil onlara üzüldüm. Hamdolsun, yarın ve ahirete kalmayan haklılığım, artık bugün ispatlandı. Ne diyeyim, Allah, bazen sevdiği kullarının yanılığını daha dünyada iken önlerine kormuş. Yanılmışım, Allah affetsin.

1990'ların ortasında CIA'nın, FETÖ'yü takviye etmesi karşısında, bu tehlikeyle hayatım pahasına sürdürdüğüm mücadeleyi daha da artırdım. Karşımdaki, bazı iç ve dış güçler tarafından yıllarca korunup büyütölmüş devasa bir güçtü. Yalnız sayılırdım. Akli başında birkaç müslüman yazar dışında, elbette ki Fethullah Gülen'i bazı solcu ve Kemalistler de eleştiriyorlardı. Ancak, gelenekçi büyük çoğunluk, din görünömlü bu yapılanmayı faydalı zanne-

diyordu. Hatta, ileride anlatacağım, Bülent Ecevit bile bu koroya katılmıştı. Arkasındaki yabancı servisler bilinmediği içindir ki, karşı çıkanlar dinsizlikle itham ediliyorlardı. Zaten bana da, Fethullah Gülen'in talimatıyla "MİT'in adamı" yaftası yapıştırılmıştı. Buna rağmen sabırla kavgam devam etti. Yeri geldikçe, bu "Yeni Bâtınî tehlike" yi, söz ve yazılarımla hep hatırlattım. Bazı devlet yetkili ve görevlileri de, beni teşvik ettiler. Özellikle yerli askerler, söylediğim gibi Remzi Paşa aracılığıyla zaman zaman benden PKK ve Gülen konusunda bilgi alırlardı. Ben de, gereğini yapardım. Fakat, elimde ciddi bir yayın organı olmadığı için, yakın arkadaş ve yetkililerle paylaştığım bu bilgileri sistematik olarak kamuoyuna yansıtamıyordum.

Bu arada bazı gazeteler, ilginçtir, Fethullah Gülen'i, muhayyilelerinde oluşturdıkları bir çerçeveye oturtarak bana soruyorlardı. Ben de, cevap verirken konunun dışına çıkmamaya çalışırdım. İşte bunlardan birisi de, Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Oral Çalışlar'dı. 1995'te, "Fethullah Gülen'in Serüveni" başlığını taşıyan bir yazı dizisi başlatmıştı. Benden de bir makale istedi. İşte o "Durmadan Ağlayan Adam" başlıklı makalem:

"Kamuoyunda da bilindiği gibi, İslam'ı yozlaştıran tarikatlara ve onların reislerine karşı, kendisini kutsallaştırıp tabulaştıranlara karşı öteden beri sert bir muhalefetim vardır. Fakat itiraf etmeliyim ki, Molla Fethullah 12 Eylül 1980 ihtilaline kadar dikkatimi fazla çekmedi.

İhtilalin ilk yıllarında, 1982 yılında Menemen'de 4 aylık kısa dönem askerlik yapıyordum. Bir gün cami cemaatinden bazı arkadaşlar, bana, "İsmail Bey, Hocaefendi'nin akşam sohbeti var, gelmek ister misiniz?" dediler. Ben de "Nerede?" diye sordum. "Müftülüğün hemen yanındaki bir evde" şeklinde yanıtladılar. Müftülükle bizim 212. Piyade Er Eğitim Alayı birbirine çok yakındı. O tarihte "Hocaefendi" lerinin sıkıyönetim tarafından arandığını

da söylediklerinden, bu işe benim aklım ermemişti. Bu akılsızlığıma cevaben de, “Nasıl ki Allah, Peygamberimizi Hicret yolculuğunda bir mağarada koruyarak, onu Mekke müşriklerinden saklamış ise, aynen bugün de bazı veli kullarını düşmanlarının gözü önünde saklar” demişlerdi.

Benim böylesi laflara karşı karnımın tok olduğunu bil-mediklerinden, gülüp geçmişim. İçimden de, “Belki de durmadan ağlayan o gariban adamın bu sözlerden haberi bile yok; ama her biri üniversite okumuş şu insanlar hiç mi düşünmezler?” demiştim. Öyle ya, epey gürültü koparan bir yazımda, “Hacıbayram Camii’nde İnsan Manzaraları” başlıklı bir yazımda da belirttiğim gibi avam ve cahil halk, Bekir Dede, Uzun Mehmet, Abdal Molla ve Dilsiz Nuri gibi cami etrafındaki bazı mecnun kimseleri bile “veli” ilan ederek uçurabilirler; ama az-çok İslam’ı tanıyan okumuş kimseler, bilerek konuşmak zorunda değiller mi?

Gerçi bu ve buna benzer sözlerle ilk defa karşılaşmı-yordum. Hatta öyle ki, isminin başında “prof.” unvanı olan kimi insanlar bile bir başkasını resmen ilahlaştırabiliyordu. Örneğin, “Halil Necatioğlu” takma adını kullanan Prof. Dr. Esat Coşan, “Ehl’i Sünnet Akaidi” adlı kitaba yazdığı önsözde, bakınız kayınpederi M. Zahit Kotku’yu nasıl tan-rılaştırıyor: “İnsanların kalbinden geçirdiğini bilir, gelenin sormadan cevabını verir, istemeden ihtiyaç sahibinin muh-taç olduğu şeyi bağışlardı. Gönüllere ve rüyalara tasarrufu vardı. Bereket gittiği yere yağar, bolluk onunla beraber ge-zer; en ücra, en kıtlık yerde o gelince nimet dolardı”

Bilindiği gibi, bu ilkel zihniyeti şirk, yani Allah’a ortak koşma olarak kabul eden Kur’an, bakınız ne diyor:

“-De ki, Allah’ın dilemesi dışında ben kendime bir fay-da ve zarar verecek durumda değilim. Gaybı bilseydim, daha çok iyilik yapardım ve bana kötülük de gelmezdi. Ben, sadece inanan bir milleti uyaran ve müjdeleyen bir Peygamberim” (Araf: 188).

Yine Kur'an, "De ki: Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka bilen yoktur" (Neml: 65) dedikten sonra, başka bir yerinde şu uyarıyı yapıyor:

"-Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını ve Meryemoğlu Mesih'i ilahlaştırdılar" (Tevbe: 31).

Evet, işte yaşadığım bu ilginç olayla birlikte, "Molla Fethullah"ı da izlemeye başladım. Bir de ne göreyim, durmadan ağlasa da, bizim Gülen'de bu yolun yolcularından çıktı. Üstelik, (sahte de olsa) öbürlerinin tevazusunu da bir yana bırakarak ilahi bir korunma altında olduğunu, bizzat kendisi propaganda ediyor. Bir defa "Küçük Dünyam"-ki hiç de küçük değil – isimli kitabında belirttiği gibi, sülalesi Peygamber sülalesine dayanıyor. Gerçi, "Bunda ne var, Ebu Lehep de Peygamber'in amcasıydı" diyeceksiniz ama, olay hiç de bildiğiniz gibi değildir. Örneğin, söz konusu kitabında zikrettiği hikmetleri saymakla bitiremezsiniz.

Ben sadece birkaç tanesini size aktarayım:

Düğüne gittiği için ilahi tokat yiyor(sa:44). Cemal Tural'ı övdüğü için, Allah ceza veriyor (sa:82). Peygamber, rüyada bir arkadaşı aracılığıyla kendisine selam göndererek, "Evlendiği gün ölür ve cenazesine de gelmem" diyor(sa:65). Yine bir rüyada, arkadaşlarıyla ders yaparken, Peygamber kendilerini görüp hoşnutluğunu Hz. Hatice'ye aktarırken, "Hele birisi, hele birisi" diyor (sa:91). Kabadeki sinekler, kendisini ısırıyor(sa:137). Bir gün Hac'da, misafir kaldığı evde uyandığında, burada olduğunu bilmeyen Türkiye'deki bir arkadaşının mektubunu yastığının üstünde buluyor (sa:137).

Daha "Küçük Dünyam" da neler vaaar neler.. Eğer bu anlattıklarına iman etmezseniz akıbetiniz Necip Ağa'nunkinden farklı olmaz:

"Çocukluğumda bizim kazlarımız vardı. Ben onları çok severdim. Birgün bu kazlar, Necip Ağa adındaki çok

muhterem, abid, zahit komşumuzun tarlasına girmişler. O da kızmış kazları bir güzel dövmüş. Baktık bizim kazlar kan-revan içinde. Kiminin ayağı kırılmış, kiminin gözü çıkmış. Onları öyle görünce içim sızladı, çok rikkatime dokundu. Fakat ne ben ne de evimizden bir başkası tek kelime söylemedi. Çok geçmedi. Havada bir bulut belirdi. Necip Ağa'nın tarlasına öyle bir dolu yağdı ki, bahçede ne var ne yok hepsini aldı götürdü. O da biz de hayret içinde kaldık. Çünkü köyde başka hiçbir yere dolu yağmamıştı" (sa:43).

İşte size Fethullah dininin özet hikayesi.. Bilmem daha fazla konuşmaya değer mi?

Devlet erkânıyla olan münasebetlerine gelince, bunun bir yönüyle, Fethullah'ı ilgilendiren yönüyle ilgilenmek bana düşmez. Sanıyorum o, Zaman gazetesi ve çevresini ilgilendirir. Gerçi, bu gazetenin okurlarına armağan olarak dağıttığı iki ciltlik "Rüya Tabirleri Ansiklopedisi", bize bir ipucu veriyor. Örneğin, "rüyada hükümet erkanından birini görmek, şöhrete, yüksek bir mevkiye ulaşmaya, refah ve saadete kavuşmaya tabir edilir" (cilt:1, sa: 342) deniyor.

Tabii, kişiöğlunu dünya nimetine gark eden rüya, sadece bundan ibaret değildir. "Rüyada küçük bir kızla cima ettiğini gören kimse, bakire bir kızla evlenir" (cilt:1, sa:170). Yine, "Rüyada kadının tenasül uzvunu görmek, sıkıntı ve nimet içinde bulunan kimsenin üzüntü ve kederden kurtulmasına, ihtiyaçlı kimsenin ihtiyacını gidermesine, bekar için evlenmeye, yola gitmeye, şirket kurmaya, sırları açıklamaya, madenlere ve gizli şeylere muttali olmaya işaret tir" (cilt:2, sa:422).

Neyse, dedim ya, olayın bu yönü beni ilgilendirmez. Esas beni ilgilendiren politikacılarımızın basiretsiz ve sakat tutumlarıdır. Eğer İslam konusunda aydınlanmak istiyorlarsa, üniversite çevrelerinde yetişmiş pek çok ay-

dınımız var. Ülke olarak geldiğimiz şu noktada, akli ve bilimi esas alan Kur'an daki İslam'a, doğru ve çağdaş değerlere ihtiyacımız var. Bu konuda, bu aydınlarımızdan yararlanabilirler.

Eğer böyle yapmazlar da, tıpkı geçmişteki saltanat yöneticilerinin yaptığı gibi, gerçek bilim adamlarını dışlayıp rüyalarla yatıp rüyalarla kalkan, kendisinde gaybi kuvvetler vehmeden mollaları ön plana çıkarırlarsa; toplumu, yeniden sorgulanmamış tarihsel dinin kucağına atarlar. Prof. Dr. Fazlur Rahman'ın da belirttiği gibi, Kur'an'ın reddettiği bu dinin mümessillerine göre ilim, akılla değil, velinin kalbine inen ilhamla elde edilir. Bugün "İlmli İslam" diye ABD'nin de desteklediği bu çarpık zihniyetin yeniden ihyası, İslam toplumları için tam bir felaket olur.

Yok öyle değil de, dini çevreleri hoş tutup partilerini büyütmek, ya da Refah'ı tökezletmek istiyorlarsa, konuyu çok iyi bilen bir insan olarak belirtmeliyim ki yanılıyorlar. Sanıldığı gibi tarikatların, reklamı yapılan bazı din taciri grupların, Türkiye'de önemli bir güçleri yoktur. Esas İslami gelişme, bu hurafeci grupların dışında cereyan ediyor. Bugün mürtecilerin oy oranı, inanın yüzde ikiyi geçmez. Nitekim Refah Partisi, bütün hata ve zaafına rağmen bunların tasallutundan kendisini kurtardıkça, büyümesini de sürdürüyor. Eğer bugünkü Refah, 1970'lerdeki Milli Selamet Partisi'nin tarikatçı zihniyetiyle hareket etseydi, bu seviyeye gelemezdi. Gerçek bu kadar açıkken, günümüzdeki düzen partileri 30 yıl geriye, Erbakan'ın başlayıp da eskittiği noktaya dönüyorlar.

Onun için, bunlara tavsiyem, kendilerini yolsuzluk ve suiistimal şaibelerinden arındırarak özgür bir demokrasi ortamında bilimsel sentezler, çağdaş politikalar üretmeleridir. Yoksa, Saray Mollası Ayetullah Şeriat Medarî'nin, ABD çıkarları ile İran Şahı'nı koruyamadığını hep birlikte gördük" (21).

Evet, söylediğim gibi 1990'ların ortalarında "Siyasal İslam" kaygısı taşıyan Gladio ve akıl hocaları oryantalistler, Fethullah Gülen yapılanmasını hızla takviye etmeye çalışırlarken, yazdığım bu makale onun mistik hezeyanlarını teşhir etmişti. Kitaplarını kaynak gösteren makaleme verdikleri cevap, Cumhuriyet gazetesinin kimliğiyle irtibatlı bir cevaptı. Yani, "Bir müslüman, Cumhuriyet'e nasıl böyle bir makale yazar?" dı. Bu müptezel güruh, "Küçük Dünyam" ve "Rüya Tabirleri Ansiklopedisi" ni duymamazlıktan gelmişti.

Hatırlanacağı gibi Refah Partisi, 24 Aralık 1995'te yapılan genel seçimlerden birinci parti olarak çıkmıştı. Ancak, tek başına hükûmet kurabilecek kadar bir çoğunluk elde edemedi. Böylesi durumlarda, "demokratik teamül gereği" en güçlü partinin inisiyatifinde kurulabilecek bir hükûmet formülünün önünü kapatmamaktı. Fakat, bizde öyle olmadı.. Özellikle laik-Kemalist odaklar, iktidarın Erbakan'a verilmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Türkiye, uzunca bir süre hükûmet krizi yaşadı. Nihayet Mesut Yılmaz, 6 Mart 1996 tarihinde 53. Hükûmet'i kurdu. ANAP ve DYP'nin oluşturdukları koalisyon kabinesinde, Tansu Çiller görev almadı. Bu iki parti arasında, "merkez sağ" ın temsili konusunda bir rekabet vardı. Halbuki merkez sağ, Refah Partisi'nin beklenen huruç hamlesiyle darmadağın edilmişti. Nitekim, Çiller ve Yılmaz'ın bu temelsiz ve komik rekabeti, Erbakan'ın hicivlerine fazla dayanamayarak koalisyon dağıldı.

Yeni koalisyon arayışları başlayınca, kendilerini "ulusalcı" olarak taktim eden çevreler, yine devreye girerek Refah'ı dışlayan bir hükûmet tasarlamaya başladılar. Ancak, İttihatçı gelenekten esinlenen mevcut kurulu düzenin, artık pilinin bittiğinin hâlâ farkında değillerdi. Yani, toplumlarının sosyolojisinden habersizdiler. Ama, FETÖ projesinin emperyalist mimarları, bu gerçeğin çoktan farkına varmışlardı.

İşte tam da bu noktada CIA, MI6 ve MOSSAD'ın akıl hocaları devreye girdiler. Mesut Yılmaz, Alman ekolündendi. Tansu Çiller ise ABD'ye yakındı. Türkiye'nin geldiği aşamayı doğru okuyan ABD, İngiltere ve İsrail, Necmettin Erbakan liderliğindeki Refah'ı bir sınavdan geçirmek istiyorlardı. Aksi tutum, bir mağduriyete neden olacak ve bu da, siyasal İslam'ı daha da radikalleştirecekti. Onun için, Fethullah'ın devlet kurumlarındaki müritleri ile Çiller'in nezaretinde Erbakan'a bir fırsat verilmeliydi. Eğer, ABD ve İsrail konusundaki söylemlerinde ıslah olursa ne âlâ, olmazsa gereği yapılacaktı.

Bu çerçevede hareket edildi ve Tansu Çiller'de ikna edilerek, REFAHYOL hükûmeti kurduruldu. İçerideki mâlum çevrelerin de, buna bir itirazı olamadı. Ufak tefek görüntülerden laikliğin zarar göreceği iddiaları ise özellikle ABD, İngiltere ve İsrail'in zaten umurlarında bile değildi.

Burada, bir Frenkçe kavram olan laikliği hatırlatmışken, söz konusu bu ülke devlet adamlarının, insan doğasına aykırı olan bu kavrama karşı nasıl mesafeli davrandıklarını anlatan bir örneği de vermek isterim. Vereceğim örnek, ABD'de iki dönem başkanlık da yapmış olan Barack Obama'dır. Obama, devlet adamlığı yanında aynı zamanda iyi bir yazardır. Türkçe'ye tercüme edilen kitaplarından birisi de, "Umudun Cesareti" adlı kitabıdır. Hacimli olan bu kitabında, işte laiklik konusunda söyledikleri:

"Tabii ki laiklerin inananlardan, kamusal alana girerken dinlerini kapıda bırakmalarını istemeleri yanlıştır. Frederick Douglass, Abraham Lincoln, William Jennings Bryan, Dorothy Day, Martin Luther King. Jr ve Amerikan tarihinin büyük reformcuları sadece inançla motive olmadılar, aynı zamanda dini lisanı kendi görüşlerini desteklemek için tekrar tekrar kullandılar. İnsanların, "kişisel ahlaki görüşlerini" devlet politikası tartışmalarına dâhil etmelerini istemek, baştan sona bir saçmalık. Kanunlarımız,

zaten ahlakın yasalaşmış halidir, büyük kısmı Yahudi-Hristiyan geleneklerinden beslenmektedir” (22).

İslam coğrafyasındaki, özellikle Türkiye’deki siyasal İslam bilincinin kontrol edilmesi için proje üreten bazı şöhretli akademisyenlere gelince, bunların en önemlilerinden birisi Samuel P. Huntington’dır. Beynelmül şöhretli ve Harvard Üniversitesi profesörlerinden de olan Huntington, 1977-1978 yılları arasında Beyaz Saray’da Ulusal Güvenlik Konseyi’nde görev yaptı. Bizim ve konumuzla ilgili olan eseri ise, meşhur “Medeniyetler Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması” adlı kapsamlı çalışmasıdır. Eser, İslam medeniyeti ile birlikte başlıca medeniyetleri tartışmaya açıyor. İlginçtir, Erbakan’a iktidarın verildiği 1996 yılında yayımlanan bu kitap, birçok akademisyen, aydın ve siyasi liderin de tartışıp görüş bildirdiği bir kitap olarak raflarda yerini aldı. Türkçe’ye tercümesi de, yine ilginçtir; Fethullah Gülen müridi bazı akademisyenlerin teşvikiyle, yeni bir politik deneyin başlangıç yılı olan 2002’de yapıldı.

Buradan yapacağım alıntıları, “İslam ve laiklik”, “İslam ve çağdaşlık”, “Osmanlı ve Türkiye” kavramları etrafında yapılan tartışmalar çerçevesinde lütfen değerlendirin. Huntington ile kendi aydınlarımızı da, bir vicdan terazisinde tartın. Göreceksiniz ki Türkiye’deki mâşerî vicdan, Huntington’ın yanında yer alacaktır. İşte bakınız, bizi İslam gerçeği ve tarihimizle nasıl yüzleştiriyor:

“Batı, dünyayı düşüncelerinin, değerlerinin veya dinin (diğer medeniyetlerden çok az kişi Hristiyanlığa girmiştir) üstünlüğüyle değil; ama daha çok örgütlenmiş gücü ve zoru kullanmasındaki üstünlüğü sayesinde feth etmiştir. Batılılar çok kez bu gerçeği unutulurken, batılı olmayanlar ise hiçbir zaman bunu unutmazlar” (23) tespitiyle bulunarak, kitabının devamındaki sayfalarında da, M. Kemal İçin şöyle diyor:

“Mustafa Kemal Atatürk, 1920’li ve 1930’lu yıllarda gerçekleştirdiği bir dizi dikkatlice hesaplanmış devrim yoluyla halkını Osmanlı ve Müslüman geçmişinden uzaklaştırma girişiminde bulundu. Kemalizmin temel ilkeleri ya da “altı ok” halkçılık, cumhuriyetçilik, milliyetçilik, laiklik, devletçilik ve devrimcilikti. Çok uluslu bir imparatorluk fikrini reddeden Kemal, homojen bir ulus devlet meydana getirmeyi amaçlamış, bu süreçte Ermeniler ve Yunanlılar ülkeden zorla kovulmuş ve öldürülmüştü. Daha sonra Sultan’ı tahttan indirdi ve Batılı tipte cumhuriyetçi bir siyasal rejim kurdu. Dinsel otoritenin asli kaynağı olan halifeliği kaldırdı, geleneksel eğitime ve din işleri bakanlıklarına son verdi, bağımsız din okullarını kapattı, İslam hukukunu uygulayan dinsel mahkemeleri lağvetti, onun yerine İsviçre Medeni Yasasına dayanan yeni bir hukuk sistemi kurdu. Ayrıca, geleneksel takvimin yerine Gregoryen takvimi geçirdi ve İslam’ın devlet dini olmasına resmen son verdi. Büyük Petro’ya öykünerek, dinsel gelenekçiliğin bir simgesi olduğu gerekçesiyle fesi yasakladı, halkı şapka giymesi için teşvik etti ve Türkçe’nin Arap harfleriyle değil Latin harfleriyle yazılmasını kararlaştırdı. Bu son reformun büyük bir önemi vardı: ‘Bu reform, Latin harfleriyle okuma yazma öğrenen yeni kuşakların, engin bir geleneksel literatüre erişmesini imkansızlaştırdı. Avrupa dillerinin öğrenilmesini teşvik etti ve okur yazarlık oranını artırma sorununu büyük ölçüde kolaylaştırdı’. Türk halkının ulusal, siyasal, dinsel ve kültürel kimliğini yeniden tanımlayan Kemal, 1930’lu yıllarda enerjik bir şekilde Türkiye’nin ekonomik gelişmesini sağlamaya girişti. Batılılaşma ham modernleşmeyle el ele yürüdü, hem de modernleşmenin vasıtası oldu” (24).

FETÖ’yü besleyip büyüten “İlmli İslam” projesinin fikir babalarından birisi de olan Huntington, Batı’yı ve Kemalizmi böyle tarif ettikten sonra, yeni bir yol haritasının altyapısı için önemli uyarılarda da bulunuyor:

“Veriler, dünya’da son sekiz yıl içinde iki temel din olan İslamiyet ve Hristiyanlığa inananların sayısında artış olduğunu göstermektedir. 1900 yılında dünya nüfusunun yüzde 26.9’unun Batılı Hristiyan olduğu tahmin edilirken, bu oran 1980’de yüzde 30’a çıkmıştır. Müslüman sayısındaki artış daha fazla olmuştur. 1900 yılında yüzde 12.4 olan Müslümanlar, 1980’de yüzde 16.5; bazı tahminlere göre ise yüzde 18’e yükselmiştir... Ancak uzun vadede Muhammed kazanmaktadır. Hristiyanlık din değiştirme yoluyla yayılırken, İslamiyet hem din değiştirme hem de nüfusun çoğalmasıyla artmaktadır. Dünyadaki Hristiyanların oranı 1980’lerde en yüksek düzeye, yüzde 30’a gelmiş bir süre değişmemiştir ve şu anda azalmaktadır. Tahminen 2025 yılında dünya nüfusunun ancak yüzde 25’i Hristiyan olarak kalacaktır. Yüksek nüfus artışı nedeniyle (bkz 5. bölüm) dünyadaki Müslümanların oranı dramatik bir biçimde artmaya devam edecektir. Bu yüzyılın sonunda dünya nüfusunun yüzde 20’si Müslümanlardan oluşacak, daha sonra sayıca Hristiyanları geçecekler ve büyük bir olasılıkla 2025 yılında dünya nüfusunun yüzde 30’unu oluşturacaklar” (25).

İslam ve Hristiyanlığın geleceği konusunda bu rakamları verdikten sonra, sözü Türkiye’deki Refah Partisi’nin yükselişine getiriyor:

“1994 yılının Mart ayında yapılan mahalli seçimlerde beş büyük parti arasından yalnızca köktendinci Refah Partisi oylarını arttırdı; Başbakan Çiller’in Doğru Yol Partisi oyların yüzde 21’ini ve merhum Özal’ın Anavatan Partisi oyların yüzde 20’sini alırken, bu parti oyların yaklaşık yüzde 19’unu aldı. Refah Partisi Türkiye’nin iki büyük kentini, İstanbul ve Ankara’yı ele geçirdi ve ülkenin güneydoğu bölgesinde son derece büyük bir güç kazandı. 1995 yılının Aralık ayında yapılan seçimde Refah Partisi öbür partilerin oylarından daha fazlasını aldı ve mecliste daha fazla

sandalye sahibi oldu. Altı ay sonra da laik partilerden biriyle koalisyon kurarak hükûmeti devraldı. Başka ülkelerde olduğu gibi, köktendinciler asıl desteği Türkiye'ye geri dönmüş genç göçmenlerden, "mazlumlardan ve mülksüzlerden" ve "yeni kent göçmenlerinden, büyük kentlerin 'donsuzlar'ından" aldı" (26).

Huntington, bu ve buna benzer açıklamalarından sonra, şu tarihi gerçeğin de altını çiziyor:

"Batılı virüs ve Kültürel şizofreni: Avustralya'nın liderleri Asya'da bir arayışa girerken, öbür bölünmüş ülkelerin -Türkiye, Meksika, Rusya- liderleri, Batı'yı kendi toplumlarının içine almaya ve kendi toplumlarını da Batı'nın içine katmaya girişti. Gelgelelim, bu ülkelerin deneyimi yerli kültürlerin ne kadar güçlü, direngen, koyu kıvamlı olduklarını, kendilerini yenileme ve Batılı ithalata karşı koyma, onu sınırlama ve uyarlama yeteneklerini çok güçlü bir şekilde kanıtlamaktadır. Batı'ya reddiyeci bir tepki göstermek imkanız olsa da, Kemalist tepki başarısız oldu. Batılı olmayan toplumlar modernleşeceklerse, bunu Batılı tarzda değil kendi tarzlarında yapmalıdırlar. Japonya'yla aşık atmalı ve kendi geleneklerine, kurumlarına ve değerlerine dayanmalıdırlar. Toplumlarının kültürünü kökten yeniden şekillendirebileceklerini düşünecek kibirle dolup taşan siyasi liderler, başarısız olmaya mahkumdur. Batı kültürünün bazı unsurlarını toplumlarına sunabilirlerse de, kendi yerli kültürlerinin çekirdek öğelerini ortadan kaldırmaya, ya da mütemadiyen bastırmaya güçleri yetmez. Bunun tersine, Batılı virüs başka bir toplumun bünyesine bir kez yerleşince, onu silip çıkartmak zordur. Virüs, varlığını sürdürür ama ölümcül değildir; hasta hayatta kalır ama, asla eski haline tamamen kavuşamaz. Siyasal liderler tarih yapabilirler ama, tarihten de kaçamazlar. Batılı toplumlar yaratamayıp, bölünmüş ülkeler üretirler. Kendi ülkelerine kültürel bir şizofreniyi yayarlar ve bu şizofreni

de onların tanımlayıcı olan ve devamlılık arz eden özelliği haline gelir” (27).

Yaptığım ve yapacağım bu alıntılar, umarım sizi sıkmaz. Çünkü ileride, “İlımlı İslam” maskeli yeni Haşhaşi imamı Fethullah Gülen ve CIA ile doğrudan irtibatlı olan iki akademisyenden daha iktibaslar yapacağım. Bilindiği gibi, bunlar Graham Fuller ile Helen Rose Ebaugh’dır. Söylediğim gibi benim için, “Alevi İslamcı yazar” yakıştırmasında bulunan Fuller, Türkiye’ye yeni bir yol haritası çizmek için “Yeni Türkiye Cumhuriyeti” adlı bir de kitap yazdı. 2008 yılında yayımlanan bu kitabın arka kapağında, Zbigniew Brzezinski’nin şöyle bir ifadesi var: “Fuller’in yaptığı bu isabetli analiz, gerçekten büyük bir jeopolitik önemi haizdir”

Houston Üniversitesi öğretim üyesi olan Ebaugh ise “Gülen Hareketi” adlı kitabın da yazarıdır. “İnanç tabanlı bir sivil toplumsal hareketin sosyolojik analizi” olarak niteliği bu kitabı 2010’da yazdı.

İleride, Ak Parti iktidar dönemini değerlendirirken, kitaplarından yapacağım alıntılarda da göreceğiniz gibi, bu iki istihbaratçı akademisyen de Huntington’dan farklı düşünmüyorlar. Buradaki maksadım ise, tarih ve sosyolojimizi iyi okuyan emperyalistlerin, evimizin içinde hazırladıkları FETÖ ve FETÖ benzeri şebekelerin iç yüzlerini daha iyi anlamanızdır. Yani, hep müşteki olan bizler de, olayların üzerine bir güvenlik mensubunun yöntemiyle değil, bilge bir sosyolog ve tarihçi mantığıyla gitmemiz gerekiyor.

Evet, yukarıda söylediğim gerekçelerle Necmettin Erbakan’a kurdurulan 54. koalisyon hükûmeti, nihayet 28 Haziran 1996 tarihinde göreve başladı. Hoca, zaman kaybetmeden ülkenin iki önemli sorunu olan Kürt meselesi ve ekonomi konularında radikal adımlar atmaya başladı.

İlk önce kurduğu havuz sistemiyle, bunalım içinde olan Türkiye ekonomisini olumlu ve verimli bir istikamete soktu. Rantiyecilerin musluklarını kesen bu ekonomik politika sayesinde, zarar eden KİT'ler kısa zamanda kendilerini toparlayarak kâr hanesine geçtiler. Devamla, emek ve yatırımları teşvik eden tedbirler alındı. Yoksul ve dar gelirliyi rahatlatan ücret politikaları uygulandı. Bu arada, faizciliği değil özellikle üretim ve istihdamı hedefleyen Erbakan, bu çabalarını dış politikasına da yansıtarak, gelişmekte olan ülkelerden Türkiye, İran, Pakistan, Bangladeş, Malezya, Endonezya, Mısır ve Nijerya'nın bir araya gelmelerine öncülük ederek D-8'leri de kurdu. Avrupa Birliği'ne karşı ise, geleneksel mesafeli duruşunu korudu. ABD ve İsrail'in Ortadoğu politikalarına da ödün vermeyeceğini izhar etti. İşte, Erbakan patentli REFAHYOL'un bu milli politikaları, işbirlikçi çevreler ve emperyalistleri rahatsız etmeye başladı.

Merhum Erbakan'ın elini yakan ikinci konuya gelince, o da "Kürt meselesi" oldu. Hakça ve insani bir yaklaşımla bir türlü ele alınamayan bu sorun, terör boyutuyla artarak devam ediyordu. İç barışı tehdit eden bu durum, Türkiye'ye güç kaybettiriyordu. Bunun farkında olan Başbakan Erbakan, aynı zamanda alını secdeye varan bir mümin olarak, bir Kur'an kavramı olan "millet" kavramının, yine bir Kur'an kavramı olan "kavim" kavramıyla tarif edilemeyeceğinin de farkındaydı. Ne demişti İstiklal Şairimiz M. Akif:

"Hani, milliyetin İslam idi... Kavmiyet ne!

Sarılp sınımsıkı dursaydın a milliyetine"

Eğer yanlış hatırlamıyorsam, bir gün Meclis kütüphanesinde çalışırken Refah Partisi Van milletvekili Fethullah Erbaş yanıma gelerek, "Sayın Başbakan PKK konusunda sizinle bir görüşme yapmak istiyor" dedi. Biraz karşılıklı

konuşunca da anladım ki Erbaş, 1993'te başlattığım barış çabalarımın detaylıca haberdar. Halbuki, daha önceki yıllarda bu konuyla ilgili olarak parti genel başkanlarıyla yaptığımız görüşmeleri Erbakan'la yapmamıştık. Çünkü, biliyordum ki Hoca, düzen sahiplerinin gözünde bir üvey evlattı. Üvey evladın, bir yetimin, hele özellikle etnik farklılıklar ve İslam kardeşliği konularında ne diyeceğini, o günün şartlarında Allah'a bırakmıştım. Neyse... Başbakan'ın görüşme talebi konusunda onayımı alan Erbaş, kısa zamanda görüşmek ümidiyle benden ayrıldı.

Bir Cuma günü, yani 26 Temmuz 1996 tarihinde telefonla beni arayan Fethullah Erbaş, Başbakan'la randevumuzun bir gün sonra, Cumartesi saat 15.00'de, parti genel merkezinde olduğunu söyledi. Randevu saatinde, Erbaş'la birlikte Erbakan'ın makam odasına girdiğimizde, yanında başka kimse yoktu. Görüşme 45 dakika sürdü. Kendisine, "Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi" nin çabaları ile ilgili bazı gazete kupürleri ile Öcalan'la yaptığım uzun bir telefon görüşmesini özetleyen bir bilgi notunu da kapsayan bir de dosya bıraktım. Başbakan, yakında bir ikinci görüşme yapacağımızı söyleyerek bizi uğurladı.

Fazla beklemeden ikinci görüşme de iki gün sonra, 29 Temmuz 1996 tarihinde Başbakanlık'ta oldu. Saat 15.00'teki randevumuza Fehim Adak'ta dahil edilmişti. Dört kişilik uzunca görüşmemizde Başbakan, PKK ve bazı Kürt çevrelerin talepleri konusunda iyi niyet ürünü epeyce sözler söyledikten sonra, samimi bir yüz ifadesiyle bana bakarak, "Kendilerine söyleyin, silahlarıyla birlikte dağdan inip teslim olsunlar" dedi. Ben de, saygılı bir ifadeyle kendisine, "Sayın Başbakanım! Takdir edersiniz ki, kapalı kapılar arkasındaki bu vaatler, onlar açısından gerçekçi olmuyor. Zaten defalarca bu çağrıyı, hem telefonla ve hem de aleni olarak Öcalan'a yapmıştım. O da 'Barış çağrısında bulunan Sayın Nacar, arkadaşlarımla birlikte teslim

olmamızı istiyor. Bari idam edileceğimiz yeri de söylese' demişti. Bu ifadesi kayıtlarda var. Anlaşıyor ki bu sorun, bir devlet politikasıyla çözülür. Eğer iktidar olarak, muhalefet ve ilgili 'devlet kurumları'nın da desteğini almış bir çözüm projeniz varsa, ben de elimden geleni yapmaya hazırım" dedim. Bunun üzerine Fehim Adak devreye girerek, "Efendim, İsmail Bey doğru söylüyor.. Eğer takdir buyurursanız, bu konuyu biraz daha tezekkür edelim" deyince, Hoca, "Zaman kaybetmeyelim; atılan adımda hayır var" diyerek noktayı koydu.

Görüşme bitince anladım ki, Başbakan'ın bu iyi niyet girişiminin ciddi bir altyapısı yok. Konu, sadece Bakanlar Kurulu'nda müzakere edilmiş; hepsi bu kadar. İşte rasyonaliteden mahrum böylesi iyi niyet eylemleri de, bana hep Mevlana'nın "Ayı hikayesi" ni hatırlatır. Hikayenin özeti şöyle:

Bir avcı ormanda avlanırken, ıstırap içinde aksayarak yürüyen bir ayı ile karşılaşır. Yakından bakınca anlamış ki, hayvancağızdaki ıstırabın nedeni, ayağına batan bir ağaç parçasıdır. Bunun üzerine, yanındaki imkanlarla müdahalede bulunarak ayıyı rahatlatır. Bu arada avcı, ayının yanında bulunan bir çam ağacının gölgesinde yere uzanarak, biraz uyumak istemiş. Bu sırada peyda olan bir sinek de, ikide bir avcının yüzüne konarak, onu rahatsız etmeye başlamış. Bunun gören ayı ise, kendisine yapılan iyiliğe karşılık vermek maksadıyla eline kocaman bir taş alır. Sinek, avcının yüzüne tekrar konar konmaz, elindeki taşı avcının alınına indirir. Tabi taş, sineği değil avcıyı öldürür. Burada Mevlana, muhakeme ürünü olmayan iyi niyet davranışlarının, bazen bir felakete dönüşebileceğini anlatmak ister.

Karşılıklı temaslar vaadiyle Başbakanlık'tan ayrıldık. Ancak, 3 Ağustos 1996 tarihli Sabah gazetesinin, "Erbakan'ın Gizli PKK Zirvesi, Zirvenin Kilit İsmi İsmail Nacar" manşeti, Türkiye'de yeni bir deprem yarattı.

Anlaşıldı ki, bir süre gizli kalmasını istediğimiz bu temalar, bir el tarafından dışarıya sızdırılmış. Haberde imzası olan Şamil Tayyar, henüz haberi yayınlamadan benden teyit almak istediğinde, artık anlamıştım ki ok yaydan çıkmış. Zaten, CIA ve Gülen elemanlarının Erbakan'a kulak kabarttıklarının farkındaydım. Peki, bu "el" ve "kulak" kim? Tarihi sorumluluğum olduğu için söylüyorum, Hani demişti ki Sezar: "Sen de mi Brutus?" Yani, içimizden birisiydi.. Ama Erbakan'ın ona, o milletvekiline ne dediğini bilmiyorum.

O yıllarda, siyasi ve yetkili çevrelere defalarca ilettiğim bu iç barış girişimi, son derece gerçekçiydi. Bölgesel ve küresel konjonktür ile Öcalan'ın edindiği deneyim, bir fırsata dönüştürülebilirdi. Çünkü, Kürt liderliği konusunda Barzani'yi rakipsiz bırakmak isteyen ABD, Suriye'deki "Muhaberat" ın kontrolünde olan eski Marksist Abdullah Öcalan'dan memnun değildi. Yani, PKK'yı rahat kontrol edemiyordu. İşte bunun içindir ki onu devreden çıkarmak istiyordu. 1995'te Brüksel'de yaptığım telefon görüşmesinde bunu kendisine, yani Öcalan'a hatırlattım. O da farkındaydı. İşte bu gerçeği bilen Gladio ve maşası FETÖ, Erbakan'a bu fırsatı vermemek için düğmeye bastı. Onun içindir ki, 28 Şubat sürecini de tetiklemiş olan bu manşet haberi, size aynen aktarmak istiyorum. İşte o haberin tamamı:

"Refah Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Necmettin Erbakan, Güneydoğu sorununu çözmek için çok gizli bir çalışma başlattı. Erbakan bu amaçla, diyalog arayan DEP'lilerin arabulucu seçtikleri ve Apo ile yakın temasta bulunan "Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi" sözcüsü İslamcı yazar İsmail Nacar ile iki kez görüştü. Gizli zirve bugüne kadar Güneydoğu'da silahların bırakılması için Başbakan düzeyinde yapılmış ilk ciddi girişim olarak nitelendiriliyor. Başbakan Erbakan, görüşmede Nacar'a

sorunun çözümü için neler yapılabileceğini sordu. Gizli görüşmede sorunun çözümüyle ilgili ilk nokta şöyle belirlendi: “Devlet teröristlerle pazarlık yapmayacak. Ama sorunun çözülmesi ve kanun durdurulması için gereken neyse sağlanacak. Başlatılan bu girişim, teröristlerle pazarlık anlamına gelmemelidir. Çünkü böyle bir şey söz konusu olamaz” Görüşmede PKK’nın silahı bırakması ve bölgedeki gerginliğin ortadan kalkması için, başta eski DEP ve HADEP yöneticileri ve milletvekilleri olmak üzere sivil toplum örgütleri ile bir “temas” sağlanması gündeme geldi. Bu iki gizli görüşmenin ardından İsmail Nacar, RP’li Fethullah Erbaş ile birlikte Elmadağ Cezaevi’nde bulunan HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ve parti yöneticileriyle buluştu. Güneydoğu sorununun masaya yatırılmasında ilk adım sözde sürgündeki Kürt Parlamentosu Yürütme Kurulu Başkanı olan eski DEP Siirt Milletvekili Zübeyir Aydar’dan geldi. Aydar, Erbakan Başbakan olduktan sonra İsmail Nacar’ı arayarak, Güneydoğu sorununun çözümü için “arabuluculuk” önerdi. Aydar’ın Nacar’a “Kürt sorununu barışçıl yollarla çözelim. Erbakan bu konuda bizimle diyalog kurabilir mi?” mesajını ilettili. Nacar bu mesajı RP’li milletvekilleri kanalıyla Başbakanlık’a ulaştırdı, Erbakan görüşmek için Nacar’ı çağırdı. İlk görüşme RP Genel Merkezi’nde 27 Temmuz Cumartesi günü yapıldı. 45 dakika süren ve RP Van Milletvekili Fethullah Erbaş’ın da katıldığı bu görüşmede Erbakan, “Kanı durduracağım, Güneydoğu sorununu çözmek boynumun borcu” dedi. Siyasi kulislere yansıyan bilgilere göre, yaklaşık 45 dakika süren görüşmede Erbakan, Güneydoğu sorununun çözümü konusunda yapılması gerekli temaslar ve alınacak önlemler konusunda Nacar’ın görüşlerini aldı. Nacar, Erbakan’a daha önce gerçekleştirdiği arabuluculuk faaliyetleri ve Güneydoğu sorununa ilişkin çözüm önerilerini anlattı. Erbakan ile Nacar iki gün sonra yine bir

araya geldiler. Başbakanlık'ta yapılan bu gizli zirveye RP Van Milletvekili Fethullah Erbaş'ın yanı sıra RP'li Devlet Bakanı Mardin Milletvekili Fehim Adak'da katıldı. Bir saat süren zirvede Nacar, Erbakan'a Güneydoğu için çözüm önerilerini anlattı. Gizli zirveden 4 gün sonra, dün Nacar ile RP'li Erbaş birlikte Ankara-Elmadağ Cezaevi'ne gidip, burada tutuklu bulunan HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ve arkadaşlarıyla bir araya geldi. Cezaevindeki bu görüşme Erbakan'ın talimatı üzerine Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın sağladığı özel izinle gerçekleşti. Nacar, 1993 yılında da Kürtler'le yakınlık kurdu. 19 Ekim 1993 günü DEP'e yazdığı bir mektupla Güneydoğu sorununun çözümü için arabuluculuk yapacağını bildirdi. Nacar, 29 Ekim 1993'te DEP Genel Merkezi'nde düzenlediği basın toplantısıyla "arabuluculuk" girişimini kamuoyuna açıkladı. Apo'yla görüşmek için Bekaa Vadisi'ne gitmeye karar verdi. İslami kanada yakınlığıyla tanınan CHP Hakkari eski milletvekili Mikail İlçin'le birlikte Apo'dan randevu almalarına karşın Lübnan ve Suriye vize vermediği için görüşme gerçekleşmedi. İsmail Nacar'ın, bu gelişmeler doğrultusunda bazı önemli görüşmeler yapması bekleniyor. ANAYOL iktidarı döneminde de ismi yeniden gündeme gelmişti. Mesut Yılmaz'a Güneydoğu konusunda danışmanlık yaptığı öne sürülen Korkut Özal'la buluşması bazı yayın organlarında eleştirilmişti. Nacar, hem Apo, hem de sürgündeki sözde Kürt Parlamentosu Başkanı Yaşar Kaya ve Yürütme Kurulu Başkanı Zübeyir Aydar ile yakın ilişki içinde bulunuyor. Nacar'ın, bölücü örgütün Güneydoğu'da iki yıl önce ilan ettiği ateşte de etkili olduğu öne sürülüyor. Nacar, Sabah'ın sorusu üzerine Erbakan'la görüştüklerini doğruladı ve "Bu konuda yorum yapamam. Ancak, ülkenin iç barışıyla ilgili böyle önemli bir konuda eğer bir Başbakan devletin resmi bilgilerinin yanında olaya vakıf olan ve misyon ifade eden kimi şahıs ve platformlarla gö-

rüşüyorsa bu çok önemlidir. Böyle bir başbakanı kutlamak gerekir” demekle yetindi”

Gazete, “Hükûmet Genel Af İlan Etsin” alt başlığında da şunları söyledi:

“Başbakan Necmettin Erbakan’ın Olağanüstü Hal uygulaması konusunda rapor hazırlamakla görevlendirdiği RP Van Milletvekili Fethullah Erbaş, genel af çıkarılmasını istedi.

Bu önerisini Başbakan’a da ileten Erbaş, “Ölen insanlarımız PKK’lı da olsa bizim insanlarımızdır. Onların da gözyaşı döken anneleri var” dedi. Erbaş şöyle konuştu:

“Mümkün olsa, ilk adım şu anda cezaevinde, yurtdışında bulunan milletvekillerine bir af çıkarılabilse. Hükûmet bu konuda af çıkararak jest yapmalı. Bu sorunu kökten çözebilmek için uzun vadede genel af da mutlaka çıkarılmalıdır. Çünkü ölen insanlarımız PKK’lı da olsa bizim insanlarımızdır. Onların da gözyaşı döken anneleri var”

Erbaş, Başbakan Necmettin Erbakan’ın yoğun gündemine rağmen İsmail Nacar gibi sivil toplum örgütü temsilcileriyle görüşmesinin önemli olduğunu vurguladı. Erbaş, “Bölgede kanayan bir yara var. Savaşla bu sorun halledilemez. Erbakan Hoca da bunu çok iyi biliyor. Biliyorsunuz, Doğu ve Güneydoğu’da belediyelerin neredeyse tamamı bize ait. Bölge halkı umudunu bize bağlamış. Eğer biz o insanlara yardımcı olmazsak RP silinir gider” diye konuştu. Erbaş şöyle dedi:

“Burada sivil toplum örgütlerine büyük görev düşüyor. Nitekim Erbakan hoca’nın İsmail Nacar’la görüşmesi bu anlamda çok önemlidir. Eğer hükûmet bu konuda ortak bir tavır belirlerse, sivil toplum örgütlerini harekete geçirirse, bir noktaya varılabilir. Elbette devletin terör örgütü olarak ilan ettiği PKK’nın lideriyle görüşmesi beklenemez.

Ama bu insanlarımızın temsilcileriyle görüşmeler yapılabilir; bu sivil toplum örgütleri arabuluculuk yapabilir”

Erbaş’ın verdiği bilgiye göre, Güneydoğu sorununun çözümü yolunda bir adım olarak bölgedeki üç bin kişiye “silah affı” getirilecek. Güneydoğu’daki kırsal kesimde uzun namlulu silah taşımaktan 4 ile 5 yıl arasında hapis cezasına çarptırılan yaklaşık üç bin kişinin affı için Meclis açılır açılmaz yasa çıkarılacak. Ateşli Silahlar ve Bıçaklar Hakkındaki Kanun’a bir madde eklenerek “silah affı” getiren düzenleme ‘İçişleri Komisyonu’nda kabul edildi”

Gazete’nin ikinci alt başlığı ise, “Partilerüstü Bir Komite” idi ve şöyle deniliyordu:

“Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi’nde hemen her partiye mensup eski parlamenterler dikkat çekiyor. Komitede, CHP Diyarbakır eski milletvekili Recai İskenderoğlu, CHP Bingöl eski milletvekili Hasan Celalettin Ezman, CHP Hakkari eski milletvekili Mikail İlçin, DYP Erzurum eski milletvekili Melik Fırat, Muş eski bağımsız senatörü İsmail İlhan, AP Muş eski milletvekili Gıyasettin Emre gibi isimler yer alıyor. Prof. Dr. Doğu Ergil’de bu komitenin çalışmalarına katkıda bulunuyor.

Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi’ne RP’li İstanbul milletvekilleri Mukadder Başeğmez ve Bahri Zengin’de katkıda bulunuyor. Güneydoğu sorununun çözümü için sivil toplum örgütlerinin devreye sokulmasında büyük yarar olduğunu söyleyen Başeğmez, “Bu konuda bana da görev verilirse seve seve yerine getiririm. Diyalogda her zaman yarar vardır. Sorunları konuşa konuşa çözebiliriz. Savaşla akan kanı durduramayız, barışçıl yöntemlerin denenmesi gerekir” dedi.

RP’li Bahri Zengin’de Güneydoğu sorununun çözümü için RP içinde birikimli ve entelektüel çok sayıda milletvekilinin katkıda bulunabileceğini belirterek, şu değerlendirmeyi yaptı:

“Güneydoğu sorunu konusunda RP olarak kalıcı çözümler bulacağız. Bu, diyalogla olur. Yeter ki provoke edilmesin. Türkiye’nin bu gerçekleri var. Tek parti döneminden kalma anlayışlar var. Bütün bunları kırmadan dökmekten yapmak lazım. Biz hükûmet olarak bazı sinyaller veriyoruz. Nitekim Doğu’da bazı aileler tekrar köylerine dönüyor. Onlara ev verilecek, bazı imkanlar sağlanacak. Burada önemli olan güven ortamını sağlamaktır”

“Hem İslamcı Hem Değil” üçüncü alt başlıkta, “Zirvenin Kilit İsmi” olarak nitelenen ise, bendim. Gazete, zaman zaman medyada, “İslamcı yazar” yakıştırmalarına itiraz ederek “Çay satana ‘çaycı’, din tacirine de ‘dinci’ deriz” dediğim ve kendimi de sade bir Müslüman olarak taktim ettiğim içindir ki, bana bu sıfatı uygun görmüş. Şöyle diyordu:

“İsmail Nacar, 1950 yılında Malatya’da doğdu. 1979 yılında Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi tarih bölümünden mezun olan Nacar, öğrencilik yıllarında, 1973’ten itibaren Yeni Atılım adında bir dergi çıkarmaya başladı. Geleneksel İslam’a karşı tavır alan Nacar, İslamcı kesimde yenilikçi isimlerle birlikte hareket etmeye başladı.

İslam dünyasının gerilediğini öne süren makale ve kitaplarıyla dikkati çekti. Söyleşilerde İslamiyet’in akıl ve felsefenin yasaklanması yüzünden gerilediğini savundu. Tarikatların, İslam’a yarardan çok zarar getirdiğini söyledi. Bu yüzden İslamcı kesimden büyük tepki aldı. Kendisini İslamcı olarak nitelendirmesine karşın, aynı kesim tarafından dışlandı.

İran’daki İslam devriminden sonra 1982 yılında İran Hükûmeti’nin davetlisi olarak bu ülkeye giden Nacar, burada 4 ay kaldıktan sonra yeniden yurda döndü.

Suriye ve Irak yönetimiyle de yakın ilişkilere girdi. Saddam’ın, Kuveyt’i işgalini iki ay önce kamuoyuna du-

yuran Nacar, geleneksel İslam'ı eleştirdiği için İBDA-C'nin ölüm listesine girdi. Geçmişte Milli Selamet Partisi'ne ve Refah Partisi'ne yönelik ağır eleştiriler yöneltti. 1988'de bir siyasi parti kurma girişiminde bulundu. Ancak başarılı olamadı.

Nacar, 8 Eylül 1995 günü Alman Yeşiller Partisi'nin davetlisi olarak Bonn ve Köln'e gitti. 14 Eylül 1995'te Brüksel'e geçen Nacar, burada PKK lideri Abdullah Öcalan'la iki saati aşan bir telefon görüşmesi yaptı. Nacar, 22 Eylül 1995'te Oslo'daki Kürt Konferansı'na katıldı.

Apo'yla yaptığı telefon görüşmesinin kamuoyuna yansması üzerine, "Apo'nun akıl hocası" olduğunu söyleyenler oldu. Odalar Birliği için hazırladığı "Doğu Raporu"yla şimşekleri üzerine çeken Prof. Doğu Ergil'e yazdırdığı ileri sürülen 10 maddelik anlaşma metni ise Nacar'a yönelik tepkileri daha da arttırdı. Basında yeralan anlaşmanın 9'uncu maddesi Kürtler'in federe devlet kurmalarını öngörüyordu"

Burada, bir dipnot olarak şu bilinen gerçeği söylemeliyim ki hiçbir zaman Irak ve Suriye yönetimleriyle bir ilişkim olmadı. Tersine, onlarla açık mücadelelerim oldu. Saddam'ın, Kuveyt'i işgalini iki ay önce kamuoyuna duyurmama gelince, herhalde bunun nedeni de CIA'nın bölgemizdeki entrikalarını iyi takip etmemden kaynaklanıyordu. Kürtler için federasyon istediğim ifadesi de tamamen bir yakıştırmadır. Üstelik, Fatih Çekirge'nin aynı tarihteki "Erbakan'dan Sürpriz Atak" başlıklı yazısı, zaten beni doğru tarif etmişti. İşte o yazının da tam metni:

"Cumhuriyet tarihinin en kanlı meselesi haline gelen Güneydoğu sorunuyla ilgili olarak önceki akşam büroya beklenmedik bir haber ulaşıyor...

Arkadaşımız Şamil Tayyar, Başbakan Necmettin Erbakan'ın, "barışçıl bir zemin" oluşturmak için daha önce

Abdullah Öcalan'la temas kurup arabuluculuk görevi üstlenen İsmail Nacar ve bazı milletvekilleriyle iki gizli görüşme yaptığını bildiriyor.

İsmail Nacar çok önemli bir isim. Nacar, Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi'nin sözcüsü. Kendisini daha önce Ortadoğu'daki bazı etkin girişimlerinden tanıyorum.

Nitekim, Güneydoğu'da bir çok milletvekili ve siyasi oluşum Nacar'ın Şam-Tahran-Bağdat üçgenindeki gözlemlerini ve analizlerini çok ciddiye alırlar.

Şamil, Erbakan ve Nacar'ın yaptığı görüşmede RP Van milletvekili Fethullah Erbaş'ın da olduğunu bildiriyor. Ve daha da ilginç bu görüşme bölgede kanın durması, yani silahların bırakılması için nasıl bir zemin oluşturulabileceği, PKK'nın böyle bir zemine nasıl çekilebileceği konuşuluyor.

Bu açıkça bugüne kadar Güneydoğu'da kanın durması ya da silahların bırakılması için başbakan düzeyinde yapılmış ilk ciddi girişim anlamına geliyor. Bu yüzden çok önemli!

Tabii ilk aklımıza gelen "Devlet, PKK ile teröristle pazarlık yapar mı?" sorusu oluyor. Böyle bir manipülasyon içine düşme endişesiyle bir toplantı yapıyoruz.

Haber Müdürü Semra Çetin ve Parlamento Şefi Emin Özgönül ile kısa bir değerlendirme yapıyorum.

Birinci soru şu:

Böylesine önemli bir girişimin doğruluğu konusunda elimizde ne kadar delil var?

İkinci soru:

Yanlış bir haberle böyle bir girişimi engellemiş olur muyuz?

Üçüncü soru:

Bu haberle bir siyasi oyuna âlet edilir miyiz?

Aslında haberin doğruluğuna yönelik deliller oldukça kuvvetli. Hem Fethullah Erbaş, hem de İsmail Nacar iki gizli görüşmeyi de doğruluyorlar.

Akşam saatlerinde Yazışleri Müdürü Ergun Babahan'la konuşuyoruz. Ergun'la, bir gün daha bekleyip, haberi daha da kuvvetlendirmek için anlaşıyoruz.

Ve ertesi sabah Genel Yayın Yönetmenimiz Zafer Mutlu devreye giriyor. Üçlü değerlendirmenin ardından şu sonuca varıyoruz:

Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Güneydoğu'da akan kanın durdurulmasına yönelik olarak barışçıl bir zemin yaratmak amacıyla daha önce Abdullah Öcalan'la temas kurup, arabuluculuk misyonunu yüklenmiş ve Güneydoğu milletvekillerinin ciddiye aldığı, dahası kurdukları Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi'nin sözcülüğünü verdikleri İsmail Nacar'la iki gizli toplantı yapmıştı. Elbette ki bu gelişme haber olarak kamuoyuna duyurulmalıydı.

Ancak bununla da yetinmiyor, daha geniş kapsamlı bir bilgi için İsmail Nacar'ı arıyorum. Saygı Öztürk, Nacar'ı kısa sürede buluyor. İsmail Nacar'la geçmişe dayanan ilişkilerimiz nedeniyle uzunca bir konuşma yapıyorum.

Bu konuşmanın bir kısmının şimdilik kamuoyuna yansımayacağı konusunda Nacar'a söz veriyorum. Ama Başbakan Erbakan'ın yürüttüğü bu girişimin ciddiyetini ve önemini anlatmak açısından Nacar'dan şu iki cümleyi aktarıyorum:

“Fatih Bey bu iş çözülüyor. En azından kanın durması için Türkiye’de ilk kez bir başbakan devletin raporlarının dışında sivil toplum örgütlerini dinliyor. Bu çok önemli bir gelişmedir”

Bu noktada Nacar'ın çok önemli bir uyarısı var. İsmail Nacar, Erbakan'la yaptığı görüşmelerin sonucuyla ilgili olarak, “Bu girişim (devlet PKK ile, teröristlerle pazarlık

yapıyor) anlamına gelmemelidir. Teröristlerle pazarlığa ben de karşıyım” diyor.

Peki öyleyse PKK elinden silahı nasıl bırakacak?

Bu soruyu haklı olarak soruyoruz çünkü bu barış zemininin oluşabilmesi için PKK’nın da bir taraf olarak görülmesi gerekiyor. Çünkü, silah onun elinde. İşte sorunun bu aşaması karışık.

Nacar şöyle diyor:

“Brüksel’de telefonla görüştüğüm Abdullah Öcalan bana (Barış için iğne deliği kadar bir ışık görsem silahı bırakmaya hazırım) demişti. Bu söz önemsenmeli”

Anladığım kadarıyla İsmail Nacar bu sözü Başbakan’a da iletiyor.

Bu aşamada PKK’nın ya da Öcalan’ın pazarlıkta bir taraf olarak algılanmaması için bazı eski DEP ya da HADEP milletvekillerinin devreye sokulması gündeme geliyor. Geline nokta şöyle özetlenebilir:

“Eğer devlet teröristle pazarlık yapmayacak ise, bu durumda bölgedeki kanı durdurmak için bölgede etkin olan sivil toplum örgütleri ya da siyasi kişiliklerle görüşsün. Bu görüşme barış için çok önemli bir zemin oluşturabilir. Hatta bu görüşme doğrultusunda PKK silahı da bırakabilir”

Anladığım kadarıyla PKK’dan da buna benzer bir mesaj geliyor. Erbakan’ın başlattığı bu girişimin önemi de burada ortaya çıkıyor. Yani PKK’nın fiilen devre dışında olduğu bir barış zemini oluşturuluyor ve görüşmeler bu zemin üzerinde geliyor.

Nitekim Nacar dün sabah erken saatlerde Van milletvekili Fethullah Erbaş’la Elmadag’daki cezaevine gidiyor. Cezaevinde HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ve 28 yönetici arkadaşı var.

Erbaş orada hem bölge milletvekili hem de iktidar partisinin bir milletvekili olarak bulunuyor. Bu nedenle Erbaş'ın misyonu çok önemli.

Cezaevindeki bu görüşmenin içeriği, orada söylenenler şimdilik saklı tutuluyor.

Nacar'a göre bunu nedeni bazı katı zihniyetlerin başlatacağı yanlış propagandayı engellemek. Nacar belli ki "şahinler" in olumsuz etkisinden çekiniyor.

İsmail Nacar çok önemli bir ayrıntıyı daha iletiyor:

"PKK bir süre önce Beyaz Saray'a bir heyet gönderdi. Benim anladığım kadarıyla ABD bu heyete bölgede bir Kürt devletinden yana olmadığını söylemiş. Zaten PKK'da burada bir Kürt devleti peşinde değil"

İşte bu gelişmeler doğrultusunda bir soruyu burada dile getirmek gerekiyor: "Acaba Başbakan Erbakan ABD ile Çekiç Güç'ün süresini uzatma pazarlığını yaparken karşılığında PKK terörünün durdurulmasına yönelik bir söz aldı mı?"

Bu soru bu denli kesin ifadelerle sorulmasa da en azından bir "kuşku tohumu" olarak zihinlere bırakılıyor.

Evet, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakan'ı Erbakan, devlet brifinglerinin ötesinde Güneydoğu'daki kanın durdurulması için daha önce Abdullah Öcalan'la görüşüp, arabuluculuk misyonu olan İsmail Nacar'la görüşüyor. Ardından RP Van Milletvekili Erbaş ve Nacar cezaevindeki HADEP Genel Başkanı'yla görüşüyorlar. Bu gelişmeler son dönemde bir başbakanın içinde bulunduğu ilk barış arayışları olarak nitelendirilebilir.

Bunun önemini önümüzdeki günlerde anlayacağız" (28).

Yazısında da görüldüğü gibi Fatih Çekirge, bu ilk ciddi iç barış girişimini olumlu ve dürüstçe kamuoyuna yan-

sıtmıştı. Ancak, bir yanlış anlaşılmayı da tashih etmem gerekiyor. Bu konuyla ilgili olarak o zamanlar kendisiyle yaptığım görüşmede, “Öğrendiğime göre bir PKK heyeti ABD’ye gitmiş. ABD yetkilileri, bölgede PKK kontrolünde bir Kürt devletinin kurulmasının gerçekçi olamayacağını kendilerine söylemiş” demiştim. Bu ifadem, Amerika’nın Ortadoğu’da bir Kürt devleti kurdurtmayacağı anlamına gelmez. Aksine, o tarihlerde bölgesel konjonktür, bu konuda Irak’ı ön plana çıkartmıştı. İşte bunun içindir ki, ABD’nin tercihi Öcalan değil Barzani olmuştu. Zaten Saddam’ı oyuna getirterek, 2 Ağustos 1990’da ona Kuveyt’i işgal ettirmesinin altında yatan gerçek de buydu. Bu oyundan, yaklaşık iki ay önce haberdar olduğum için, bunu kamuoyuna önceden duyurmuştum. Onun için, Sabah gazetesinin benim için “Saddam’ın Kuveyt’i işgalini iki ay önce kamuoyuna duyurdu” ifadesi doğrudur. Nitekim, işgalci Saddam’a 17 Ocak 1991’de müdahale eden ABD, Ekim 1991’de de “Kürdistan Bölgesel Yönetimi” ni De facto olarak kurdurttu.

Demek ki ABD ve İsrail ‘in, en az iki parçalı bir Irak tercihleri, aldatılmış Saddam’ın Kuveyt işgaliyle başlatılır. Bunun için de, Barzani’yle liderlik çekişmesi olan Öcalan’ın devreden çıkarılması gerekiyordu. Dediğim gibi, Öcalan’la yaptığım görüşmede bu gerçeği kendisine hatırlatmıştım. Ama ne yazık ki bizdeki devlet adamları, olayları ve tarihi doğru okuyamıyorlar. Hatırlarsınız, ne demişti Bülent Ecevit: “Bize niye Apo’yu verdiler, onu hâlâ ben de bilemiyorum” (29). Bu görüşmemin çok kısa bir özetini, ileride Şamil Tayyar’ın “Kürt Ergenekonu” adlı kitabından okuyacaksınız.

Neyse, konumuza dönelim... Yukarıda da söylediğim gibi, Başbakan’la yaptığımız bu görüşme, Sabah gazetesini tarafından kamuoyuna aynen böyle yansıtılınca, Türkiye’de kontrol edilemez bir siyasi polemik ve sarsıntı

devreye sokuldu. İddia, “Devlet, terör örgütüyle pazarlık yapamaz” klişesiydi. Başta, Gladio’nun talimatıyla hareket eden FETÖ olmak üzere ne kadar iç ve dış şer odak varsa, yerli olan Erbakan’a karşı koro halinde söyledikleri buydu. Özellikle ABD ve İsrail, Türkiye’deki yandaşlarını devreye sokarak, Erbakan’ın bu barış girişimini sabote etmeye başladılar. Gerçi, Barzani’yi Öcalan’a tercih etmişlerdi ama, bu sorunun özellikle “İslamcı Erbakan” la çözülmesini istemiyorlardı. Tersine, PKK’nın Türkiye’yi tehdit eden varlığının devamını istiyorlardı. Üstelik Erbakan’ın Tüm politikalarından da rahatsızlık duyuyorlardı. Onun içindi ki Başbakan’ın benimle yaptığı bu görüşme, kendileri açısından koalisyon hükûmetini dağıtabilecek iyi bir provokasyon malzemesi idi. İşte bu çerçevede ilk provokatör de Fethuulah Gülen oldu. Devreye soktuğu Zaman gazetesi, 6 Ağustos 1996 tarihinde “Refah, Nacar’ın Rolüne Karşı” başlığı altında bu konuyla ilgili olarak aynen şunları söyledi:

“Başbakan Necmettin Erbakan’ın Güneydoğu için başlattığı yeni girişimde İsmail Nacar’ın aktif rol almasına RP’den tepki geldi. Hadisenin sadece terör meselesi olmadığını belirten RP’li milletvekilleri, Nacar’ın seçilmiş ve özel ‘aracı’ olmadığını, sadece bir dosya ile Erbakan’a gelerek görüştüğünü belirtiyorlar. RP Diyarbakır Milletvekili Ömer Hatipoğlu, “Hiç kimseyi temsil etmeyen şahıslar konuya bir çözüm getiremezler” dedi. Nacar’ın aracılığına hükûmetin DYP kanadı da sıcak bakmıyor. OHAL eski valisi ve TBMM İçişleri Komisyonu Başkanı DYP’li Necati Çetinkaya TBMM dururken Nacar’ın tek aracı görülmesini pek anlamlı bulmadığını söyledi”

ANKARA (Zaman)- Başbakan Necmettin Erbakan’ın Güneydoğu için başlattığı yeni girişimde İsmail Nacar’ın aktif rol almasına RP’den tepki geldi. RP’liler, İsmail Nacar’ın bu konuda aracı olmadığını belirterek, bir dosya

ile Erbakan'a geldiğini ve bir görüşme yaptığını söylediler. RP'li milletvekilleri, "Terör bölge halkı ile görüşülerek çözülür. Bölgenin milletvekilleri ile bir toplantı yapılmalı. DYP, ANAP, DSP ve CHP bu konunun çözümü için görüş bildirmeli" dediler.

Başbakan Erbakan'a daha önce bir rapor sunan Diyarbakır milletvekili Ö. Vehbi Hatipoğlu, Erbakan-Nacar görüşmesini şöyle değerlendirdi: "Bu, Başbakan'ın devletin herhangi bir meselesinin çözümünü bazı şahıslara ihale ettiği anlamına gelmez. Güneydoğu bölgesinin seçilmiş meşru temsilcileri bir araya gelir, sorunu enine boyuna tartışır, ortaya çıkan çözüm yollarını Sayın Başbakan'a takdim ederler." Olayın show haline getirilmesinin yanlış olduğunu söyleyen Hatipoğlu, "Hiç kimseyi temsil etmeyen şahıslar bu konuya bir çözüm getiremezler" dedi. RP Gaziantep Milletvekili Nurettin Aktaş da "Bölgenin sorununu İsmail Nacar değil, bölgenin seçilmiş insanları ve TBMM çözer" dedi.

ANAP Diyarbakır Milletvekili Sıbgatullah Seydaoğlu, yeni girişimleri desteklediğini belirterek, 12 yıldır olağanüstü hal ve askeri baskılarla çözülemeyen Güneydoğu problemini sadece sivil barış projeleri ile çözebiliriz. Bu yüzden görüşmeleri destekliyor ve devamını diliyorum" dedi.

Prof. Mahir Kaynak ise, TSK'nın istemesi halinde PKK ile barışın bir gecelik iş olduğunu ileri sürerek şöyle konuştu: "Kürt meselesini körükleyen Kürtler değil. Bu yaranın kaşınmasından medet umanlar var. Bir kesim bu işten para kazanıyor. Kürt tarafının barış istediğini biliyorum. Ama son sözü TSK söyler"

Nacar'ın aracılığına hükûmetin DYP kanadı da sıcak bakmıyor. OHAL eski valisi ve TBMM İçişleri Komisyonu Başkanı DYP'li Necati Çetinkaya da "Nacar, Güneydoğu

sorunu için bir çözüm olamaz” dedi. Çetinkaya, Nacar-Erbakan görüşmesinin detayını bilmediğini, ancak TBMM dururken Nacar’ın aracı olmasını pek anlamlı bulmadığını söyledi. Çetinkaya, bölgenin öncelikli sorununun halk devlet kaynaşmadı olduğunu, bunun için de halkın öncelikli sorunlarının bir an önce çözülmesi gerektiğini söyledi” (30).

Bir defa FETÖ paçavrasının bu iddiaları tamamen asılsızdı. Çünkü, konuşturduğu milletvekillerinden bazıları zaten kendi adamlarıydı. İkincisi, DYP kanadının benim ismime sıcak bakmadığı iddiası ise çirkin bir yalandı. Nitekim, Mehmet Gölhan, DYP Genel Merkezinde düzenlediği bir basın toplantısında, RP’nin Güneydoğu’ya yönelik girişimlerini destekleyip desteklemediklerine ilişkin bir soru üzerine şunları söylemişti:

“Şüphe yok ki, RP’nin Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da bazı girişimleri söz konusu ise, bunlar, hükûmette konuşulan ve karara bağlanan hususlardır. Gayet tabii destekliyoruz. Kim istemez ki, Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da terör sona ersin, kan ortadan kalsın” (31).

O günlerde benim için şaşırtıcı bir gelişme de, Bülent Ecevit’in tutumu olmuştu. Başbakanlık’taki görüşmemizin kamuoyuna duyurulmasının daha ikinci gününden itibaren Erbakan’a karşı yıpratma kampanyası başlatılınca, bu barış girişimi konusunda hükûmetin yalnız kalmaması için, 6 Ağustos 1996 günü Ecevit’ten randevu istemiştim. Çünkü, daha önce PKK ve Fethullah Gülen konularında kendisiyle parti merkezlerinde bir görüşmem olmuştu. Yaklaşık bir saatlik görüşmemizde, Gülen’in bir CIA projesi olduğunu kendisine söylediğimde, “Belki haklı olabilirsiniz Sayın Nacar; ama aynı zamanda dünyanın pek çok ülkesinde bir Türkiye lobisi de olamaz mı?” demişti. PKK konusunda da, “Bu çabalarınız hususunda bize düşen des-

tek ne ise gereğini yaparız. Bunları dağdan indirirsen tarihe geçersin” demişti. Ancak, o da, yani Ecevit’te, randevu talebimden bir gün sonra safını değiştirip şu açıklamayı yapmıştı:

“DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, “Terörün temsilcileri ile devlet diyalog kurma eğilimine girdi. Örtülü söylemler kullanılsa da bu pazarlıktır. Bölücü örgütle pazarlık yolunun açılmasını doğru bulmuyorum” dedi. Yazar İsmail Nacar’ın kendisi ile görüşmek istediğini gazetelerden öğrendiğini kaydeden Ecevit, Nacar’ın seçimlerden önce kendisini ziyaret ettiğini belirterek şöyle dedi: “Son seçimlerden önce ziyaretime gelmişti. Bölücülüğe kesinlikle karşı olduğunu söylemişti. Tabii gerçek niyetlerini bilemem. Kendisinin iyi niyetinden kuşku duymaya hakkım yok. Çünkü bilmiyorum gerçek düşüncelerini. Ama ne kadar da iyi niyetli de olsa bölücü terörle pazarlık yolunu açacak bir sürece girilmesini sakıncalı buluyorum. Bölgede terörün önüne geçmek için esrarengiz arabuluculara gitmek yerine bölücü terörün dış kaynağı kurutulmalı” (32).

Burada haklı olarak, “terörün dış kaynağı” ndan söz eden Ecevit, her nedense hayatı boyunca bu dış kaynağı, FETÖ’ye yakıştıramadı. Bunu ileride açıkça görebileceksiniz.

RP-DYP koalisyon hükûmetine karşı başlatılan bu ilk başkaldırıya Cumhurbaşkanı Demirel’de ayak uydurunca, anlaşıldı ki bu barış düşüncesinin bir pratiği yok. Nitekim Fatih Çekirge, bu konuda kendisiyle yaptığı bir görüşmeyi, “Demirel: Erbakan’ı Ben Uyardım” manşetiyle kamuoyuna duyururken, şunları da söylüyordu: “Cumhurbaşkanı, PKK ile temas çabasından devletin ve kendisinin rahatsız olduğunu, Erbakan’ı bu konuda uyardığını açıkladı” (33). Nitekim aynı gün benimle görüşen bir önemli yetkili de, “Sayın Nacar! Sayın Cumhurbaşkanımız gözlerinden öpü-

yor. Bu tepki size karşı değil.. Lütfen barış çabalarınıza kaldığınız yerden devam edin. Siz katılmasanız da, söylenen, “Kendisi bir sorun olan bir Başbakan böylesi bir sorunu çözemez gerçeğidir” dedi.

FETÖ şemsiyesi altında kümelenen bazı NATO’cu generallerle birlikte hareket eden Demirel’in, bu konuyla ilgili tutumunu anlatan iki önemli kitap var: Bunlardan ilki, o tarihte Cumhurbaşkanlığı Basın Danışmanı olan Cüneyt Arcayürek’in “Geri Gidişe İzin Yok” adlı eseri ile Şamil Tayyar’ın yazdığı “Kürt Ergenekonu” isimli kitaptır. Süleyman Bey’le kafadar olan Arcayürek bu eserinde, onunla bu konuda karşılıklı olarak yaptıkları bir konuşmayı aktararak, Demirel’in kindar rahatsızlığını açıkça sergiler. İşte, Erbakan’ın yerden yere vurulduğu o uzunca konuşmadan iki kısa kesit:

“CA: “Mehmet Gölhan demiş ki bugün: “Apo ile masaya oturmayız ama araçların konuşmasına da karşı çıkmayız”

SD: “İskeletör.”

CA: “Çiller’in işçilere söyledikleri için ‘Yanlış anlaşıldı Çiller, ülke kan kaybediyor’ dedi, demiş.”

SD: “Budala!”

CA: “Bence Nacar aracılığıyla barış yoluyla gibi girişimlere mutlaka bir yön verilmeli.”

SD: “Birkaç gün geçsin”

CA: “Geçsin ama bu işler çığırından çıkıyor. Sizin müdahalenizi gerektirecek noktada. Eski yerine oturması gerekiyor.”

SD: “Yoksa ülke bölünecek.”

CA: “RP’den kimilerinin Apo ile pazarlık yaptığı söyleniyor. Yazar İslamcı İsmail Nacar, PKK ile temasa geçmiş. Erbakan’la bir gece yarısı buluşmuş.

Kimileri de “Apo ile konuşmaya hazırım” diyor.

SD: (Birden daha önceki sözünü yineledi) “Ülkeyi bölecekler”

CA: “Şevket Kazan bugün basın toplantısı yaptı ve ‘6 ilde OHAL kalkacak’ dedi.”

SD: “Zor kalkar. (Eğildi bana doğru) OHAL kalkar, ama sıkıyönetim gelir. Askerlerin istekleri öyle ki; o kanunları çıkaramazlar. O istekleri yasalara nasıl alacaklar? OHAL bile yumuşak kalır, eğer askerlerin istediği gibi çıkarsa yasalar...”

CA: “Tujman ne yapmak istiyor efendim?”

SD: “Onların hâlâ problemleri var Sırplarla. Bu da, Begoviç de onlardan gıcık alır. Hırvatlarla Sırpların hedefi Bosna’yı taksim etmektir.

Begoviç iyi anlamış meseleyi. İran miran meselelerini de konuştuk. Onları da iyi anlamış. Sonra aşağı yukarı 3 oldu. Ondan evvel büyük misafirim vardı”

CA: (Hayretle) “Kim efendim?”

SD: “Türkiye’de ‘büyük misafir’ kim?”

CA: “Ha, evet! (Kahkahalar) Büyük falan deyince siz, tereddütle durdum.

Fakat Köşk’ten çıkarken söylediklerini okudum.

Anlaşılan siz onu terbiye etmişsiniz”

SD: “Hem de nasıl terbiye! Hem de nasıl!

Dedim ki Erbakan’a ‘Yahu göçürürsünüz Türkiye’yi’ dedim.

Tabii, PKK ile diyalogu külliye inkar ediyor, külliye.”

CA: “Yani İsmail Nacar’ı görevlendirdiğini, onunla gece yarısı buluştuğunu, PKK ile diyalog aradığını?”

SD: “Diyor ki ‘Nacar geldi, ona dedim ki’ diyor:

‘Silahı bıraksınlar. Gelsinler devlete teslim olsunlar. Söylediğim laflar bunlar işte’ diyor”

CA: "İnanılmaz bir şey bu adam"

SD: "Böyle dedim" diyor"

CA: "Siz galiba Başbakan'a iyice bindirdiniz? Öyle anladım. Köşk kapısındaki sözlerinden o manayı çıkardım"

SD: "Sonra verdiğimiz bütün emekler boşa gider. Bu tartışmalar devam ederse, terörle mücadele yapılamaz hale gelir. Terörle mücadele eden güvenlik kuvvetleri derler ki: 'Madem ki diyalog yoluyla silahları bırakma yolu vardı, neden bizi öldürtüyorsunuz' derler"

CA: "Haklı olarak"

SD: "Başka yol falan yok!"

CA: "Tek yol, eşkıyanın hepsi dağlardan iner, teslim olur. Başka yol yok!"

SD: "Mesele oraya geldi."

CA: "Nedir o zaman dediği?"

SD: "Ben de öyle dedim" diyor."

CA: "İsmail Nacar'a falan?"

SD: "Evet"

CA: "Yalancı! Hiç sesini çıkarmadan anlatılanları dinlemiş. Nacar'ı dinlemiş. Uyduruyor şimdi. Tabii sizden paparayı yiyince... Size gelinceye kadar bir dizi başka paparalar oldu"

SD: "Evet, evet" (34).

Objektif gazetecilik yapan olayı da baştan itibaren yankından bilen Şamil Tayyar ise, adı geçen kitabından (Kürt Ergenekonu) halkın iradesini temsil eden Erbakan hükûmetinin, bu görüşme de bahane edilerek nasıl sonunun getirildiğini anlatır. İşte, "Ordu-PKK El Ele: 28 Şubat İktidar" başlığını taşıyan o bölümden de bir kısım alıntı:

"1990'lı yılların ikinci yarısında intihar saldırılarıyla kitleleşeceğini, Karadeniz açılımıyla daha geniş coğraf-

yada at koşturacağını düşünen PKK, bu plandaki zorlukları 28 Şubat sürecinde aşmaya çalıştı. Askerin, neredeyse tüm enerjisini 28 Haziran 1996'da kurulan Refahyol hükûmetini yıkmaya harcaması ve teröristle mücadele de polisi devre dışı bırakarak güvenlik zaafına yol açması karşısında PKK, hedefe ulaşmak için en uygun şartların oluşmaya başladığını görerek, 1997 yılını 'final yılı' ilan etti.

Bu atmosferde, Başbakan Necmettin Erbakan'ın Kürt sorununa ilişkin çözüm arayışı ise ne PKK'yı ne Öcalan'ı heyecanlandırdı. Oysa Erbakan, daha hükûmetin kurulduğu ilk günlerde 27 Temmuz 1996 günü RP Genel Merkezi'nde Van Milletvekili Fethullah Erbaş ve Araştırmacı Yazar İsmail Nacar'la biraraya gelerek, Özal'la kesintiye uğrayan barış sürecini yeniden başlatma niyetindeydi.

Erbakan için Nacar tercihi önemliydi. Çünkü; Nacar; 1993 yılında Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi'ni kurmuş, aynı yıl 29 Ekim'de Leyla Zana, Hatip Dicle ve Ahmet Türk'ün aralarında bulunduğu Kürt siyasetçilerle birlikte basın toplantısı düzenlemişti. Mesut Yılmaz ve Alparslan Türkeş'e kadar bir çok siyasetçiyle bir araya gelmiş, 15 Eylül 1995'te (doğrusu 14 Eylül 1995) Brüksel'de PKK lideri Öcalan'la telefonda görüşmüştü.

Zübeyir Aydar ve Murat Bozlak'ın öncülük ettiği, emekli bir öğretmenin evinde gerçekleşen bu telefon görüşmesi, hayli ilginçti. Kıt'a Dur kitabımda, ayrıntılı olarak aktardığım bu görüşme tutanakları, Öcalan'ın megaloman ruh haline esir, farklı bir dünyanın insanı olduğunu ortaya koyuyordu:

'Nacar: Yanımda arkadaşlarınız var. Onlar beni çok iyi tanırırlar. Bu meselenin barışçıl bir yolla çözümünü için çabalıyorum. Sakın yanlış anlaşılmasın devlet sözcüsü falan değilim. Bu, benim kişisel inisiyatifim.

Öcalan: Anlıyorum

Nacar: Eğer siz ve arkadaşlarınız silahlarınızı bırakıp teslim olursanız, bu meselenin barışçıl yollardan çözümü kolaylaşabilir. Belki genel bir affın çıkarılması söz konusu olabilir.

Öcalan: Sayın Nacar, bunun mümkün olacağını düşünüyor musunuz? Teslim olduğum gün beni idam ederler. Madem teslim olmamı istiyorsunuz, o zaman idam yerimi de söyleyin, bu iş bitsin.

Nacar: Öyle olacağını sanmıyorum. Şeyh Said meselesini unutmayın. Yarın dengeler değiştiğinde CIA ve MOSSAD kendi eliyle sizi Türkiye'ye teslim edebilir. Bu tarih, öyle çok (uzak) bir tarih değildir. Ondan önce siz inisiyatif alın.

Öcalan: Ben Ortadoğu denkleminde önemli bir aktörüm. Hiçbir güç beni teslim edemez'.

Bu görüşme, Öcalan'ın tarihin akış yönünü iyi okuyamadığını ve kendisine haddinden fazla önem atfettiğini gösteriyor. 15 Şubat 1999'da Türkiye'ye paketlenip teslim edilmesinde o iki istihbarat örgütünün ağırlıklı rolü vardı. Ayrıca 12 yıldır cezaevinde ve idam edilmedi.

Erbakan'da Öcalan ve arkadaşlarının silah bırakmasıyla birlikte Kürt meselesinin çözüleceğine inanıyordu. Nacar'a şöyle dedi: "Biz bu meseleyi iyilikle, dostlukla, kardeşçe, barışçıl yöntemlerle çözmek istiyoruz. Tarih boyunca kardeş yaşadık. Yakından takip ediyoruz. Siz de barış inisiyatifi içindesiniz. Kendisine (Öcalan'ı kastederek) söyleyin dağdaki arkadaşlarıyla birlikte silahları bırakıp teslim olsunlar"

Sadece hükûmetin değil devletin vereceği güvenceyle sorunun çözülebileceğine inanan Nacar, Erbakan'a şu uyarıyı yaptı: "Bu mesele, bir devlet projesi geliştirilerek çözülebilir. Bunun için de devletin tüm kurumları arasında mu-

tabakat şarttır.” Erbakan iyimserdi: “Siz gidin kendileriyle konuşun. Teslim olsun. Bir arada barış içinde yaşamak için devlet üzerine düşeni yapacaktır.”

Öcalan, yakalandıktan sonra İmralı’daki sorgusunda, Erbakan’ın çözüm girişimini doğruladı ancak kendi yaklaşımıyla ilgili doğru bilgi vermedi:

“Necmettin Erbakan 1996 yılında Başbakan olduktan sonra bana Suriye’de bulunan ve Suriye devletine yakın olduğunu bildiğim Ağa kod Mervan Zerki ile Suriye’de benim temsilcim olarak bulunan Delil kod vasıtası ile Erbakan’ın mesajı geldi. Erbakan’ın bana ulaştırdığı notta ‘Güneydoğu’ya siyasi, ekonomik ve kültürel açılımlarda bulunmak istediklerini, bu nedenle barışın sağlanması, ateşkesin ilanını’ öneriyordu. Ben de bu görüşü kabul ettim ve yine aynı şahıslarla mesaj gönderdim. Erbakan hükûmeti zamanında Ankara ile mektuplaşmalarım oldu. Erbakan’a mektup gönderdim. Bana cevabı geldi. Karşılıklı olumlu yazışmalarımız oldu. Yine RP iktidarında İsmail Nacar isimli şahıs zaman zaman benimle telefonda görüştü ve arabuluculuk tekliflerini iletti”

Erbakan’ın bu girişimi, ilk MGK toplantısında krize dönüştü. Kurulun asker üyeleri, Erbakan ve arkadaşlarına sert tavır aldılar. Daha hükûmetin üçüncü ayında post modern darbe senaryosu olgunlaştırılmaya çalışıldı. ABD de bölgesel çıkarlarına aykırı gördüğü Refahyol hükûmetinin idam fermanını imzaladı.

ABD Dışişleri, 30 Ekim 1996’da Ankara büyükelçiliğine gönderdiği belgede, hükûmeti devirmeye yönelik girişimlere kapıyı araladı. Belge, Wikileaks yayınları gibi Ankara’dan Washington’a gönderilen ve dedikodulara dayalı ham istihbarat notu değil, Washington’da karara dönüştürülmüş ulusal güvenlik belgesiydi.

Belgede dönemin ABD Dışışleri Bakanı Warren Cristopher'ın imzası var. Ankara'nın yanı sıra bilgi olarak Atina, Beyrut, Moskova, Sofyaelçilikleri ile Cenevre, NATO ve BM Amerikan misyonlarına ulaştırılmış. Koalisyon ortaklarının birlikte eleştirildiği belgede şu değerlendirmeler yer alıyor:

Türk hükûmetinin milli eğilimlerinden ve Başbakan Erbakan'ın ideolojisinden ilham alarak dış politikayı Batı'dan ayırıp Arap ve Müslüman dünyasına doğru yeniden yönlendirilmesinden dolayı derin endişe içerisinde. Kanaatimizce Türkiye'nin İran, Irak, Libya, Nijerya ve Sudan ile bağlarını kuvvetlendirmek konusundaki mevcut tutumu, bizim milli menfaatlerimize aykırıdır, düşmancadır.

DYP, Erbakan'ın radikal İslami söylemlerini ılımlaştırmada başarılı olamadığına göre, kendisinin RP ile koalisyonu verimsiz görünmektedir. Biz inanıyoruz ki, Tansu Çiller'in koalisyondan çekilmesi Erbakan'ı düşürür ve ülkeyi genel seçimlere götürür. Sonuç kesin olmamakla birlikte RP büyük ihtimalle seçimlerden eskisinden daha güçlü olarak çıkacaktır.

Türkiye, Birleşik Devletler'in anahtar stratejik ortağı olarak kalmak mecburiyetindedir ve onun bu pozisyonunu gerçekleştirip sürdürmedeki başarımız, bizim milli menfaatlerimizi doğrudan etkileyecektir. Türk askeriyesi, bu sonucu elde etmeye doğru daha büyük çaba sarf etmesi için harekete geçmeye zorlanmalıdır. Bu konudaki aksiyon planlarınızı ve yorumlarınızı bekliyorum"

Çok açıkça ifade ediliyor; hükûmetin devrilmesi için "Türk askeriyesinin harekete geçmesi için zorlanması" gerekiyordu.

Öyle de oldu" (35).

İşte buradan da anlaşıldığı gibi, yeni bir seçimin Erbakan'ı daha da güçlendireceğine inanan ABD, ondan kurtulmayı entrika yüklü bir senaryo, bir operasyon çerçevesinde "Türk askeriyesi" ne havale etti. Askeriye'nin İttihat Terakki geleneğini sürdüren kanadı da, gereği için kolları sıvadı. Unutmayalım ki bu senaryonun sivil gönüllüleri de vardı. Örneğin, iri medya kuruluşları, büyük sermaye çevreleri ve bazı meslek odaları sahaya inmişlerdi. Ancak şunu söylemeliyim ki, senaristi yabancı ve oyuncularını da FETÖ ve NATO'cu generallerden oluşan bu operasyon, tarihin en namert operasyonu idi. Bugün, "28 Şubat süreci" olarak tanımlanan o dönemin çok yakından bir tanığıyım. İşte, zaman zaman medya vasıtası ile ve bazen de özellikle Remzi Paşa aracılığı ile uyarılarda da bulunduğum o meşum sürecin çok kısa bir özeti:

1996'nın Eylül ayı idi. Bir Cumartesi günü, Remzi Paşa ve arkadaşlarıyla Kızılay'daki büromda bir araya gelmiştik. Provokatörler de, ortamı germek için yavaş yavaş sahalara inmeye başlamışlardı. Hatta o gün Aczmendiler, ayrı ayrı üç kişilik gruplar halinde Sıhhiye'den Meclis'e "tebliğ yürüyüşü" (!) yapıyorlardı. Pencereden onların yürüyüşünü seyrederken, Paşa, bana, "Reis, gidişat iyi değil... Fethullah Hoca bile rahatsızmış, ne dersin?" dedi. Ben de "Hasan Sabbah'ın teşhisine kalmış isek, vay halimize" dedim. Uzunca bir sessizlikten sonra, tekrar Remzi Paşa bana bazı isimler sormaya başladı. Sordukları isimlerden kimisi, o güne kadar hiç önemsemediğim sıradan insanlardı. Örneğin, Yaşar Nuri Öztürk gibi sivriltilmiş isimleri anlamıştım. Ama Zekeriya Beyaz, Osman Zümrüt, Alaaddin Kaya, Hasan Hüseyin Ceylan ve Faik Bulut gibi isimlere bir anlam verememiştım. Buna rağmen, yadırgadığımı hissettirmeden gerekli cevapları vermiştim.

Toplantımız bittiğinde anladım ki, Necmettin Erbakan'ı tasfiye edecek bir operasyon artık gündemde.

Zaten bunun ipucunu, Başbakanlık'taki görüşmemizin kamuoyuna duyurulmasının 4'üncü gününde Hürriyet gazetesi manşetinden elde etmiştim. Manşet şöyleydi: "ABD: İran'a gitme" Esen Ünür'ün imzasını taşıyan bu haberde şunlar söyleniyordu:

"Erbakan'ın İran gezisine 72 saat kala, Amerika'dan sert bir uyarı geldi. ABD Dışışleri Sözcüsü Burns, 'Bu tür temaslar yarar sağlamaz. Erbakan'ın ziyareti ve sonuçlarını şüpheyle izliyoruz' dedi.

Geziyle ilgili ilginç açıklamalarda bulunan Nicholas Burns şöyle konuştu: "Türk hükûmetine İran'ın yalnız bırakılması gerektiğini ifade ettik. Bu ilişkinin akla uygun olmadığını düşünüyoruz. Kendi kararlarını kendilerinin alma hakları var. Bunu tartışmıyoruz. Bundan bir çıkarları olmayacağını söylüyoruz"

Burns'un bu açıklamalarından kısa süre önce ABD'nin Ankara Büyükelçiliği Maslahatgüzarı, dün Dışışleri'ne giderek Başkan Clinton'ın önceki gün imzaladığı kararı Türkiye'ye resmen bildirdi. Bu karara göre ABD, İran'la 40 milyon dolardan fazla ticaret yapacak ülkelere ve şirketlere ambargo uygulayacak. ABD'nin bu uyarısı Erbakan'ın gezisine 72 saat kala ilişkileri gergin bir noktaya getirdi. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Recai Kutan, bugün başlayacak Türkiye-İran Karma Ekonomik Komisyonu toplantısında İran'la bir dizi anlaşma imzalayacak. Ayrıca Erbakan'ın ziyareti sırasında Türkiye'nin İran'dan doğalgaz alması gündeme gelecek." (36).

Gazete, manşetindeki Erbakan resminin altına da, "Başbakan Erbakan, İran gezisine 10 Ağustos'ta çıkacak. Ancak ABD'nin son uyarısı Başbakan'ı zor durumda bıraktı" ifadesini koymuştu.

Hürriyet'in bu haberi, mâlum çevreleri sevindirmişti. Bana, o akşam iletilen bir bilgiye göre Fethullah Gülen'de,

kurmaylarına, “Abbas yolcu; hazırlıklarınızı buna göre yapın” demişti. CIA ile olan irtibatından emin olduğum için, bu ifadesini gazetenin manşetiyle birlikte ciddiye almıştım. Onun için Remzi Paşa’nın, “Fethullah Hoca bile rahatsızmış” ifadesi, benim için yeni bir şey değildi. Anladım ki, karabulutlar ufkumuzu sarmak üzere..

Ancak, şunu da baştan belirtmeliyim ki CIA, yeni adıyla “Üst akıl”, Gladio-FETÖ ortak tasarımı olan ve “28 Şubat Kararları”nın da gerekçelerini hazırlayan bu ön operasyonu, kendi açısından akıllıca uyguladı. İlk önce, bir sosyoloji okuması yaptı. Örneğin, ileride yapacağım bazı alıntılarda da görebileceğiniz gibi, bir defa Batı karşıtı olan İslami uyanışın, Cumhuriyet tarihi boyunca uygulanan jakoben Batıcı politikaların bir ürünü olduğunun farkına vardı. O tarih itibarıyla yaklaşık 75 yıllık bu İslam karşıtı politikaların, artık Türkiye’de bir geleceği yoktu. İşte bunun içindir ki, Fethullah Gülen’le özdeşleştirilen “İlmî İslam” projesinin önünün açılması için, laikperest Kemalistlerin ipliğini pazara çıkarmak gerekiyordu. Bunun için de, ulusalcı geçinen bu kesimin tepkisini çekecek bazı eylem ve görüntülere ihtiyaç vardı.

İşte bu çerçevede hareket edilerek, tarikat reislerinin kirli çamaşırları deşifre edilmeye başlandı. Özellikle kadın ve para konularındaki zaafı ile tasavvuf kitaplarındaki müstehcen menkıbe ve hurafeler, raporlar halinde askeri yetkililerin önüne kondu. O mâlum bazı ilahiyatçılar ise, bu konularla görevli istihbarat elemanlarına yardımcı oldular. Derken, üniversitelerdeki başörtü tartışması alevlendirildi. Bunlara paralel olarak Müslüm Gündüz, Fadime Şahin, Ali Kalkancı ve Hüseyin Üzmez gibi fâsıklar, meydan ve televizyonlarda teşhir edilmeye başlandı. Laik-Kemalist rejimin tehlikede olduğunu kanıtlamak için bazı provokatör ve zevzeklerin, ilmi ciddiyeti olmayan konuşma kasetleri Milli Güvenlik Kurulu’nun önüne kondu. Bunlara ilave-

ten, partisindeki bazı kimseleri ustaca devreye sokarak, Başbakan Erbakan'a 11 Ocak 1997 tarihinde tarikat şeyhlerine bir iftar yemeği verildi. Bu da yetmiyormuş gibi aynı lobi, 30 Ocak 1997'de de Sincan Belediyesi'ne, İran'la irtibatlandırılacak bir "Kudüs gecesi" düzenlettirdi. Yaşayanlar bilir, kıyamet de işte böylece koptu.

28 Şubat'a yaklaşık bir ay kala cereyan eden bu olaylar hakkındaki uyarılarımı, bazı dostlar aracılığı ile Refah yetkililerine iletmeye çalıştım; fakat kendimi anlatamadım. Örneğin, o zaman Şanlıurfa milletvekili olan Halil İbrahim Çelik'e, "Ortam maksatlı olarak gerginleştiriliyor. Bir müdahale için gerekçeler üretmek istiyorlar. Keşke bu iftar yemeği, İran Büyükelçisi'nin de davet edildiği Kudüs Gecesi gibi etkinliklere karar verilirken biraz daha dikkatli olunsaydı. Acaba bu konularla ilgili olan Hasan Hüseyin Ceylan ve bazı arkadaşlarınız gidişatın farkında değiller mi?" demiştim. O da farklı düşünmüyordu; ama, ok artık yaydan çıkmıştı. Yerli ve yabancı tüm şer güçler, ellerine verilen bu fırsatla seferber olmuşlardı. Mazlum ve güçsüz halk sessiz, zalim ve güçlüler ise ateşe benzin döküyorlardı. Cumhurbaşkanı Demirel de tavrını müstekbirden yana koymuştu.

Burada şu gerçeği de belirtmeliyim ki, doğru ve yanlışın birbirine karıştırılıp fitnenin körüklendiği o meşum günlerin en ebleh çığırtkanları, ulusalcı ve laik Kemalistlerdi. Bu zavallılar, bu tabucu mürteciler, üst aklın başlattığı bu operasyonun, aslında Erbakan'la birlikte kendilerini de tasfiye edecek bir operasyon olduğunun farkına varamadılar. FETÖ hamisi sivil giyimli Gladio, güya irticadan kurtulmak için 1920'lerin din ve medeniyet algısı projesini işte bu amaçla önlerine koymuştu. Yani, din ile pozitivizmin yer değiştirdiği o yılların ideolojisi Kemalizm ihya edilmeliydi. Örneğin, İslam'ı bir Arap dini olarak kabul eden Atatürk, ibadet dili ve ezanı Türkçeleştirmişti. Onun için, bu politikalar yeniden güncellenmeliydi.

Ne yazık ki bu oyuna gelen Kemalistler, derhal kollarını sıvadılar. Zaten mayaları da buna hazırды. Ancak, dini konulardaki cehaletlerini kamufle etmek için, kişilik zaafı olan bazı ilahiyatçı ve entel müttefiklere ihtiyaçları vardı. Buna da Yaşar Nuri Öztürk, Zekeriya Beyaz ve Faik Bulut gibi isimler çoktan hazırlardı. Derken bu isimlerle, Sünniler için, Peygamber uygulamasının dışlandığı, yani “Sünnet”in olmadığı bir din icat etmeye başladılar. Bu misyonu, “Türkçe İbadet”in bayraktarlığını yapan Yaşar Nuri üstlendi. “Alisiz Alevilik”(!) kitabının yazarı Faik Bulut’da, hep Alevilerle meşgul olmaya başladı. Zekeriya Beyaz ise, “tesettür” gibi, “kurban” gibi İslami kavramları madara etmeye kalkıştı. Tabii, Osman Zümrüt vs. gibi şakşakçılar da boş durmadılar.

İşte ta baştan itibaren bu çirkin senaryoyu fark ettiğim içindir ki, 28 Şubat sürecinde tehlikeli ve yorucu bir mücadele oldu. Bilindiği gibi bu mücadeleyi, kapalı kapılar arkasında değil, medya aracılığı ile açıkça yaptım. Gerçi, sürecin askeri kanadı, bazı konular hakkındaki düşüncelerimi zaman zaman Remzi Paşa kanalıyla öğrenmek istiyordu. Ben de, doğru bildiğim ne ise onu söylemekten çekinmiyordum. Ancak, medyaya da yansıttığım bu doğru söylemlerimden her iki taraf da rahatsız oluyordu. Çünkü, İslami olanla irticai olanı özdeşleştiren laikçiler ile peştamallı şeytanlar olarak tanımladığım tarikatçı ve hurafecileri aynı safa koyuyordum. Onun için, sürekli tehdit edildim. Hurafeciler, bunu ellerindeki yayın organları veya telefonlarla yaparlardı. Batıcı Kemalistler ise, rahatsızlıklarını yine Remzi Paşa gibi aracılarda bana iletirlerdi.

Sanıyorum, 1996 yılının sonbahar aylarıydı. Siyasi atmosfer gergindi. Üniversitelerdeki başörtüsü yasağı, halkımızı tedirgin etmişti. Biz de ailece, bu hak ihlalinden son derece rahatsız olmuştuk. Üstelik, harum ve kızım da başörtülü.. İşte böylesi bir ortamda, eve gelen telefonlardan

da bunaldığım günlerden bir gün Remzi Paşa'yı arayarak görüşme isteğimi kendisine ilettim. O da, "Cumartesi günü saat 14'de arkadaşlarla zaten sana gelecektik" deyince, ben de, "Yalnız gelebilirseniz iyi olur Paşam" dedim. Randevularına dikkat eden Paşa'yla, o Cumartesi günü bir araya geldik. Yakın korumam polis memurunu da evine göndererek, baş başa uzunca bir görüşmemiz oldu. Görüşme talebinde bulunduğum için, söze benim başlamam gerekiyordu. Ama öyle olmadı. Sakinliği ile bilinen Remzi Paşa, hemen konuyu açarak çok dramatik bir tablo çizdi. Onu dinleyince, sözün artık bir anlamının kalmadığını gördüm. Buna rağmen, bana söz sırası gelince kendisine aynen şunları söylemiştim:

"Paşam, sözlerinizden anlıyorum ki bazı arkadaşlarınız yanlış ve tehlikeli bir oyun oynamak istiyorlar. Siz de bilirsiniz ki, Osmanlı'nın son yüzyılı da dahil uzunca bir askeri darbeler tarihımız var. Bunların tamamı, ülke çıkarları açısından geri tepti. Sonra, her nedense bugün irtica tehlikesini gündemlerine alan bazı meslektaşlarınız, Devlet'i, CIA kontrolünde ele geçirmeye çalışan Fethullah Gülen hakkında seslerini fazla çıkaramıyorlar. Sözünü ettiğiniz Almanya'daki Kaplancılar ile Kızılay meydanındaki Aczmendiler'in kışkırtıldığının da farkındayım. Eğer, her iktidar döneminde var olan bu marjinal gruplar, bu peştamallı şeytanlar bir tehlike ise, onları bana bırakın. Sokaklardaki bu maskaralıkları, ABD ve İsrail'i rahatsız eden Erbakan'a mal etmeyin. Bunların, din ve şeriatla bir alakaları yok. Yani, her zaman söylediğim gibi irticai olanla İslami olanı birbirine karıştırmayın. Kişilik zaaflarını, elimdeki belgelerle size ispat edebileceğim bazı din taciri ilahiyatçılara yüz vermeyin. Bunlarla kurulan temas-tan da haberdarım. Dini konularda, bir anayasal kurum olan Diyanet'i lütfen esas alın. Başında bulunan Mehmet Nuri Yılmaz'ı, yaklaşık 25 yıldır yakından tanırım. Bilgili

ve makul bir şahsiyettir. Özellikle bu başörtüsü konusunda büyük bir mağduriyete sebep oluyorsunuz. Gidişat, Fethullah Gülen'e, gelecekte bir altyapı oluşturmaya çalışan CIA'nın işine yarıyor. Bu da, Türkiye için bir felaket anlamına gelir"

Bu sözlerimi dikkatle dinleyip aynen not alan Paşa, mütereddit bir yüz ifadesiyle bana bakarak, "Çok haklısın.. Umarım bu gerçekleri, Yaşar Nuri hayranı Güven Erkaya ile Çevik Bir'de anlar" deyince, ben de, "Sınıf arkadaşınız İsmail Hakkı Karadayı, Genelkurmay Başkanı.. Onun bir ağırlığı yok mu?" dedim. Cevap vermedi.

Yaşar Nuri konusu açılınca, gündemde olan bu ilahiyatçıları konuşmaya başladık. Bunlar hakkında, elimdeki bilgiler çerçevesinde malumat verdim. Ciddiye almamalarını da ısrarla vurguladım. Hatırlanacağı gibi bunların iç-yüzlerini, bilahare televizyon programlarında açıkça teşhir ettim. Yaşar Nuri ve Zekeriya Beyaz'la kavgalarım oldu. Hatta, Beyaz'la mahkemelik olduk. O, bana açtığı davaları kaybetti. Ben ise, kendisine açtığım hukuk ve ceza davalarının tamamını kazandım.

Neyse... Bunlarla mücadelemler dikkate alınmadı ki, "Tavuktan da kurban olur" diyen bu Zekeriya Beyaz'a, 1999 yılında "İslam ve Giyim Kuşam" adlı bir kitap yazdırıldı. "Kur'an'da başörtüsü yoktur"(!) talimatını alan bu zavallı da, Nur Suresi 30-31. Ayetler ile Ahzap Suresi'nin 59. Ayetini tahrif noktasından hareket ederek, maskaralıklarla dolu olan bu kitabı yazdı. Örneğin, giydiği çok kısa bir mini etekle, sadece göbekte diz kapağı arası kapalı ve vücudunun diğer kısmının tamamı çıplak olan bir kadının resmini kitabına koydu ve altına da aynen şunları yazdı: "... Müslüman olsun veya gayri müslüm bulunsun, cariyeler hanımların toplum içinde örtmeleri gereken yerleri, diz kapaklarından göğüs altına kadar olan bölgedir. Müslüman

cariye bayanlar, toplum içinde böyle gezerler ve namazlarını da bu kıyafetle kılabilirler” (37).

Bilindiği gibi, cariyeler köledir. İslam öncesi bir kurum olan kölelik, İslam egemenliğinde tasfiye edildi. Demek ki Zekeriya Beyaz, Müslüman kadınları hâlâ köle kabul ediyor. 28 Şubat aktörlerinin, bu çaptaki utanmazlıklarına ne denilmeli?

Bu ilahiyatçı aktörler içinde en popülerleri Yaşar Nuri olduğu için, onun bilgi ve kişilik zaaflarını içeren bir dosyayı da Remzi Paşa’ya verdim. “Çıplak uyarıcı” (!) nın, o dosyadaki en ilginç çelişkisi ise, bu meşhur “Türkçe ibadet” hezeyanı idi. Örneğin, Hürriyet gazetesi, Nisan 1988 tarihinde kendisine, “101 Soruda Kur’an” başlıklı bir “Ramazan armağanı” hazırlatmıştı. İşte orada, Türkçe ibadet konusunda kendisine sorular yöneltiyor. Bunlardan birisi, “Hâlâ Kur’an’ın icazının lafızla ilgili kısmı üzerinde durmaktayız. İcaz, başka bir deyimle Allah kelamı oluş, Allah’a ibadette Kuran’dan başka şeylerin okunup okunamayacağını akla getiriyor. Bu konuda ne söylenebilir?” sorusudur. Buna şöyle cevap veriyor: “Bir ibadette Kuran’ın okunması şart koşulmuşsa, orada Kuran’ın asli lafızlarıyla okunması gerekir. Bunlardan biri de günlük mecburi ibadet olan beş vakit namazda Kuran’dan bir parçanın, özellikle Fatiha sûresinin okunmasının zaruri olmasıdır”. Bu sorunun devamı olan, “Hanefi fakihlerinin ibadet sırasında Kuran’ın tercümesinin okunabileceğini söylediği iddia edilir. Doğru mudur?” sorusuna verdiği cevap ise, aynen şöyledir:

“Hanefi fakihleri, bu kanaatlerini İslam’a yeni girmiş kişilere ibadette geçici bir kolaylık sağlamak için ileri sürmüşlerdir. Bu, kişilerin yorum ve görüşüdür, İslam’ın emri değil”

Verilen bu cevaba rağmen, “Bu görüş esas alınsa sonuç ne olur?” şeklindeki bir soruyu da, devamla şöyle ce-

vaplandırıyor Yaşar Nuri: “Günlük namazlar gibi İslam toplumunun adeta göstergesi olan bir ibadette Allah kelamı Kuran’ın tercümesinin geçerli olduğunu kabul etmek, Kuran’ın orijinal metninin ortadan kalkmasına kadar gidebilecek korkunç sonuçlar getirebilir. Müslümanın dininin kaynağı ve Yaratıcı’sının öz kelamı olan bir kitaptan ezberlemek zorunda olduğu üç beş satırlık bir parçayı, mantıksız bir biçimde tercümesiyle değiştirmek ve Müslüman’ın ana kaynakla bu son irtibatını da kesmek ne akla, ne de İslam’a uyar”

İşte 1988 yılında bu doğruları söyleyen Yaşar Nuri Öztürk, her nedense özellikle Erbakan iktidarı döneminde kible değiştirerek, “Ana dilde ibadet” yaygarasını başlattı. “Namazlarda Kuran aslı lafızlarıyla değil, tercümesiyle okunmalı” diyerek, çark etti. Çünkü, gazaba gelen ve 1920’lerin din ve medeniyet algısını ihya etmek isteyen ilahlar, böyle istiyorlardı. Zaten, Türkler için “İki Mustafa”dan biri olan Mustafa Kemal’de, ana dilde ibadet noktasından hareket ederek, ezanı Türkçeleştirmişti. Böylece bir tarihi şahsiyeti Peygamberle özdeşleştirmeye kalkışan Yaşar Nuri, 2002 yılında “Anadilde İbadet” adlı bir de kitap yazdı. Konumuz farklı olduğu için, bu ve diğer kitaplarındaki hezeyanlarını burada tartışacak değilim. Ancak, Güven Erkaya ve derin yapılarla bağı olan bu “nezir-i üryan”ı, yani “çıplak uyarıcı”yı, biraz daha yakından size tanıtmak isterim:

Her şeyden önce, kendisini mehdi ilan etmiş olan bu zat, Kuran’daki selim akıl ve ilimden mahrum bir kişiliktir. Oportünist ve dünyacıdır. Daha çok, şirk ve hurafe dolu tasavvuf menkıbeleriyle içli-dışlı olmuştur. Tıpkı Fethullah Gülen gibi buradan yola çıkarak, tabu ve hurafelere prim veren kalabalıklar nezdinde itibar kazanmak için Hürriyet gazetesine, “Çıplak Uyarıcı’yı iyi dinleyin” başlıklı bir yazı yazdı. İşte o yazı:

“Deprem diyor ki! Uyarıcıları iyi dinleyin!

İnsanlık hiçbir devirde uyarıcıları gereğince dinlemedi. Allah, her devirde, her topluma “nezirler” (uyarıcılar) gönderdi. (Bk. Kur’an, Fatır, 24).

Her topluma uyarıcı gönderilmesi fitrat düzeninin ve uluhiyetin (tanrılığın) bir rahmet aktivitesidir.

Uyarıcılar sürekli gönderilmiştir. Ama insanlık bunları dinlememiştir.

Uyarıcılar, tanrısal hikmetin icabına göre, bazen Peygamber (resul, nebi) şeklinde gönderilir, bazen de Peygamberin açtığı ana yolda faaliyet gösteren mübelliğler şeklinde... Bu mübelliğler bazen müçtehit olur, bazen müceddit...

Peygamberlerde nezir (uyarıcı) sıfatının yanında, hatta ondan önce beşir (müjdeleyici) sıfatı vardır.

Mübelliğ uyarıcılarda beşir sıfatı aranmaz. Çünkü onlar, daha önce Peygamber tarafından zaten dikkat çekilmiş ihmâl ve zulümlerin bozduğu dengeleri düzeltmek için konuşurlar. Bu tür konuşmalar hemen daima sert ve sarsıcı olur. Uyarıcıların sertliği, ürkütücülüğü onların rahmet ve şefkatten uzaklığı anlamında değerlendirilmemelidir. Onlar aynı zamanda rahmet ve şefkati de taşırlar, ama esas görevleri, insan kulağına, ürpertici sözleri iletmek olduğu için genelde sert ve kırıncı olurlar.

Uyarıcıların çok önemli zaman dilimlerine hitap edenlerine “çıplak uyarıcı” diyoruz.

Çıplak uyarıcı, genellikle yüz yılda bir gelir. Kuran, Kameri takvim kullandığına göre, 15. Yüzyıl’ın çıplak uyarıcısı yaklaşık çeyrek asırdan beri beklenmektedir.

Ben derim ki, 15. Yüzyıl’ın çıplak uyarıcısı gelmiş, görevine başlamıştır.

Burada bir özellik daha dikkat çekmektedir. Miladi takvimi esas alarak baktığımızda, Kameri takvimin 15.

Yüzyıl çıplak uyarıcısı, Miladi takvime göre iki yüzyıla da hitap edecek demektir. 20. Ve 21. Yüzyıllar. Bu olgu, Allah'ın bu yüzyılın çıplak uyarıcısına lütfunun bir göstergesidir. "Bu, Allah'ın lütfudur ki, Allah onu dilediğine verir. Allah, o büyük lütfun sahibidir." (Kur'an, Cuma, 4).

Bu olgunun bir anlamı daha vardır: Bu yüzyılın çıplak uyarıcısı, sadece Kameri takvimin sembolize ettiği İslam dünyasına değil, Miladi takvimin sembolize ettiği Batı dünyasına da hitap eden bir uyarıcıdır. Doğrusu o, bir "ortak evrensel uyarıcı" dır.

Siz, Çıplak Uyarıcı'yı dinlemediniz. Toplumsal kıyametlerinizin kopmuş olanları da, kopacak olanları da onun uyarılarıyla bertaraf edilebilirdi ama siz ona kulak vermediniz.

Siz, onu dinlemek yerine onda kendinizce uyup uymayan şeyler var mı diye şeytani teftişlere girdiniz. Onun geldiği planın inceliklerini, özelliklerini hiç düşünmeden onu sizin dünyanızın iğreti fotoğraf ölçüleriyle yargıladınız. Çıplak Uyarıcı bir 'rahmet adamı' idi, ama bunu bilmediniz.

Yeni toplumsal kıyametlere maruz kalmamak için kulak vereceğiniz ses yine Çıplak Uyarıcı'nın sesidir.

Çıplak Uyarıcı, hayat-memat noktasında söz söyler ve onun söylediği sözden sonra ya felah gelir, yahut da "azap hak olur"

Ey insanlar! Vicdan ve irfanınızı kullanarak Çıplak Uyarıcı'yı önce tanıyın, sonra da dinleyin!

İçinizden çıkarılmış bir rahmetten yararlanmayacak kadar basiretsiz misiniz!" (38).

Vay halimize... Geçmişte, basiretli davranıp irtica ile mücadele eden 28 Şubatçıların "çıplak uyarıcı"(!)sını dinlemediğimiz için, hâşâ, Allah bizi Adapazarı depremiyle

cezalandırdı. Bugün artık vicdan ve irfanımız dizlerini dövse de, ne yazık ki “nezir-i üryan” (!) öldü. Ne diyeyim, Allah ameline göre yargılasın..

Yaşar Nuri, bu “çıplak uyarıcı” iddiasının altyapısını, daha önceleri yazdığı “Kuşadalı İbrahim Halveti” adlı kitabında da oluşturmaya çalıştı. Bu kitabının sunuş yazısında, “Ariflerin Kutbu Kuşadalı Aziz’in irfanı, İlhamı ve hatırası önünde bir kez daha hürmetle eğiliyor, onun müjdelediği Kur’an’a Dönüş Hareketi’nin samimi bir neferi olmaktan mutluluk ve onur duyuyorum” (39) ifadesini kullanarak, Kuşadalı ile aynı yolun yolcuları olduğunu söylüyor. Arkasından da şu iddiasını gündeme taşıyor:

“Kuşadalı’nın beklediği mehdi, Kur’an’a dönüşü kitlelere fikir ve aksiyon olarak sunacak tevhit eri uyarıcıdır. Onun adının ‘Mehdi’ olması gerekmiyor. Önemli olan, onun getirdiği tecdit (yeniden yapılanma) hareketidir.

Bu noktada bir şey daha söylemek istiyoruz. Her müceddit, kendisinden sonraki yüzyılın mücedditini bir takım şifreli ifadeler kullanarak haber verir. Biz, Kuşadalı’nın da bu haber verme görevini yaptığı kanaatindeyiz. Şöyle ki:

Kuşadalı’nın mehdi’den söz eden iki mektubunun tarihi de 1260’tır. Bu, miladi takvimde 1844-1845 demektir. Kuşadalı, kendi asrının müceddidi olduğuna ve yaşadığı zamanı ‘mehdinin zuhuruna mukaddime’ olarak gördüğüne göre, onun bu mektuplarını, gelecek yüzyılın mehdi müceddidinin 1944-1945 yıllarında doğacağına şifreli bir işaret sayabiliriz. Tabii ki bu bir ezoterik (bâtını) yaklaşım tarzıdır; herkes için kesin ve bağlayıcı bilgi ifade etmez. Ama biz durumu böyle değerlendiriyoruz” (40).

Evet, Kuşadalı’nın burada haber verdiği 1844-1845 doğumlu Mehdi, Yaşar Nuri Öztürk’ü çağırıştırıyor. Çünkü söz konusu eserde, yani “Kuşadalı İbrahim Halveti” adlı kitaba bakılırsa, görülecektir ki Öztürk’ün doğum tari-

hi 1945'tir. Hatırlanacağı gibi, daha sonraki bir aşk olayı vesilesiyle yaşını küçültmüştü. Üstelik, Hürriyet'teki bu yazısıyla mehdiliğini ilan ettiğinde, eşi Canan Öztürk, "Halkın Diliyle Yaşar Nuri" adlı derleme kitaba yazdığı önsözde, "Yaşar Nuri, yüce İslam Peygamberi'nin ümmeti içinde zaman zaman çıkıp dinde yeniden yapılanmalar gerçekleştireceğini haber verdiği tecdit erleri arasındadır" (41) ifadesini kullanarak, zaten bunun haberini önceden duyurmuştu.

Bilindiği gibi Şia'nın, Hristiyanlık'tan esinlenerek ortaya attığı "mehdi"lik, tarih boyunca sık sık Müslümanların başını ağrıttı. İslam'ın sahih kaynaklarıyla bir ilgisi olmayan bu iddia ile ortaya çıkan veya çıkarılan bu hokkabazların ilk yaptıkları iş, İslam tarihine sövmek olmuştur. İşte bu çıplak uyarıcı da, hep cahilce bir Emevi ve Osmanlı düşmanlığı yapardı. Çünkü İslam tarihi, ana hatlarıyla bu iki imparatorluktan ibarettir. Örneğin, daha Muaviye döneminde İstanbul'u kuşatan Emevi'ler, Batı'da Pirene Dağları'ndan tutun da tâ Orta Asya derinliklerine kadar uzanan en büyük İslam fütuhatını yaptılar. Başta, düzenli ordular olmak üzere Devlet'in tüm idari ve mali kurumlarının temellerini attılar. Edebiyat, sanat ve mimariye önem verdiler. İmam-ı Azam gibi önemli bazı müçtehit ve bilginler, onların döneminde yetişti. Hadis külliyyatının derlenmesi, o döneme ait. Yeni paralar bastılar vs. Yaklaşık altı yüzyıllık Osmanlı İmparatorluğu ise, İslam birliğini sağlamış ve aynı zamanda üç kıtaya hükmetmiş bir dünya devleti, bir süper güçtü. Yüksek bir din ve ahlak prensibi ile hareket eden bu güç, Halil İnalçık gibi büyük tarihçilerimiz bir yana, Bernard Lewis gibi dürüst yabancı tarihçilere göre de tarihin en âdil, en güvenli bir refah toplumu idi (42). Bunlara rağmen, elbette ki Emevi ve Osmanlılar'ında hata ve kusurları vardı. Çünkü, onlar da beşerdi.. Örneğin, başta Kerbela vakası olmak üzere bizi üzen bazı olaylar,

tarafların zaman zaman gösterdikleri bu beşeri zaaf veya basiretsizliklerinin bir ürünü idi. Ama tarih de, eldeki sa-
 hih belgelerle birlikte söz konusu devrin sosyolojisi esas
 alınarak yazılır. Bizim için bu konuda, İbni Haldun önem-
 li bir örnektir. Sosyolojinin kurucusu da olan bu büyük
 İslam bilgini, geçmişteki bu kanayan yaralarımızı hep bu
 mantık ve yöntemle ele alır(eseri, “mukaddime”yi oku-
 manızı tavsiye ederim). Doğru olan da budur. Ama bakın,
 Müslümanları parçalamak maksadıyla misyonerlerin orta-
 ya attıkları “Arap İslamı”, “Emevi Müslümanlığı” gibi kav-
 ramları kullanan NATO ve FETÖ’cü generallerin mehdisi
 Yaşar Nuri, Osmanlı’ya nasıl iftira atıyor:

Osmanlı düzeninin bizatihi kendisi, esas itibariy-
 le bir zorbalar ve zorbalık düzenidir. Tarih boyunca hiçbir
 hüccet üretmeyen bu düzen, yürüttüğü zorbalıkla büyük
 bir kudret imparatorluğu olmuştur ama bu sahte ve dev-
 şirme kudret, yaratıcı bir yapıya dayanmadığı için çöküş-
 ten kurtulamamış ve asırlarca zorbalıkla yönettiği kitleleri
 en sonunda sürünen yığınlara dönüştürmüştür” (43).

Osmanlı’yı, firavunlarla özdeşleştirmeye kalkışacak
 kadar dengesini kaybeden bu müfteri zatla, zaman zaman
 tartışmalarımız oldu. Örneğin, Hulki Cevizoğlu’nun yönet-
 tiği “Ceviz Kabuğu” programında, kendisiyle bu mehdilik
 iddiasını tartışmıştık. Orada, kamuoyunun gözü önünde,
 bu ve buna benzer konulardaki hezeyanlarını elimdeki
 belgelerle yüzüne vurmuştum. Çok zor durumda kalmıştı.
 Hatta, kendisini Diyanet İşleri Başkanı görmek isteyenler
 de üzölmüşlerdi. Bana iletilen bir bilgiye göre, bunlardan
 birisi de Güven Erkaya idi. Ceviz Kabuğu’ndaki bu tartış-
 mayı merak edenler, Hulki Cevizoğlu’nun “Y. N. Öztürk’e
 Soruyorum: Mehdilik İddiası ve Öztürk’ün Hilafeti” adlı
 kitabına bakabilirler. Güven Erkaya’nın, Yaşar Nuri ile
 olan ilişkisini merak edenler içinse, Yaşar Nuri’nin “Güven
 Erkaya’nın Ardından” başlıklı makalesini buraya aynen
 aktarıyorum:

“Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Oramiral Güven Erkaya’nın ölüm haberini ABD’de aldım. Bu yazıyı da Amerika’dan yazıyorum. Ve cenaze namazına katılamadığım için çok üzülüyorum!

Ülkemiz büyük ve çok önemli bir komutanını, basiretli, yürekli, vatan, insan sevgisiyle dolu bir aydınını kaybetti. Yeri kolay kolay doldurulamaz.

Ailesine, Deniz Kuvvetleri’ne, Türk Silahlı Kuvvetleri’ne ve milletimize başsağlığı diliyorum. Ülkemiz, cumhuriyetimiz, çağdaş insanlık değerleri, aydınlık ve müreffeh Türkiye ideali etrafındaki birliğimiz için verdiği etkin ve kararlı hizmetleri asla unutmayacağız.

Makamı cennet olsun, nur içinde yatsın!

Erkaya’nın ardından söylenenleri şöyle bir göreyim diye basını internetten taradım. Cumhurbaşkanı ve Başbakan’ın formalite gereği klişe tabirlerle yayınladıkları mesajların değerlendirilmesine gerek görmüyorum. Diğer yazılıp söylenenlere geçelim.

Erkaya ile ilgili olarak din tüccarı aceze basının kustuğu hakaret ve iftiraları bir İslamsızlık ve edepsizlik belgesi olarak görüyorum. Çıkarları için Allah’a ve dine bile iftira-dan çekinmeyenlerle Türkiye’ye ve Cumhuriyet’e sövenlerin Erkaya’yı övmeleri beklenemez.

O, “Kıbrıs Harekatı’nda gemisini batıran kaptan” imiş! Bunu siz mi söylüyorsunuz! Erkaya gemi filan batırmadı; öyle bir şey olsaydı Türk ordusu onu kuvvet komutanlığı-na getirmezdi.

Siz bunları bırakın da yüreğiniz tutuyorsa İslam’ın gemisini batıranları eleştirin ki inandırıcı olasınız!

Erkaya ile ilgili hakim görüş benim de katıldığım görüştür ve şudur:

Erkaya, dirayetli bir asker olmanın yanında cesareti, bilgi zenginliği, düşünce derinliği, demokratlığı baskın

olan bir sivil aydın idi. NATO Askeri Temsilciliği'ne atandığında oradaki bir Amerikalı generalin onun hakkında söylediği şu söz bir gerçeğin ifadesidir: "Uzun yıllardır ilk kez hem asker hem de sivil gibi düşünen bir subaya rastladım!"

Bu söz Erkaya'yı anlatabilecek en güzel sözlerden biridir. O, ülkemizin en bunalımlı dönemlerinden birinde çıkış yolu aranırken askerliğini değil, işte bu sivil düşünür yanını devrede tutmuştur. Sadece devrede tutmakla kalmamış, bu konuda önde olmaları beklenen birçoklarına daha uzun yıllar örnek olacak bir performans sergilemiştir.

Bence tarih onu esas bu yanıyla kayda geçirecektir. Anımsayalım: 28 Şubat öncesi, ülke karanlığa ve felakete giderken kimileri yan yatıyor, kimileri darbe naraları atıyor, kimileri de, affedersiniz, göbek atıyordu. İşte o ortamda bu Kuvvet Komutanı asker şunu söyledi: "Toplum büyük bir atalet içinde. Nasılsa, Silahlı Kuvvetler bu işi çözer rahatlığı var... Bu kez işi silahsız kuvvetler çözmelidir... Ne yapılacaksa demokrasi içinde yapılmalıdır"

Sivil güçlerin, sivil toplum örgütlerinin ülkenin kaderinde rol almalarını isteyen bu söylem, Körfez Depremi'nin ardından verdiği bir demeçte Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu tarafından da benzeri ifadelerle gündeme getirildi. Bu durumda sormak bir vicdan borcu olmaz mı: Bu ülkede kim ve hangi kurum daha demokrat? Demokrasinin gerçek güvencesi kimler?

Erkaya'nın söyledikleri ve tavrı ordununkinin ta kendisi idi. O bir sözcü idi, aykırı veya farklı bir ses değil...

Güngör Mengi, 25 Haziran tarihli yazısında bu gerçeği, aynen katıldığım şu cümlelerle ifade ediyor: "Direnenlerin, 28 Şubat'ı ve Batı Çalışma Grubu'nun Güven Erkaya ile özdeşleştirmeleri kimseyi kandırmaz. Çünkü bu da bir oyundur... Silahlı kuvvetler içinde sanki Erkaya gibi düşün-

meyen askerlerin de bulunduğu şüphesini uyandırmaya, orduda ve toplumda şüphe yaratmaya yönelik bir oyun...”

“Erkaya dirayetli bir sözcü idi. Olmasa aynı görevi başka biri yapacaktı”

“O yattıkça bu ülke yaşasın... Ve onun hayal ettiği gibi yaşasın!”

Sonsuzluk yolun açık olsun, Erkaya Paşam! Allah’ın rahmeti seni kucaklasın” (44).

Görüldüğü gibi, 15 Temmuz darbe girişiminin başaktörlerinden Akın Öztürk ve Adem Huduti gibi darbeci NATO subaylarına bir zamanlar akıl hocalığı da yapmış olan Güven Erkaya’yı, demokrasi kahramanı ilan eden bu asrın mehdisi Yaşar Nuri (!), bir başka yazısında da, “Hz. Ömer, kaynatılmış şarabı içmekte bir sakınca görmedi” (45) demişti. Demek istediğim, “Emevi dini” veya “Arap’ın İslamı” yakıştırmasıyla yola çıkan bu Abdullah İbn-i Sebe mukallidi adam, özellikle 28 Şubat sürecinde milletimizi çok üzmüştü. Kendisini görevlendiren “derin yapı”-yı uyardığımda da, daha çok Remzi Paşa kanalıyla bana ilettikleri cevap, “Bu konulardaki hareket noktamız Yaşar Nuri değil, Atatürk’ün yazdığı ‘Medeni Bilgiler’ kitabıdır” şeklinde olurdu.

Evet, ne yazık ki, DTCF’de hocam olan Afet İnan’ın, eldeki belgeleri tasnif ederek yayınladığı “Medeni Bilgiler”de bu ifade var. M. Kemal, bizzat yazdığı el yazısıyla aynen şöyle diyor: “Türkler, Arapların dinini kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. Bu dini kabul ettikten sonra, bu din, ne Arapların, ne aynı dinde bulunan Acemler’in ve ne de sairenin Türklerle birleşip bir millet teşkil etmelerine tesir etmedi. Bilakis, Türk milletinin milli bağlarını gevşetti; milli hislerini, milli heyecanını uyuşturdu” (46).

Kim söylerse söylesin elbette ki bu söz, Kur’an ve bilim açısından doğru değildir. Örneğin, Kur’an, Peygamber’e

hitap ederek, “Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik” (47) ifadesini kullanıyor. Bu konuda daha başka ayet ve hadisler de var. Üstelik, sahih ve asil bir de İslam tarihi var; o da bu iddiayı reddeder. Öbür kısmına, yani İslam’ın milli bağlarımızı gevşettiği, milli hislerimizi uyuşturduğu iddiasına gelince, buna da tarih istihza ile bakar. Çünkü Türkler, Prof. Dr. Osman Turan’ın ifadesiyle, tarihin en büyük “Cihan Hakimiyeti Mefkûresi”ni İslam sayesinde inşa ettiler. Ayrıyeten, zaten “millet” kavramı da bir Kur’an kavramıdır. Kur’an’da 15 âyette geçmektedir (48). Ortak bir din ve mefkûre etrafında toplanmış olan Müslüman veya gayrimüslim topluluklar için kullanılıyor. Müslümanlar için, “İbrahim’in milleti” tanımı yapılırken; Hristiyan, Yahudi, Mekke müşrikleri gibi diğer batıl inanç topluluklar da “millet” olarak zikrediliyor. İşte böyle olunca, Müslüman olan tüm ümmet, kavim, budun ve uluslar bir millettir. Onun için Ali Fuat Başgil, “Bir bayrak ve bir buyruk etrafında toplanan insanlar bir millettir” diyor. Yukarıda da söylediğim gibi, İstiklal Şairimiz M. Akif Ersoy’da:

“Hani, milliyetin İslam idi... Kavmiyet ne!

Sarılıp sımsıkı dursaydın ya milliyetine”

demişti. Ecdadımız Osmanlı ise, “din”, “devlet”, “millet”, “adalet” ve “hukuk” gibi temel kavramları yerli yerinde kullandığı için, tarihe bir “Barış İmparatorluğu” olarak geçti. Merak edenler, hiç olmazsa İlber Ortaylı’nın “Osmanlı Barışı” ile Halil İnalcık’ın “Osmanlı’da Devlet, Hukuk, Adalet” adlı eserlere bakabilirler.

İkincibirhususise,eleştirisiyadırgananbuAtatürkçülük meselesidir. Bizde, ciddi bir tarih ve sosyoloji kültür geleceği olmadığı için, bu kavramı da tabulaştırdık. Halbuki bilim ve tabu bir arada olamaz. İşte bunun içindir ki bir müslüman, kendisini bir beşerle tarif edemez. Yani hare-

ket noktası, bir ölümlü olamaz. Örneğin, Peygamberimizin “Resul” sıfatıyla bize aktardıkları Allah’tandır ve bizi bağlar; ama, bir beşer olan “Abdullah’ın oğlu Muhammed” sıfatı ise bizi bağlamaz. Onun içindir ki hiçbir müslüman, “Ben Muhammedçiyim” demez veya diyemez.

Bilindiği gibi Ortaçağ’da bir bilim ve din çatışması vardı. İslam dünyası için söz konusu olmayan bu çatışma, özellikle 19. Yüzyıl’da pozitivistimin galibiyeti ile son buldu. Bu akımın en önde gelen düşünürleri ise Augus Comte idi. Öyle ki, “Pozitivizmin İlmihali”ni yazdı. “Olguculuk” olarak da bilinen bu felsefi ekole göre, “metafizik” nitelemesi, insanlığın geride bıraktığı bir aşamayla ilgilidir ve geçerliğini de yitirmiştir; yerini pozitif bilimlere bırakmıştır (49). Yani, dinler devrini tamamladı deniliyor.

Ancak, Batı’daki bu akıl ve ilim dışı tartışmalara, parlak bir geçmişleri olan İslam aydınlarının müdahalesi beklenirken; aksine, birkaç asırlık rehavetten kurtulamayan onlar da, 20. Yüzyıl’ın eşiğinde bu yanılsa teslim oldular. İşte, “Kemalizm” olarak ideolojileştirdiğimiz M. Kemal’de bunlardan birisidir. Hatta öyle ki, Türk Dil Kurumu’nun çıkardığı “Türkçe Sözlük”ün ilk baskısında, “din” sözcüğünün karşısına “Kemalizm Türk’ün dinidir” demişiz. Böyle olunca, okullarda okuduğumuz felsefe kitapları da pozitivistime göre yazıldı. Hiç unutmam, lise yıllarımızdaki bazı hocalarımız, “Evren yoktan var olmadı ki, varken yok olsun. O halde başlangıcı ve sonu olmayan bir evrende Tanrıya ne gerek var” derlerdi. Fakat, bugün artık bu materyalist iddiaların temeli yoktur. Big Bang teorisi, bu tip iddiaları temelden sarsmıştır. Bu yeni teoriye, modern fizikçilerin özellikle 1965’lerden sonraki çalışmalarıyla daha da güçlenen Big Bang teorisine göre, evren, yaklaşık 13.7 milyar yıl önce, nerede ise sıfır hacim ve zamanda meydana gelmiş olan büyük bir patlama ve enerji ile var olmaya başladı. Eksiksiz ve kusursuz bir yasalar dizisiyle var olan

bu yeni evren teorisi, artık bir yaratıcıyı da zaruri görüyor. Örneğin, hâlâ kafası karışık da olan Stephen W. Hawking, Richard Feynman, Abdüsselam vs. gibi çağdaş fizikçilerin bu konudaki tartışmaları çok ilginçtir. Merak edenler, yazılmış kitaplarını okuyabilirler. Demek istediğim, bu konuyu da, yani din ve Kemalizm konusunu da Remzi Paşa vasıtasıyla 28 Şubat aktörlerine anlatmaya çalıştım. Ama, zaman zaman görüşlerimi almalarına rağmen bildiklerini okumaya devam ettiler. Sonuçta da, bir üst akıl projesi olan bir operasyonla 30 Haziran 1997 tarihinde Erbakan tasfiye edildi ve Mesut Yılmaz'da Başbakan oldu.

Tarihimize bir kara leke olarak geçen bu operasyonda, dediğim gibi bir Gladio yapılanması olan FETÖ'nün oynadığı rol önemliydi. Ellerindeki imkanlarla, gergin olan ortamı daha da provoke ettiler. Sadece benim de devrede olduğum Kürt sorununun çözümü konusunda atılan adımı değil, Başbakan'ın verdiği iftar yemeğini bile farklı bir istikamete çektiler. Örneğin, Fethullah Gülen, "Orada maalesef hiç tarikat şeyhi yoktu. Kim bu zatlar? Bunlar cübbe giyen, sarık saran kişilerdi, dindar olarak oraya çağırıldılar" (51) dedi. Yine bu zat, 16 Nisan 1997'de Kanal D'den Yalçın Doğan'a verdiği röportajda şunları söyledi: "Askerlerimiz bir yönüyle yaptıkları bazı şeylerden ötürü bazı çevrelerce, belki antidemokratik davranıyor sayılabilirler. Ama onlar konumlarının gereğini anayasanın kendilerine verdiği şeyleri yerine getiriyorlar. Hatta dahası, ben zannediyorum, onlar, bazı sivil kesimlerden daha demokrat"

Bu noktaya gelmişken, daha önce de söylediğim gibi bir gerçeği yeniden hatırlatmak isterim. O da şudur: O yıllarda "hizmet hareketi" olarak taktim edilen Gülen yapılanması, taktik olarak hiçbir partiden gözükmez. Çünkü, CIA'den aldığı talimat böyle idi. Ancak her nedense Erbakan hariç iktidara gelen her parti, bunlarla içli-dışlı oldu. Yani, FETÖ'nün Devlet'e sızmasına gerek kalmadı; devlet, ka-

pılarını sonuna kadar ona açtı. Şahsen ben, ta o yıllarda tehlikeyi görüp tavrımı açıkça koyduğum halde, her nedense başta Özal olmak üzere, Demirel, Ecevit, Çiller ve Yılmaz gibi devlet büyüklerimiz bunun farkına varamadılar. Elbette ki, her partinin içinde bulunan güçlü Fethullah Gülen lobisinin bunda payı büyüktür. Örneğin, Anavatan Partisi'nde bulunan Ekrem Pakdemirli ve Cemil Çiçek gibi kendilerine çok yakın isimleri hep devrede tutarlardı. Hiç unutmam, 6 Mart 1996'da kurulan 53. Hükûmet'in Başbakanı Mesut Yılmaz ve Diyanet'ten sorumlu Devlet Bakanı'da Cemil Çiçek'ti. Yıllardır Diyanet'i hedeflemiş olan Gülen, hemen devreye girerek M. Nuri Yılmaz'ı görevinden aldırıp yerine Prof. Dr. Mehmet Aydın'ı getirtmek istedi. Gücüne bakınız ki, bu konuda hazırlanan karnamayı ancak Demirel engelleyebildi. Çünkü Yılmaz'ı, daha önce o makama Demirel getirmişti. Buna rağmen "Yeni Haşhaşi Reisi", böylesi bir cürete tevessül edebilmişti.

İşte, başta Özal olmak üzere Anavatan Partisi iktidarlarının Fethullah Gülen'le olan bu yakınlıklarını bildiğim halde, bu konuyla ilgili hazırladığım bir dosyayı hem CHP'ye ve hem de Avni Akyol aracılığıyla Başbakan Mesut Yılmaz'a gönderdim. Hürriyet ve Cumhuriyet gibi iki büyük gazete, bu haberi kamuoyuna 29 Mart 1998 tarihinde geniş bir şekilde duyurdular. Cumhuriyet, "Nacar'dan Fethullah Gülen dosyası" başlığını kullanırken, Hürriyet'de "Nacar'dan CHP'ye Gülen dosyası" başlığıyla aynen şunları söyledi:

"İslamcı Yazar İsmail Nacar, Fethullah Gülen hakkında hazırladığı bir dosya ve Gülen ile yapılan röportaj ve piyasadan çekilen 'Küçük Dünyam' adlı kitabı CHP Grup Başkanvekili Önder Sav'a verdi. Nacar'ın hazırladığı dosyanın aynısı önümüzdeki hafta Başbakan Mesut Yılmaz'a da verilecek.

Tarikatlara ilişkin açıklamaları ile bu kesimden büyük tepki alan Nacar, bu defa da MGK'nın sık sık 'Türkiye'nin geleceği için tehlike' olarak gördüğü Fethullah Gülen hakkında bir dosya hazırladı. Gülen'in yaşamını ve anılarını anlatan 'Küçük Dünyam' adlı kitap, 1995'te yazıldı ve bir süre sonra da piyasadan çekildi. Ancak, kitabın Gülen'in okullarında öğrencilere dağıtıldığı iddia ediliyor. Kitabın, 10 ve 11'inci sayfasında yer alan bilgilere göre Gülen, 'Hac özlemi içindeyken' Hac'ca gidenlerle Hz. Peygamber'e Mektup gönderiyor. Bunun üzerine dönemin Diyanet İşleri Başkanı ve bugünkü FP Gümüşhane milletvekili Lütfü Doğan kendisini arayarak, hacıların durumunu kontrol için Diyanet adına Hac'ca gitmesini öneriyor. Kitabın 18'inci sayfasına göre ise Gülen'e annesi 4 yaşındayken Kur'an'ı öğretiyor. Gülen bir ay içinde Kur'an'ı hatmetmeye başlıyor. 63'üncü sayfada, nefsiyle yaptığı mücadeleyi anlatan Gülen, 'Önce onu bir kedi, sonra bir ayı ve en sonunda onu bi goril olarak gördüm' diyor. Gülen, evlenmemesinin gerekçesini ise kitabın 65'inci sayfasında, 1978 yılında bir arkadaşının kendisine gelerek, 'Akşam rüyamda efendimizi (Hz. Muhammed'i) gördüm, size selam söyledi. Ve evlendiği gün ölür ve cenazesine de gelmem' şeklindeki sözlerine bağlıyor. 82'inci sayfada, Gülen, bir vaazında, eski Genelkurmay Başkanı Cemal Tural Paşa'yı övdüğü için Allah'ın kendisini cezalandırdığını, 97'inci sayfada ise İçişleri eski Bakanı Ferit Kubat, kendisine karşı kin taşıdığı için ömrünün son yıllarının ve ölümünün çok kötü olduğunu anlatıyor.

Kitapta Gülen, eğitim için kamplar kurduklarını, bu kampların iyi korunduğu halde, MİT tarafından resimlerinin çekildiğini ifade ederken, 121'inci sayfada, 'Stratejiler söylenmez, işin başında bulunandan başka kimsenin bilmemesi gerekir' diyor.

İsmail Nacar, Gülen'in 'Rüyalarla yatıp, rüyalarla kalkan biri' olduğunu belirterek, 'Bu kitapta yazılanlar mı gerçek, yoksa bugün söyledikleri mi? Büyük ahlaki zaafları var. Bunlarla mücadele etmenin yolu, irtica ile mücadele etmenin yolu, özgür bir demokratik ortamı muhafaza ederek gerçek İslam'dan, gerçek dinden halkı haberdar etmektir. Çağdaş aklı ve bilimi egemen kılmaktır. İslami birtakım hükümleri, gizli yapmaya gerek yok. Yaptıklarının hangi tarafı çirkin ki, gizli kapalı yapıyorlar' dedi" (52).

İlginçtir, ben o tarihlerde bunları söylerken, Gülen örgütlenmesi konusunda siyasi parti ve devlet yetkililerini uyarmaya çalışırken, ne yazık ki ülkeyi idare edenler gafletlerinde ısrar ediyorlardı. Bunlardan birisi de Ecevit'ti. Örneğin, aynı tarihli Hürriyet gazetesi aynı sayfada, kendisine ait bu konudaki açıklamasını "Gülen'i savundu" başlığıyla vermişti. İşte o tarihte Başbakan Yardımcısı olan Bülent Ecevit'in sözleri:

"Milli Güvenlik Kurulu'nun önceki akşamki toplantısında, Başbakan Yardımcısı Bülent Ecevit ile komutanlar arasında, irticaya destek olup olmadığı konusunda anlaşmazlık yaşandı. Ecevit, Gülen'i müdafa ederken, hakkındaki görüşlere karşı çıktı ve 'Kendisini tanısanız bunları söylemezsiniz. İnsanlar değişebilir, gelişebilir' dedi.

MGK toplantısında, asker üyeler Fethullah Gülen ile ilgili endişelerini dile getirirken, bu cemaatin devlet yanlısı görüntüsü altında, laik cumhuriyete karşı ileride önemli bir tehlike odağı olacağını vurguladılar.

MGK'ya sunulan rapor ve Genelkurmay Başkanlığı tarafından hazırlanan verilerden de yararlanan komutanlar, devrim yasalarının tekke ve zaviyelerin çalışmasını yasakladığını ve bu yönde faaliyet gösterenlere karşı alınması gereken tedbirlerin de yasalarda bulunduğu dikkat çektiler. Komutanlar, Gülen'in birçok ülkede okullar açtığını,

sermayesinin uluslararası boyuta ulaştığını, cemaate ait vakıflarda kendi görüşleri doğrultusunda öğrenci yetiştirdiklerini belirttiler. Komutanlar, bu cemaatin özellikle Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sızma girişimlerinden duydukları kaygıları belirttiler. Gülen cemaatinin, polis içinde büyük bir hakimiyet kazandığını bazı verilerle ortaya koyan komutanlar, 'Bu insanlar hoşgörüyü karşılanmamalı' dediler.

Komutanların bu görüşleri ise toplantıda tartışma yarattı. Gülen ile yakınlığı bulunan ve geçmişte de hakkında övücü sözler söyleyen Ecevit, bu görüşlere katılmadığını belirtti. Ecevit, Gülen'le dostluğunun bulunduğunu söyleyerek, kendisini rejim için bir tehlike olarak görmediğini vurguladı. Ecevit, 'Siz Fethullah Gülen'in geçmişinden yola çıkarak bu kanılara varıyorsunuz. İnsanlar değişip, gelişebilir' diyerek, komutanların görüşlerine karşı çıktı. Ecevit, komutanların Gülen'i daha yakından tanımaları halinde görüşlerinde değişiklik olacağını da ileri sürdü. Ancak komutanlar, Ecevit'in düşüncelerine destek vermiyip, Gülen'in rejim için ileride tehlike oluşturacağı ısrarından geri adım atmadılar.

Gülen konusunda MGK'nın diğer sivil üyeleri hiçbir yorumda bulunmazken, Başbakan Mesut Yılmaz'da zaman zaman Ecevit'e yakın görüşler dile getirdi. Yılmaz, özellikle raporda Gülen'e dönük sert ifadelerle karşı çıkıp, aynı üslupla bu görüşleri eleştirdi. Yılmaz daha sonra, üslubundan kaynaklanan sıkıntılı havayı dağıtmaya çalıştı. Sonuçta, yayınlanan bildiriye, 'rejime dönük faaliyetlerin hoşgörü ile karşılanmaması ve bu kişilerin cesaretlendirilmemesi' görüşü konularak bir orta yol bulundu" (53).

Yine aynı, yani 29 Mart 1998 tarihli Hürriyet, ses getiren bu MGK toplantısını Fethullah Gülen'e de sormuştu. O da şunları söylemişti:

“Türk 2000’ler Vakfı tarafından önceki gece Hilton Otel’inde düzenlenen toplantıya katılan Fethullah Gülen, MGK toplantısıyla ilgili soruları, “Daha önce de toplan-
dı. Bu da onlardan bir tanesi. Farklı değil” diye yanıtladı. Gülen, MGK’da adının geçmesiyle ilgili de, “Olabilir. Birileri sürekli bu konuda manipülasyon yapmış olabilir. Bu ülkeyi samimi olarak düşünen devlet büyüklerimiz var. Çoğu, şimdiye kadar bu işin yanında oldular” dedi.

Ecevit’in, MGK’da Fethullah Gülen konusunda askerlere karşı çıkması ile ilgili olan bu haberin, aynı gün ve aynı gazetede benim bu konuyla ilgili açıklamalarımı yan yana yer alması, beni askerlerin paraleline düşürdü. Halbuki olay, bir mizansenden ibaretti. Şöyle ki, FETÖ ve 28 Şubat’ı kurgulayan Gladio, Gülen’i, dini bir toplum düzeni kurmak isteyen mazlum bir lider konumuna getirmek istiyordu. İşte bunu fark edemeyen ve sadece önlerine konulan konuşan askerlerin, rejim ve laikliğin geleceği açısından onu bir tehlike olarak nitelermeleri bu maksat içindi. Çünkü, Anayasa’nın değiştirilemez maddelerinden birisi olan 3. maddeye göre, “Türkiye Devleti’nin dili Türkçe’dir” denildiği halde; yine, Anayasa’nın değiştirilemez bir başka maddesi olan 2. maddede yer alan Fransızca bir kavram, yani laiklik, yaklaşık 80 yıldır durmadan bizi geriyor. Bu gergin ortamlarda başımıza gelenler, pişmiş tavuğun başına gelmedi. Öyle ki, bu uğurda darbeler yapıldı; başbakanlar asıldı. Onun içindir ki emperyalistler, bu mağduriyetin oluşturduğu kitle psikolojisi birikimini Fethullah Gülen’le özdeşleştirmek için, onu laiklik karşıtı göstermeye çalıştılar. Halbuki ben, bu karanlık yapılanmanın, aydınlık bir İslam toplum düzeniyle bir ilgisinin olmadığını ısrarla söylüyordum. Yani, bu konuda hem askerlerden ve hem de siyasilerden farklı düşünüyordum; fakat beni dinlemek istemediler. Hatta öyle ki, 1999’da Kemal Yavuz’u tahrir ederek, bir kasetin gündeme taşınması bu maksat içindi. Bunu ileride ayrıntılarıyla anlatacağım.

Neyse... Ecevit ile benim, Fethullah Gülen konusundaki bu farklı değerlendirmelerimiz kamuoyunda tartışmalara yol açmıştı. Özellikle de o yıllardaki Cumhuriyet gazetesi yazarları, Ecevit'e tepkili davranıyorlardı. Bunların başında da Hikmet Çetinkaya ve İlhan Selçuk geliyordu. Yine o tarihlerde, bu yapılanmanın adı da "F Tipi" idi. Derken, bir gün beni İlhan Selçuk arayarak, "Sayın Nacar, dürüst ve bilge bir kişiliğiniz var. Lütfen, bu F Tipi örgüt hakkında konuşmaya devam edin" deyince, ben de Cumhuriyet gazetesine çok kısa bir yazı gönderdim. Yazımın başlığı "Yeni Bir Bâtınî Tehlike" idi. Gazete, bu yazıyı 13 Temmuz 1998'de yayımladı. İşte o yazı:

"Tarikatlar, 28 Şubat süreciyle birlikte tarihteki selefleri Bâtınîlerin politikalarını ihya etmeye çalışıyorlar. Bu konuda, kendi aralarında üstü kapalı olarak anlaşmış durumdalar.

Bilindiği gibi, Bâtınîlerde gizlilik, daha doğrusu takiye esastır. Siyasi ve dini hedefleri için ikiyüzlü davranır, 'ser' verir, ama 'sır' vermezlerdi. Tarihte, gelecekteki amaçları için ilk kez takiye politikasını kullanan ve onu kurumlaştıran Bâtınîlerdir.

İşte günümüzdeki tarikatlar, yani (neo) Bâtınîler, mevcut koşullar karşısında bu politikayı yeniden yürürlüğe koyma kararı aldılar. Örneğin, Fethullah Gülen, "Küçük Dünyam" adlı anılar kitabında, "Taktik ve stratejiler söylenmez. Söylenildiği an, onun bir taktik olma hüviyeti ortadan kalkar; stratejiler sadece tatbik edilir. Bazen de bu stratejinin, işin başında bulunan insandan başka hiç kimse tarafından bilinmemesi gerekir" diyor. Şu son aylarda, adı etrafındaki tartışmaların artması karşısında da, "Gerekirse bir mağaraya çekilirim" diyor. Bir insanın, bir müslümanın kendisine yakıştıramayacağı mağara hayatı gibi bir yaşam biçimi de, Bâtınîler'e aittir. Nitekim, onların önderi Hasan Sabbah, Alamut Kalesi'ne taşındı ve Büyük Selçuklular'a karşı oradan mücadele etti.

Onun içindir ki çığ gibi büyüyen bu büyük tehlike karşısında, başta siyasi kadrolar olmak üzere herkesin yeniden düşünmesi gerekiyor. Dini, çıkarlarına âlet eden tarikatlara karşı mücadele etmek için, irtica ile mücadele etmek için, özgür ve demokratik bir ortamda aklı, bilimi ve gerçek İslam'ı esas alan yeni bir düşüncenin insanlarımızımıza sunulması gerekiyor. Yani, saltanat yönetimleriyle tarikatların korumasında oluşmuş olan tarihsel dini sorgulayan bir "Rönesans" sürecine gereksinimimiz var. Yoksa, "Atatürk'e laf söyletmem" diyen bazı tarikat reislerine sahip çıkmakla bir yere varamayız" (54).

İşte Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan bu yazım, tartışmalı olan Fethullah Gülen örgütlenmesine yeni bir boyut kazandırdı. Çünkü, Hasan Sabbah benzetmesi ilk defa yapılmıştı. Konuyla yakından ilgilenen çevreler, bu yapıyı tarihin en esrarengiz terör örgütü Bâtınîlerle, yani Haşhaşilerle irtibatlandırmamı hemen gündemlerine aldılar. Tartışmalar başladı ve yazılar yazıldı. Örneğin, İlhan Selçuk'un da, "Bâtınîye" başlıklı yazısı aynen şöyleydi:

"İsmail Nacar'ın 13 Temmuz günü Cumhuriyet'in ikinci sayfasında bir yazısı çıktı. Kısa bir yazı, ama üzerinde uzun uzun düşünülmesinde yarar var.

Nacar'ın yazısını okurken altını çizdiğim satırları aktarıyorum:

"Tarikatlar, 28 Şubat süreciyle birlikte tarihteki sefeleri Bâtınîlerin politikalarını ihya etmeye çalışıyorlar. Bu konuda kendi aralarında anlaşmış durumdadılar.

Bilindiği gibi, Bâtınîlerde gizlilik, daha doğrusu 'takiye' esastı. Siyasi ve dini hedefleri için ikiyüzlü davranır, 'ser' verir, ama 'sır' vermezlerdi. Tarihte, gelecekteki amaçları için ilk kez takiye politikasını kullanan ve onu kurumlaştıran Bâtınîlerdir.

İşte günümüzdeki tarikatlar, yani neo Bâtınîler, mevcut koşullar karşısında bu politikayı yeniden yürürlüğe

koyma kararı aldılar. Örneğin, Fethullah Gülen 'Küçük Dünyam' adlı anılar kitabında 'Taktik ve stratejiler söylenmez. Söylendiği an, onun taktik olmak hüviyeti ortadan kalkar; stratejiler sadece tatbik edilir. Bazen de bu stratejinin, işin başında bulunan insandan başka hiç kimse tarafından bilinmemesi gerekir' diyor.

Şu son aylarda, adı etrafındaki tartışmaların artması karşısında da 'Gerekirse bir mağaraya çekilebilirim' diyor. Bir insanın, bir müslümanın kendisine yakıştıramayacağı mağara hayatı gibi bir yaşam biçimi de Bâtınîlere aittir. Nitekim onların önderi Hasan Sabbah, Alamut Kalesi'ne taşındı ve Büyük Selçuklulara karşı oradan mücadele etti.

Onun içindir ki, çığ gibi büyüyen bu büyük tehlike karşısında, başta siyasi kadrolar olmak üzere herkesin yeniden düşünmesi gerekiyor"

İsmail Nacar'ın uyarısı açık seçik bir haberin de altını çiziyor.

Peki, Nacar'ın uyardığı "siyasi kadrolar" olayların farkında mı?..

Bâtınîlik (ya da Bâtınîye) İslam'da yaygın akımları kapsar. Ortak yanı nedir?.. Kuran'ın bir dış (zahiri) anlamı olduğu gibi bir de iç (bâtın) anlamı olduğunu ileri sürenlerin sapkınlığa yönelik inanç kolları, her zaman çatışma ve kargaşa yaratmışlardır.

Çünkü "Kuran'ın iç anlamı"nı herkes bilemez.

Kim bilecektir?..

İmam!..

Bu durumda Müslüman, Kuran'ın bâtinî anlamını bilmek için imamın yol göstericiliğine "muhtaç"tır. İmamın dediği dedik, öttürdüğü düdüktür.

İmam kimdir?..

Örnek:

Fethullah Hoca!..

Ne var ki Fethullah Hoca, bu alanda yalnız değil; her horoz kendi çöplüğünde ötüyor; Anadolu Müslümanlığında neredeyse bir “ruhban sınıfı” oluşuyor; bu sınıf Türkiye’de siyasete egemendir; parti liderleri, bu imamlardan medet umuyorlar; tarikatlar ve cemaatlerle demokrasi yapmaya çalışan bir topluma dönüştük.

Müslümanlık bu mu?..

Elbette değil; tarikat ve cemaatlerin Bâtınî imamlarıyla ne Müslümanlık olur, ne demokrasi.

Türkiye altı ay sonra seçime mi gidiyor, yoksa bir başka yere mi?.. Siyasal parti liderleri at gözlüğü takmışlar, bostan dolabını çevirmeye çalışıyorlar; oysa kuyuda su kalmamış...

Ne kadar dolap çevirirsen, nafile” (55).

Elbette ki benim, mimarı CIA ve MOSSAD olan bu yılan inini, “Yeni Bir Bâtınî Tehlike” olarak nitelemem ve İlhan Selçuk’un da bu yazısıyla olayın üzerine gitmesi, Fethullah Gülen’i çileden çıkarmıştı. Bunun üzerine de, Selçuk’a şeytanca bir mektup yazmıştı. O da, “Fethullah Gülen Bâtınî mi?” başlığını atarak bu mektubu yayınlamıştı. Aynen aktarıyorum:

“Cumhuriyet’in ikinci sayfasında (13 Temmuz 1998’de) İsmail Nacar’ın “Yeni Bir Bâtınî Tehlikesi” başlığıyla ilginç bir yazısı yayımlandı.

Nacar ne diyordu, anımsayalım:

“Tarikatlar 28 Şubat süreciyle birlikte tarihteki selefleri ‘Bâtınî’lerin politikalarını ihya etmeye çalışıyorlar. Bu konuda kendi aralarında üstü kapalı olarak anlaşmış durumdalar.

Bilindiği gibi Bâtınîler de gizlilik, daha doğrusu takiye esastı. Siyasi ve dini hedefleri için ikiyüzlü davranır, ‘ser’

verir, ama 'sır' vermezlerdi. Gelecekteki amaçları için tarihte ilk kez takiye politikası kullanan ve onu kurumlaştıran Bâtınîler'dir.

İşte günümüzdeki tarikatlar, yani (neo) Bâtınîler, mevcut koşullar altında bu politikayı yeniden yürürlüğe koyma kararı aldılar. Örneğin, Fethullah Gülen 'Küçük Dünyam' adlı anılar kitabında 'Taktik ve strateji söylenmez. Söylendiği an, onun bir taktik olma hüviyeti ortadan kalkar. Stratejiler yalnız tatbik edilir. Bazen de bu stratejinin başında olan insandan başka hiç kimse tarafından bilinmemesi gerekir' diyor"

Nacar, bu saptamayı yaptıktan sonra, birdenbire Atatürkçü kesilen tarikat reisinin Bâtınîler'in yöntemlerini kullandığını ve takiye yaptığını yazıyordu.

Yazının önemini bu köşede vurguladım.

Sayın Fethullah Gülen'den bunun üzerine bir mektup aldım; Sayın Nacar'a yönelik bir suçlamayı çıkararak mektubu yayımlıyorum.

"Değerli yazar ve aydın İlhan Selçuk Beyefendi

17.7.1998 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki Bâtınîye başlıklı yazınızı okudum.

Bâtınîlik hakkında en basit bir İslam Mezhepler Tarihi kitabında da bilgi bulunabilir. Mesela, Muğla Üniversitesi Rektörü Sayın Prof. Dr. Ethem Ruhi Fırlalı'nın Çağımızda İtikadi İslam Mezhepleri adlı kitabında bu konuda yeterli bilgi bulabilirsiniz.

Bâtınîlik, Şii mezhebinin kollarından biridir. Şiiler, Peygamber Efendimizden sonra Hz. Ali ve onun soyundan gelenleri imam kabul ederler. Fakat, her bir imamdan sonra, eğer bu imamın birden fazla oğlu varsa, hangisinin gerçek imam kabul edileceği konusunda sürekli ihtilaflar çıktığından, Şiiler her imamdan sonra bölünmüşlerdir.

Cafer-i Sadık, Hz. Ali'de sayıldığı taktirde, 6'ncı imamdır. Kendisinden sonra bazıları, Cafer-i Sadık'ın büyük oğlu olup, sağlığında vefat eden İsmail'in gerçek imam olduğunu kabul etmiş, bundan dolayı kendilerine İsmailiye, İsmail 7. İmam olduğundan Seb'iyye denmiştir.

Bu mezhep mensupları, daha sonra liderleri Meymun el-Kaddah ve oğlu Abdullah zamanında eski Ön Asya dinleri ve bilhassa Neo-Platonizm'den etkilenererek, Bâtınîlik denilen akidenin kurucusu olmuşlardır. Bu mezhep, İslam mezhepleri tarihinde, gulat (İslamın ana bünyesinden kopmuş aşırı inanç sahibi) mezhepler içinde mütalaa edilmiştir. Bu mezhebin İran'a gönderdiği dailerden, yani propagandacılardan iken, ferdi saltanat davasına kalkışan Hasan Sabbah, bilindiği gibi Selçukluları uzun yıllar uğraştırmıştır.

Son zamanlarda şahsıma yöneltlen maksatlı hücumlar içinde her şey aklıma gelebilirdi de, Sünniliği herkesçe malum olan benim gibi bir insanla, Şiiliğin aşırı kollarından Bâtınîlik arasında ilgi kurulacağı aklıma gelmezdi. Bu aklıma gelmediği gibi, (...) birinin ortaya attığı şeytanın bile aklına gelmeyecek böyle bir iddiayı, kamuoyunun yıllardır yakından tanıdığı ve bu kamuoyunda kendisine belli bir yer edinmiş bulunan değerli aydın İlhan Selçuk Bey'in köşesine alacağı hiç aklıma gelmezdi. Bir insanın inancına, fikirlerine, faaliyet çizgisine karşı olunabilir. Fakat bu karşı oluş, o insan hakkında en olmayacak uydurmalarda bulunulmasına izin verir mi? Belli maksatlarla ve her türlü mesnetten yoksun iftiralarla üzerime gelindiği bir zamanda, Sayın İlhan Selçuk Bey'in, bu uydurma ve yakıştırmaların en bayağısına tutunacağına doğrusu hiç mi hiç ihtimal vermezdim. Bunun tamamen bir art niyet veya baskı ya da yine İlhan Selçuk Bey'e yakıştıramayacağımız başka faktörlerle olmuş olabileceğine yine ihtimal vermek istemiyorum.

Bu tarihi hatayı düzeltereğiniz ümidiyle saygılarımın ve en iyi dileklerimin kabulünü arz ediyorum”

İsmail Nacar, bugünkü tarikatların Bâtınîlerden olduklarını söylemiyor; Bâtınîler’in strateji ve taktiklerini kullandıklarını söylüyor ki doğrudur.

Sayın Gülen, işin bu yanını es geçerek, “Küçük Dünyam” adlı kitabındaki, “strateji ve taktik” konusuna ilişkin açıklamasını da atlayarak, “Ben Sünniyim, Bâtınîlik Şiiliğin kollarından biridir” deyip konuyu saptırıyor.

Mektubun yanıtı yarın” (56).

İlhan Selçuk’un da burada belirttiği gibi, benim meselem Gülen’in mezhebi değildi. Onun, taktik ve stratejiler konusunda Bâtınîler’e özendiğini söylüyordum. Ama, gerçek mezhebi “hizbu’ş-şeytan” olan o zat, bu gerçeği duy-mamazlıktan gelerek, Selçuk’a, mezhepler tarihini anlatmaya tevessül etmişti. Çünkü, bu taktik de Hasan Sabbah’a aitti. İşte bunu fark eden İlhan Selçuk, “Monden Said-i Nursi” yazısıyla ona bir de ders vermişti. (57).

Yine, “Fethullah Gülen Bâtınî mi?” başlıklı bu yazısında Selçuk, “Sayın Nacar’a yönelik bir suçlamayı çıkararak mektubu yayımlıyorum” diyor. Bana yönelttiği suçlama da, Fehmi Kuru’nun, Çölaşan’ın röportajı vesilesi ile ortaya attığı o beceriksiz iftiradan ibaretti. Yani, daha önce de belirttiğim gibi Faruk Sükan, İçişleri Bakanı iken güya beni MİT’de görevlendirmiş. Ne diyeyim, şaşırmak isteyeni Allah’da şaşırtır.

Her neyse, geçelim. İşte ilk defa benim tespitimle başlayan bu Fethullah Güle –Hasan Sabbah benzerliği tartışması devam ederken, sözde derin devlet, Gülen konusunda abes bir işe âlet oldu. O da, 1999’daki kaset olayı idi. Fethullah Gülen’e ait olan iki kaset, Harp Akademileri eski komutanı emekli Orgeneral Kemal Yavuz tarafından Ali Kırca’ya verilmişti. O da bunları ATV’de yayınlayınca kıya-

met kopmuştu. Hürriyet gazetesinin de, 20 Haziran 1999 tarihinde “Kuliste İki İddia” ifadesiyle manşetine taşıdığı bu olay, tıpkı Humeyni’nin 1964’de Kum kentinde Şahlık aleyhinde yaptığı bir konuşmasının işlevini görmüştü. Bu konuşmasıyla İran’daki rejimi rahatsız etmiş olan Ayetullah Humeyni, Türkiye’ye sürgün edilmişti. Kısa bir dönem Bursa’ya; sonra da, Irak’taki Nəcəf kentine yerleşmişti. 1978’de birkaç ay da Fransa’da kaldıktan sonra, ancak 1979 İran devrimi ile ülkesine dönebilmişti.

CIA’nın yapay Humeyni’si Fethullah Gülen ise, bu olay patlak verdiği tarihte sağlık kontrolü gerekçesiyle ABD’de bulunuyordu. Ancak, medya ve provokatörlerin başlattığı bu kaset fırtınası, DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel’i de harekete geçirince, CIA ve Gülen, bu bir bardak suda fırtına koparan tabloyu ustaca bir mağduriyete dönüştürdüler. İşte Hürriyet gazetesinin, benim de görüşümü alarak ifşa ettiği o haberi:

“Nakşibendi Tarikatı’na bağlı Nur Cemaati’nin lideri Fethullah Gülen’in gerçek yüzünü ortaya çıkaran laiklik karşıtı konuşmalarının yer aldığı bantlarının medyaya yansımalarının ardından, Ankara kulisleri dün iki şok iddiayla çalkalandı.

Yandaşlarına ‘devleti ele geçirme’ emri veren Gülen’in sözlerinin yer aldığı bantların, eski Harp Akademileri Komutanı emekli Orgeneral Kemal Yavuz tarafından ATV’ye verildiği iddia edildi. Ankara’yı sarsan ikinci iddiaya göre ise, Gülen’in laiklik karşıtı sözlerinin TV’lerde yayınlanacağı, kendisine daha önceden sızdırılmış.

KASETLERİ YAVUZ MU VERDİ? Önceki akşam Fethullah Gülen’in, çevresinde topladığı müritlerine yaptığı konuşmada sarf ettiği laiklik karşıtı sözlerinin yer aldığı bantların, televizyonlarda sık sık boy gösteren emekli Orgeneral Kemal Yavuz tarafından ATV’ye verildiği öne sürüldü.

28 Şubat kararlarından sonra sık sık medyada yer alarak ordunun görüşlerini aktardığı öne sürülen Yavuz, kasetin önceki gece ATV Ana Haber’de yayınlanmasının ardından, Ali Kırca’nın yönettiği ve Gülen’in açıklamalarının tartışıldığı ‘Siyaset Meydanı’na konuk olmuştu. Orduya yakınlığıyla bilinen Yavuz, bu programda yaptığı konuşmada, Nurcular’ın lideri Gülen’in yazdığı, ancak 28 Şubat kararlarının ardından Gülen’in cemaati tarafından yüksek meblağlar ödenerek piyasadan toplatılan ‘Küçük Dünyam’ adlı, laiklik ve Atatürkçülük karşıtı sözlerin bulunduğu kitabından alıntılar yapmıştı. Kasetlerin Kemal Yavuz tarafından ATV’ye verilmesi, bu konudaki istihbaratın askeri kaynaklı olduğu ihtimalini güçlendiriyor.

GÜLEN YAYINLANACAĞINI BİLİYOR MUYDU?
Öte yandan Fethullah Gülen’in, konuşmalarının yer aldığı bantların yayınlanacağını önceden kendisine sızdırıldığı öne sürüldü. Gülen’in, cemaati tarafından yayınlanan Aksiyon Dergisi’nin dünkü sayısının, önceki gün TV’lerde yayınlanan Gülen’in gerçek yüzünü ortaya çıkaran konuşmalarına cevabi nitelikte sözler içermesi, Ankara’yı sarsan bu iddiayı güçlendiriyor.

Gülen’in 28 Şubat kararlarının ardından düzenlenen MGK toplantılarından sonra sık sık ‘sağlık kontrolü’ gerekçesiyle ABD’ye gitmesi Gülen’in, özel istihbarat aldığı yorumlarına yol açtı. Fethullah Gülen, son olarak da geçen Mart ayında kendi cemaatine bağlı İzmir’deki bir ‘İşkevi’nde askeri okul öğrencilerinin basılmasının ardından yine ‘sağlık kontrolü’ gerekçesiyle ABD’ye gitmişti. Gülen, halen ABD’de bulunuyor”

Gazete, bu manşet haberini 7. Sayfasında ‘Yer Yerinden Oynadı’ başlığıyla böylece verdikten sonra, aynı sayfada konuyla ilgili birkaç ara başlık daha kullanmıştı. Bunlardan birisi de “Takkesi Düştü” başlığı idi. Bir bölümünü aktarıyorum:

“Nur Cemaati’nin liderlerinden Fethullah Hoca’nın, dün çıkan kendi dergisi ‘Aksiyon’a, ‘Devleti ele geçirme iddiaları gülünçtür’ açıklamasında bulunması, önceki gün medyaya yansıyan kasetin yayınlanacağını önceden öğrendiği yorumlarına neden oldu. Gülen, kasetin ATV’de yayınlandığı Cuma günü basılan ve dün bayilere dağıtılan ‘Aksiyon’da, adeta savunma yaptı. ATV’de önceki gece yayınlanan ve dünkü Hürriyet’te de yer alan video kasetlerinde Fethullah Hoca, şu inanılmaz sözleri söylüyordu:

- Adliyede, Mülkiyede arkadaşlarımızın mevcudiyeti, gelecek adına teminatımızdır.
- Müslümanlar erken huruç diyeceğin çıkışlar yaparlarsa, Cezayir’deki gibi başları ezilir.
- Sivrilmeden, mevcudiyetinizi hissettirmeden çok ilere gitmeli. Fuzuli kahramanlık yerine ele geçirmeyi tercih ederim.
- Can damarları içinde dolaşma ve eğer, dönülüp gelenecekse yara alınmadan dönüp geriye gelme, geleceğimiz adına çok önemlidir.
- Devlet memuru olarak arkadaşlarımız, dinimiz adına, İslami düşüncemiz adına ne yapabiliyorlarsa, bence onları yapmalıdırlar”

Bir başka başlık da, “İdamlık Soruşturma” idi. Şöyle deniliyordu:

“ANKARA-DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel, daha önce Milli Görüş davası çerçevesinde başlattığı Fethullah Gülen soruşturmasını, önceki gün ortaya çıkan kaset çerçevesinde derinleştirme kararı aldı. Savcı Yüksel, geçen Mart ayında Gülen hakkında TCK’nın 146/1 maddesindeki, ‘Anayasal devlet düzenini bozmaya teşebbüs’ suçundan idam istemli soruşturma açmıştı. DGM’de deşifresi yapılan kasetlerin 1991-1992’li yıllarda Gülen’in Pazar Sohbetleri sırasında kayda alındığı belirlendi. DGM dosyasında yer alan

ve araştırılan iddialar şöyle: AYAKLANMA HAREKÂTI. Tarih 19 Nisan 1980. Yer İzmir'deki Nur Toplantısı. Gülen, cemaat üyelerine, İran'daki İslam Hareketi'nin 'Huruç (ayaklanma) harekâtı', 'Atılım Harekâtı-2. Diriliş harekâtı' adıyla Türkiye'de başlatıldığını ilan ediyor. Nurcular'a 'Huruç harekâtının' (laik düzene karşı ayaklanma harekâtı) birkaç gün içinde başlatılacağını, bu harekât için hemen hemen her ilde liderlerin tespit edildiğini, İran'da yapılan İslam harekâtının Türkiye'de böylece başlamış olacağını belirtiyor..."

Ne yazık ki DGM Savcısı'nın, bir CIA ve Gladio piyonunu Humeyni ve İslam Devrimi'yle özdeşleştirmeye çalışan soruşturma dosyasını, bu ifadelerle haberleştiren Hürriyet gazetesi, "Devlette Herkes Suspuz" başlığı altında da şunları söylüyordu:

"Nur Cemaati Lideri Fethullah Gülen'in, Türkiye Cumhuriyeti'ne yönelik gerçek düşüncelerini ortaya koyan iki kaset, dün Ankara'da şok yarattı. Geçmişte Gülen'e desteği ile tanınan başta Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Başbakan Bülent Ecevit olmak üzere, siyasi parti liderleri ve yöneticileri sessizliğe bürünmeyi tercih ederken, milletvekilleri de fazla yorum yapmaktan kaçındı. Demirel, Gülen kasetiyle ilgili soruları dün Ankara'daki okul açılışları sırasında duymamazlıktan geldi. Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı MHP Lideri Devlet Bahçeli'de aynı yöndeki sorulara, 'soru yok' karşılığını vermekle yetindi. ANAP ve DYP yöneticileri ise aynı tavrı gösterdi. Bazıları 'Daha okumadım' diyerek geçiştirmeye çalışırken, bir kısmı da 'Bana bunu sorma' dedi"

Bu ifadelerin bitişiğinde Ecevit'de şöyle demişti:

"Başbakan Bülent Ecevit, Türkiye'de son günlerde çok iyi şeyler yapıldığını bundan dolayı gündemin değiştirilmesini içine sindiremediğini belirtirken, konuya ilişkin so-

ruya, 'İtham edilen tarafın ne söyleyeceği belli olmadan ve konuyla ilgili arkadaşlarımla görüşmeden bir şey söylemeyi doğru bulmuyorum' yanıtını verdi.

Ecevit, 'Ancak vatandaşlarım müsterih olsunlar. Hiç kimse laik demokratik cumhuriyeti, Atatürk'ün belirlediği yoldan saptıramaz, saptıramamıştır ve bundan sonra da saptıramayacaktır' diye ekledi.

Devlette kadrolaşmak isteyen çeşitli kesimlerin bulunduğunu belirten Ecevit, 'Devletimizi böyle kadrolaşmalardan kurtarmak için alınması gereken önlemler vardır. Biz 56. Hükûmet döneminde çok olumlu yapıcı adımlar attık' dedi. Ecevit, Emniyet'teki görevden almaların da Fethullah Gülen'le bir ilgisi olmadığını yineledi''

Gazete, yani Hürriyet, özellikle bu söz konusu iki kasetle yeniden gündeme oturan Fethullah Gülen'e yönelik tepkileri de, "Fethullah'a yoğun tepki" başlığıyla 21. Sayfasına taşımıştı. Hikmet Çetin ile DSP'li Gaffar Yakın, bu konudaki soruları yanıtlamaktan kaçınırlarken; DYP'li Kamer Genç, MHP'li Tarım ve Köyişleri Bakanı Prof. Dr. Hüsnü Yusuf Gökalp, DSP'li Devlet Bakanı Hasan Gemici, gazeteci İsmet Solak, Yekta Güngör Özden, Prof. Dr. Toktamış Ateş, Prof. Dr. Ergun Aybars ve İP'li Hasan Yalçın gibi isimler tehlikenin altını çizmişlerdi. FP Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül ise, "Fethullah Gülen ve arkadaşlarının yıpratılmasının doğru olmadığı kanaatindeyim" demişti. Ne yazık ki, Gül'ün bu basiretsizliği daha sonraki yıllarda da devam etti. Özellikle Dışişleri Bakanlığı döneminde, Türkiye'nin dışarıdaki lobisi bu şebekeye emanet edildi. Ahmet Davutoğlu'da, maalesef bunu sürdürdü. Neyse, konuyu dağıtmayalım.

Benim açıklamama gelince, o da, "Selçuklu'yu Bu Zihniyet Yıkmuştu" ifadesiyle ayrı bir başlık altında vermişti. Şöyleydi:

“Fethullah Gülen’in gerçek yüzünü sergileyen kasetlerin ortaya çıkması, İslami cephede de tartışmaya neden oldu. İslamcı Yazar İsmail Nacar, Fethullah Gülen’i ve hareketini sert bir üslupla eleştirirken, ‘Bunların İslam ile ilgisi yok’ dedi. Nacar, Gülen hareketinin Büyük Selçuklu İmparatorluğu’ndaki Bâtınî hareketinin devamı olduğunu söyledi. Bâtınîler’in takiyeyi ve gizliliği esas alarak örgütlendiklerini vurgulayan Nacar, “Büyük Selçuklu, bunların üzerine kararlı bir şekilde gitmeye çalıştı, ama bunlar 134 devlet adamını ve komutanı o tarihte katlettiler. İmparatorluk bunlar yüzünden güçsüz düştü” dedi. Gülen hareketinin, Bâtınîye Mezhebî’nin devamı olduğunu ve Neo-Bâtınî bir hareket olduğunu vurgulayan Nacar, “Bunlar devleti yıkmak için gizliliği ve takiyeyi sistemleştirdiler” diye konuştu” (58).

Bu sözlerim üzerine yine kuduran Haşhaşi Reisi Fethullah, malum gazetesini bana saldırttı. 24 Haziran 1999 tarihli Zaman, “Sahte İslamcı Yazar’ın Portresi” başlığını atarak beni hedef gösterdi. Özetle, lise ikinci sınıftayken Atatürk’e sahte kahraman dediğimi; adımın Kemal Abbas olayına karıştığını; Ülkü Ocakları ve Milli Türk Talebe Birliği çevreleriyle ilişki kurduğumu; Vehhabi kökenli Esat Keşoğlu’na yakın olduğumu; üniversite diploma kayıtlarımın net olmadığını; Hizb-ut Tahrir örgütünün faaliyetlerine katıldığımı; bir süre İran Büyükelçiliği’nde istihdam edildikten sonra, 1982’de İran devriminin yıl dönümüne davet edildiğimi; aynı yılda da Yeni Atılım dergisi’ni çıkarmaya başladığımı; Hizb ut Tahrir örgütünden ihraç edildikten sonra, Malatya yöresinde faaliyet gösteren Vehhabilerle temas kurduğumu; Abdullah Öcalan’la görüşmeler yaptığımı; Nuriye Akman’ın, “MIT’le bir bağlantınız oldu mu?” sorusu üzerine, “Hayır. MIT’le çalışmak şereftir. Ama, devlette bir saatlik çalışmışlığım yok” dediğimi yazdı.

İşte bu saptırma ve yakıştırmalar, tam anlamıyla hilekâr ve müfteri Fethullah'ın portresini ortaya koyuyordu. Nitekim, 24 Haziran 1999 tarihinde, yani bu hezeyanların Zaman gazetesinde yayınlandığı tarihte M. Ali Birand'ın sunduğu Kanal D'deki 32. Gün programına çıkarak, kendisine ağır bir cevap vermiştim. Benimle birlikte Fikri Sağlar, Necip Hablemitoğlu, Hikmet Çetinkaya ve Nevval Sevindi'de programa katılmışlardı. Gülen'i savunan Sevindi, en çok bana ve Hablemitoğlu'na tepkiliydi. Çünkü Hablemitoğlu, ABD'nin, bölgesel nüfus için Gülen'i desteklediğini ısrarla vurgularken; ben de, bana yönelttikleri karalamaları elimdeki belgelerle yalanlıyordum. Örneğin, Malatya'da vuku bulan Kemal Abbas olayını, 12 Ocak 1970 tarihinde "Nurcuların Düzenlediği Komplö" manşetiyle yeniden gündeme taşıyan Cumhuriyet gazetesi, A. Emin Yalman olayında adı geçenlerde dahil pek çok isim zikreliyordu. Bunlardan birisi de, güya zaman zaman Kemal Abbas'ı tehdit eden İsmail Nacar Şiroğlu idi. İşte utanmaz Fethullah'ın Zaman gazetesi, bu "Şiroğlu" soyadını görmemezlikten gelerek bana çamur attı. Üstelik, ateist ve ahlaksızlığıyla maruf Kemal Abbas'ın bir eylemi olduğu, adli tıp raporuyla resmi kayıtlara geçen bu olayın dosyasına da bakılırsa, Cumhuriyet'te adları geçen hiç kimsenin adları da yoktur.

Üniversite diploma kayıtlarımın net olmadığı iddiasına gelince, ona da canlı yayında diplomamı göstererek cevap verdim. 1975 yılında, Bursa Eğitim Enstitüsü'nden ayrılarak Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Ortaçağ Tarihi kürsüsü'ne kaydolduğumu ve fakülteyi de 1979'da bitirdiğimi anlatırken, 26.10.1979 tarihini taşıyan diplomamın numarasının da 13627 olduğunu söyledim. Dahası, diplomaya imza koyan rektör, Prof. Dr. Türkan Akyol; dekan ise, Prof. Dr. Yaşar Yücel idi. Umarım, diplomamla ilgili bu detayları verdiğim için beni yadırgamazsınız. Bunları anlatmamın

nedeni, kirli bir yalan ve iftira şebekesinden ibaret olan bu ajanları, daha yakından tanımanız içindir. Çünkü, özellikle bunlar hakkında, geleceğin tarihçilerine de belge bırakmak zorundayız. Yoksa, burada fakülte diplomasının derdinde değilim. Zaten, hele özel bir gayretiniz yoksa, diploma da size fazla bir şey vermez. Üstelik, Tanzimat'tan bu yana mazlum Anadolu halkının başına ne gelmişse, bu Batıcı diplomalılardan geldi. Nitekim Fethullah'ı da, milletin başına bu takım bela etti.

Diğer iddialarına baktığımızda, yine bunlar da bir dizi safsatadan ibarettir. Örneğin, Yeni Atılım dergisini, İran'a davet edildiğim 1982 yılında çıkardığım safsatası doğru değil. Atılım'ı, bir arkadaş grubuyla 1973'de çıkarmaya başladık. 20 Mart 1973 tarihli ilk sayı arşivlerde var. Bu gerçeği böyle çarpıtmalarının nedeni, İran'dan yardım aldığımı ima etmek içindi. Bir süre İran Büyükelçiliği'nde istihdam edildiğim hezeyanını da, bu maksat için uydurdular. Bunlar kesinlikle doğru değildi. Dahası, ar ve hayâ perdesi yırtılmış olan bu Hasan Sabbah kalıntısı FETÖ, beni Hizb-ut Tahrir ve Vehhabilikle de irtibatlandırmaya çalıştı. Halbuki benim hayatım, başta Hizb-ut Tahrir ve Vehhabilik gibi tefrikacı ve karanlık yapılar olmak üzere tüm İslam dışı çağrı ve kavramlarla mücadele etmekle geçti. Katıldığım televizyon programlarındaki konuşmalarım ile kitap ve yazılarıma bakıldığında, bu apaçık görülür. Hatta yıllar önce, 1953 yılında İngiliz istihbaratının dolaylı teşvikiyle Ürdün'de Takiyyuddin en Nebhani tarafından kurulan Hizb-ut Tahrir'i eleştirdiğim için, sonraki yıllarda Fethullah Gülen'e mürit olan bazı çevreler, bana tepki göstermişlerdi. Neyse, bu bahsi daha fazla uzatmayalım. Zaten, Öcalan'la görüşme meselesini, gazete manşetlerinden alıntılar yaparak yukarıda anlatmıştım. Beni MİT'le irtibatlandırma çabaları ise, bunun da bir Fethullah Gülen ve Fehmi Kuru uydurması olduğunu belirtmiştim.

Zaman gazetesinin, benim hakkımdaki bu karalamalarından bir gün sonra, yani 25 Haziran 1999 tarihli Cumhuriyet gazetesi, “Gülen’in Destekçisi ABD” başlığını taşıyan bir haber yayımladı. Haberin içeriği, Necip Hablemitoğlu ve bana aitti. Aynen şöyleydi:

“ANKARA (Cumhuriyet Bürosu)- Fethullahçılar hareketinin özellikle uluslararası boyutuna ilişkin çalışmalar yapan Ankara Üniversitesi İnkılap Tarihi Enstitüsü’nde görevli Dr. Necip Hablemitoğlu, ABD’nin Almanya, İran ve Çin’in Orta Asya’ya yönelik işbirliğine karşı Fethullah Gülen’i desteklediğini söyledi.

Hablemitoğlu, TBMM’den çıkarılması beklenen ‘Organize Suçlar Yasa Tasarısı’na tarikatların da eklenmesi gerektiğini belirterek, Gülen’in gerçek şeriatçı kadrosunun 50 bin kişi olduğunu söyledi.

Yazar İsmail Nacar, Fethullahçıları Selçuklular’a karşı terör eylemleri gerçekleştiren Hasan Sabbah liderliğindeki Bâtînîler’e benzetti.

Dr. Hablemitoğlu, ABD’nin Fethullahçıları desteklemesinin nedeninin uluslararası nüfuz savaşımından kaynaklandığını dile getirdi.

Hablemitoğlu, Çin’in ABD güdümünden çıkması, İran’ın Humeyni devriminden sonra tehdit olması ve kendi İslam anlayışını yaymak istemesi, Almanya’nın da Orta Asya’yı arka bahçe olarak görmesi nedeniyle bu üç ülkenin işbirliğine gittiklerini kaydetti. İsrail ve ABD karşıtı kökten, fanatik dinci terör örgütlerinin Almanya’da büroları bulunduğu dikkat çeken Hablemitoğlu, “ABD’nin Fethullahçıları desteklemesinin en önemli nedeni Avrupa’da Almanya’nın ortaya çıkmasıdır” dedi.

Hablemitoğlu, Çin’in bölgede ekonomik açıdan olağanüstü bir dev olarak Almanya ile işbirliğine girdiğini belirterek, “Almanya’nın kendi çıkarları açısından bölgede gördüğü en büyük tehdit ABD” dedi.

ABD'nin, Almanya'nın tutumunu, İran'daki kökten İslam'ın ne kadar tehlikeli olduğunu ve Taliban hareketinin kendisine zarar verdiğini gördüğünü anlatan Hablemitoğlu, "dolayısıyla ABD için ılımlı İslam yani Çin'e de karşı olan bir harekete ihtiyaç duydu. ABD, internet başta olmak üzere Prag'da yayın yapan Özgürlük Radyosu'yla Doğu Türkistan'daki Türklere özel yayına başladı. Çin, ABD için bir tehdit konumuna gelmişti. Almanya Çin'in yardımına gitti ve batılı servislerin savaşı başladı" diye konuştu.

ABD'nin bu durumda bu üç ülkenin etkisinin görülmesini istemediği bölgelerde Fethullahçıları desteklediğini vurgulayan Hablemitoğlu, şu bilgileri verdi:

"ABD'nin çok rahat emir verebileceği bir yapılanma var: o da Fethullahçılar. Çünkü bunların hemen hemen hepsi üniversite mezunu ve yabancı dil biliyor. Afrika'dan tutun da Avustralya'ya kadar uzanan bir çizgide ABD nerede isterse orada Fethullahçılar okul açıyorlar. Rusya'da KGB'nin, mafyanın bilgisi dışında adım atmanız olanaksız. Sibiry'a'dan tutun da Urallar'a kadar her yerde Fethullahçıların okullarını görüyorsunuz. Bu okullarda kırmızı pasaportlu ABD'li öğretmenleri görüyorsunuz. Zaten Gülen'de bunu inkar etmiyor"

Türkiye'nin laik hukuk sistemini içten kemiren Gülen'in beyin takımının İmralı'da yargılanması gerektiğini vurgulayan Hablemitoğlu, "Fethullahçı kadro rejimimizin önündeki en büyük iç ve dış odaklı tehdittir" dedi.

Hablemitoğlu, Gülen'in kendisiyle mücadele edenleri komünistlik, ateistlik ve bölücülükle suçladığına dikkat çekerek, "Bu organizasyonun tam anlamıyla çökertilebilmesi için özel pişmanlık yasası çıkarılması; Mecliste bekleyen Organize Suçlar Yasa Tasarısı'nın kapsamına tarikat ve cemaatlerin de alınması ve süratle Meclis'ten geçirilmesi önerilebilir. Bu tarikatlarla tek tek uğraşmayı da önler" diye konuştu.

Yazar İsmail Nacar'da, Fethullahçılarının çalışmalarını tarihte ilk terör hareketi olarak bilinen Hasan Sabbah'ın liderliğini yaptığı Bâtınîlerle benzerliğini, "Gülen'in stratejisi Sabbah'ın stratejisi. Fethullahçılar başta olmak üzere tarikat ve cemaatlerin büyük çoğunluğu Bâtınî hareketinin devamı. Bunun önüne geçilmezse Türkiye daha büyük tehlikelerle karşı karşıya kalır" diye anlattı" (59).

Buraya gelmişken, Cumhuriyet'in bu haberindeki bir yanlış ile bir de eksiği belirtmek isterim: Gazete, "Tarikat ve cemaatlerin bazıları" şeklindeki sözlerimi, "Tarikat ve cemaatlerin büyük çoğunluğu" ifadesiyle verdi; bu yanlıştı. İkincisi, bu yapıyı Hasan Sabbah'a benzetirken, "Beni ve Hablemitoğlu'nu hedef aldılar" dediğim halde, bunu da çıkardı ki, bu da bir eksikti. Nitekim Hablemitoğlu, 18 Aralık 2002'de ortadan kaldırıldı. Bu olayın da detayını, o tarihlerde basına da yansıyan görüş ve tespitlerimle birlikte ileride anlatacağım.

Müspet ve menfi yönleriyle bazı dönem ve tarihler, fert ve toplumların hayatında farklı anlamlar ifade ederler. Yukarıda belirttiğim gibi işte FETÖ için de, bu 1999 ve 2000 yılları önemli yıllardır. Çünkü 1999'da, Türkiye sosyolojisi ve değerlerine yabancı kavramlarla hareket ederek soruşturma başlatan DGM savcısı, iblis kılıklı bir ajana mazlum bir elbise giydirmiş oldu. Yani, o tarihlerde "hizmet hareketi" (!) adı altında yaklaşık 30 yıldır Devlet'in içinde filizlenmiş olan bu zakkum ağacına bir çeşit lale aşısı yapıldı. Bilindiği dibi zakkum ve lale, zambakgiller familyasındandır. Ancak, buradaki kastım, Kuran'ın haber verdiği azap ağacı zakkumdur. İşte bu familyadan olan Fethullah, DGM Savcısı'nın bu hareketi karşısında ABD'ye kaçarak bunu bir mazlum gurbet havasına çevirdi.

İşte, Fethullah Gülen tartışmalarının yoğun olarak sürdüğü yine bu günlerde, konuyla ilgilenen askerler, benden daha genişçe bir rapor istediler. Ben de, hazırladığımı 10

sayfalık bir raporu Remzi Paşa aracılığıyla kendilerine gönderdim. Bu konuda, daha önce Başbakan Mesut Yılmaz ve CHP'ye gönderdiğim raporlar ile yine konuyla ilgili demeç ve yazılarımin bir özetini de yaparak, "1980'e kadar devlet kurumlarının bilgisi dahilinde yol hazırlığını yapmış ve bu tarihten itibaren de yabancı bir servisin devreye girmesiyle bugün artık küresel bir örgüt haline gelmiş olan Fethullah Gülen'e dikkat edilmeli. CIA kontrolündeki bu zat, gelen her siyasi iktidarı kullanarak Türkiye Cumhuriyeti'ni ele geçirmek istiyor. Eğer ileride yeterince güç elde eder ve kendisine mani olmak isteyen bir iktidarla da karşılaşır, güç kullanacağından emin olunmalı. Onun için, millete ait olan değer ve kavramlara sahip çıkarak, bu örgütle mücadele edilmelidir" demiştim.

Burada, haklı olarak aklınıza şöyle bir soru gelebilir: "Yıllar önce haberi basına da yansımış olan Gülen'le ilgili bu raporlar, acaba niçin bu kitaba konmadı?"

Kısaca anlatayım: ABD Büyükelçiliği Siyasi İşler Müsteşar Yardımcısı Lawrence R. Silverman, 13 Aralık 2000 tarihinde ziyaretime gelmişti. Yanında, Siyasi İşler Danışmanı N. Jale Ersoy'da vardı. DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı Kürsüsü mezunu olan Ersoy'la meğer okuldaşmışız. Sohbet başlayınca, soru ve konuşmalarından anladım ki, beni yakından tanımak için bu ziyaret yapılmış. Kendileriyle yaklaşık bir saatlik görüşmem oldu. Türk-ABD ilişkileri ile din ve siyaset konularındaki düşüncelerimi dikkatle dinleyip not aldılar. Görüşme bitince, misafirlerime çay da ikram ederek onları uğurladım. Asansör kapısından yerime döndüğümde, konuştuğumuz bir konuyla ilgili olarak Fethullah Gülen dosyasına bakma gereğini duydum. Dosyayı raftan indirip içini açtığımda, bu raporlar da dahil bazı önemli evrakların olmadığını gördüm. Anladım ki, yaklaşık bir aydır ilgilenmediğim Gülen dosyası, büroya giren bir gizli el tarafından açılarak bu

evraklar çalınmış. Polise ileteceğim somut bir veri yoktu. İşte bunun içindir ki, elimde bir örneği kalmayan bu son derece önemli üç raporu, kitabıma koyamadım. Tahmini olarak söylüyorum ki, bu raporları, gönderdiğim kurumlarda da bugün bulamazsınız. Çünkü, örneğin Başbakan Mesut Yılmaz'a iletilmesi için Avni Akyol'a teslim ettiğim rapordan, Gülen'in ikinci gün haberdar olduğunu öğrenmiştim. Anlayacağınız, bu raporların izi de kaybedilmiştir.

Hiçbir ahlaki kural tanımayan FETÖ yapılanmasının, bana yaptığı sadece bundan ibaret değildi. Bildiğiniz gibi Hasan Sabbah, kirli mücadelesine bazı kadınları da âlet etmişti. Bir iblis sözü olan "Gayenin ulviyeti her yolu mübah kılar" düşüncesiyle yola çıkan bu zat da, bu konuda Haşhaşilere rahmet okutacak çapta hareket eder. Nitekim, daha sonraki yıllarda bir DGM savcısı ve bir partinin genel başkanı ile yine bir başka partinin ileri gelenlerinin başına gelenler, devlet içindeki bu yapının bir tuzağından ibaretti. Çünkü bu savcı, kendilerine dava açmıştı. Söz konusu parti lideri ise, özellikle 1 Mart tezkeresi aşamasında ABD'yi rahatsız etmişti. Diğer partinin de, konjonktür gereği önünün kesilmesi gerekiyordu. İşte bana da, böylesi bir tuzak kurmak istediklerinden adım gibi eminim. Örneğin, özellikle 28 Şubat sürecinde, kamuoyundaki sevenlerim telefon ederek benimle görüşmek isterlerdi. Ancak herkese randevu versem, işlerimi bırakmam gerekiyordu. Onun için, sorularını genellikle telefonla cevaplandırmaya çalışırdım. Bu arada, yüz yüze görüşme talebinde ısrarcı olanlara da randevu verdiğim olurdu. Genelde randevularımın adresi ise, tedbir olarak büromun yanında olan Zafer Çarşısı'nın kafeteryası idi. Bazı misafirlerim, Kuran öğrenmek istediklerini söylerlerdi. Samimi olan harım kardeşlerimi tenzih ederek belirtmeliyim ki, içlerinde bana güven vermeyen kimselerle de karşılaştım. Hatta öyle ki, bunların samimiyetini ölçmek için, Şeyho Duman hoca-

mıza gönderdiklerim olurdu. Erbakan'ın, İstanbul Teknik Üniversitesi'ndeki öğrencilerinden ve aynı zamanda yardımsever bir işadamları olan Selami Algur ağabeyimizin de katkısıyla ilim ve Kuran çalışmaları olan Şeyho Hoca'ya çok güvenirim. Ancak, Hoca'dan öğrenirdim ki, gönderdiklerimden hiç kimse kendisine uğramamış. Buna benzer pek çok olay yaşadım. Zaten bilehare, bana yönelik bu çirkin tuzaklarından da haberdar edildim.

Gladio'nun din maskeli bu yapılanmasının, en çok da benim varlığımdan rahatsızlık duyduğundan emindim. Onun için, bana her an bir suikast de yapabilirlerdi. Ancak, bilgi ve belgeye dayalı açık ve dürüst bir mücadele hayatım oldu. Ülkemin önündeki tehdit ve tuzaklar konusunda, çok erken uyarılarım vardı. Bazı önemli provokasyon ve suikastler hususunda, kamuoyunu önceden haberdar ederdim. İşte bunun içindir ki, bir takım görüşlerime katılmasalar da Devlet içindeki yerli çevreler, bana sahip çıkarlardı. Bu bakımdan, Hablemitoğlu suikastine benzer bir eylemi benim için göze alamadılar. Elbette ki, tüm beşeri hesapların üstünde Allah'ın da bir hesabı var. Yoksa, 1984'te "Harp hiledir" ve 2000 yıllarında da "Ameller niyetlere göredir" hadislerinin anlamlarını çarpıtarak yoluna devam eden FETÖ, mutlaka bana da bir şey yapmak isterdi. Çünkü, dediklerine göre ben, "Niyeti erdemli bir toplum düzeni kurmak" (!) olan bu harekete düşmanlık yapıyormuşum.

2000 yılında DGM heyeti, Fethullah Gülen'in tutuklanma istemine ilişkin başvuruyu incelemeye aldığı anda, Cumhuriyet gazetesi, konuyla ilgili bilgime başvurdu. "Gülen Türkiye'ye Dönmeyecek" başlığını kullanan gazete, sözlerime geniş bir yer verdi. Aynen aktarıyorum:

"ANKARA (Cumhuriyet Bürosu)- İslami konular ve tarikatlarla ilgili çalışmalar yapan araştırmacı-yazar İsmail Nacar, Ankara DGM Cumhuriyet Savcısı Nuh Mete

Yüksel'in Fethullah Gülen hakkındaki tutuklama istemi reddedilse bile Türkiye'ye dönmeyeceğini söyledi. Gülen grubunun parçalanmasının söz konusu olmadığını kaydeden Nacar, dağılmışlık görüntüsünü, birkaç yıldır olanlar karşısında geliştirdikleri taktik olarak yorumladı. Nacar, devletin 'gerçekçi' çözüm geliştirmemesi nedeniyle Gülen grubunun irticayla mücadeledeki eksiklik karşısında güçlendiklerini savundu. İsmail Nacar, Gülen grubunun son birkaç yıldır karşılaştığı gelişmeler nedeniyle farklı yöntemler geliştirdiğini belirterek, düşünceleri doğrultusunda çalışmalarını tek parça halinde sürdürdüklerini kaydetti.

Gülen grubunun güçlenmesinde devletin rolüne işaret eden Nacar, şunları söyledi: "Türkiye'de demokrasi, gerçek İslam konusunda, inanalım inanmayalım laiklik konusunda Devlet'in net, rasyonel ve gerçekçi, mazlum halkı da yanına alacak tarzda yaklaşımı yok. Zaman zaman da üsluplarından kaynaklanan hatalardan dolayı, yüz tane doğru söylesen, bunlar hemen bir tanesini alıyorlar ve 'Bakın işte bunlar zaten din düşmanlığı yapıyor' diyorlar. Bunlar, Türkiye'de yaşayan insanların düşünce atmosferini çok iyi biliyorlar. Devletin gerçekçi bir yaklaşımı yok" Türkiye'de irticaya karşı verilen mücadelenin Gülen'i daha da güçlendirdiğini savunan Nacar, "Sistem bunlara karşı 1970'ten beri mücadele veriyor, bir adım gerilemeleri bir yana tam tersine çok daha güçleniyorlar. Devlet akıl, bilgi ve temiz politikalar geliştirmeli. Ülke bir taraftan soyuluyor, diğer yandan ülkenin kaymağını yiyen bir avuç kesim var. Bunlar halkın önünde oluyor" diye konuştu. Nacar, Gülen'in ABD'deki çalışmaları konusunda "Başbakan'da dahil iktidar partilerinin temasları var. Dışarıdan birtakım güçleri aktif şekilde devreye soktular. Bunların başında ABD geliyor. ABD bu coğrafyada kendi isteğine ve çıkarlarına uygun bir gelişmeyi şimdiden oluşturuyor. Buna Türk cumhuriyetleri de dahil" dedi" (60).

O tarihlerde Sabah gazetesi ise, bu olayı “Gülen Kurmaylarını Amerika’da Topluyor” başlığıyla kamuoyuna duyurdu. Orada da şöyle demiştim:

“İslam konusundaki araştırmalarıyla tanınan yazar İsmail Nacar ise “Fethullahçılar, DGM sürecini endişeyle takip ediyorlar. Gülen’i kapsayan soruşturma sürecinin kendilerine de yöneldiğini öğrenince endişeleri daha da arttı. Gülen’in talimatıyla, sistemle barışık bir görüntü vermeye çalışsalar da, bir yandan da bir kaçış çabası içerisinde olduklarını gözlemliyorum” dedi.

İsmail Nacar, “Fethullah Gülen hakkında ilk iddialar ortaya atıldığında “Gerekirse bir mağaraya çekilir, hayatımı orada sürdürürüm” demişti. Bundan kasıt, gerçek anlamda bir mağara değil, Fethullahçılar zamana göre renk, şekil ve coğrafya değiştirirler. Zaten, Gülen Amerika’da, müritleri de dünyanın dört bir yanında açtıkları okullarla yaşamlarını sürdürüyor” diye konuştu” (61).

İşte biz, 20. Yüzyılın en son senesi olan 2000 yılında bu Fethullah Gülen sorunuyla uğraşırken, dünyanın gündeminde önemli bir tartışma vardı. Özellikle Sovyetler Birliği’nin dağılması ve Batı uygarlığının da artık yeni bir değer üretemediği bir ortamda yapılan bu tartışmaların konusu İslam medeniyetinin yeniden dirilişi meselesiydi. Ne yazık ki, yaklaşık iki asırdır hafızasından kopuk yaşayan Türkiye, bir “Medeniyetler Çatışması” etrafında sürdürülen bu tartışmaya kulağını kapatmış durumdaydı. Üstelik, 2001 tarihinde Cumhurbaşkanı ile Başbakan arasında cereyan eden bir anayasa çekişmesi de, kendi sosyolojisini okumaktan aciz bırakılmış ülkemizi allak bullak etmişti. Hatırlarsınız, laik düzenin partileri ile ekonomi yerle bir olmuştu. Hemen bunların arkasından da, tüm hesapları altüst eden bir AK Parti gerçeği ve yeni bir Fethullah Gülen serüveniyle karşı karşıya kaldık. Bakınız işte CIA, bu yeni süreci nasıl okuyup kurgulamış:

“Geçmiş dönemlerde Türkiye’nin Orta Doğu’daki rolü oldukça sınırlı düzeyde kalmıştır. Fakat 2001’den bu yana ülkenin bu bölgedeki rolü iki anahtar nedenden dolayı oldukça artmıştır. Birincisi 9/11’in etkisi ve onu takip eden – Türkiye’nin sınırları dahil, Müslüman dünyanın geniş bir bölümünde ABD’nin askeri ve yarı askeri girişimlerine yol açan – Terörizmle Küresel Savaş (TKS) ile ilgilidir. İkincisi ise, 2002 genel seçimleri ve Türkiye’nin oldukça ılımlı İslamcı partisi Adalet ve Kalkınma Partisi’nin (AKP) iktidara gelişiyle ilgilidir. TKS’ye Türkiye’nin tepkisi ve AKP’nin yükselişi, Türkiye’nin kimliğinde ve Orta Doğu’daki rolünün devam eden evrilme sürecinde yeni bir aşamayı temsil etmektedir. Bir dizi ilginç soruyu da beraberinde getiren bir aşamadır bu:

- Orta Doğu’da artan bir çalkantı ve sarsıcı değişim döneminde Türkiye hangi rolü oynayabilir veya oynayacaktır?
- Laik zihniyetli Türkiye’de ılımlı bir İslamcı hükûmetin işbaşına getirilmesi, öteki Müslüman ülkeler için ne anlam ifade etmektedir? Dahası, Fethullah Gülen’in geniş, ılımlı ve oldukça apolitik İslamcı hareketi Türkiye’de yeni bir ılımlı İslam’ın gelişimine nasıl bir katkı yapmaktadır?
- Türkiye’nin AKP’si Orta Doğu’nun geri kalanı için bir model veya önemli bir siyasi tecrübe kaynağı olabilir mi?
- Türkiye’nin Orta Doğu’da artan rolü, ülkenin Avrupa Birliği’ne üyelik mücadelesini nasıl etkileyecektir?
- Türkiye’de gerek resmi düzeyde, gerekse halk nezdinde büyüyen anti-Amerikan tavrın arkasında acaba ne vardır? Bu gelişme ne kadar “kalıcı”dır ve bu, Orta Doğu için ne anlama gelmektedir?

- Gelecekte Orta Doğu'ya yönelik Türk politikalarının belirleyici dinamikleri neler olacak ve bunlar ABD çıkarlarını ve politikalarını nasıl etkileyecektir?" (62).

Bu tespit ve soru işaretleriyle yola çıkan Graham Fuller, "Halifeliğin Kaldırılması ve Bunun Uluslararası Etkisi" başlığı altında da tüm Müslümanları ilgilendiren bir tarihi gerçeği hatırlatıyor:

"Atatürk'ün 1924 yılında bizzat bütün Sünni dünyanın en üst dini mercii olan Halifeliği kaldırmasıyla birlikte Türkiye, İslam dünyası ile ilişkilerine en önemli darbeyi vurmuş oldu. Bu son derece önemli bir olaydı. Atatürk istediği reformları Türkiye içinde elbette serbestçe uygulayabilirdi, oysa Halifeliğin ilgası bütün Müslümanları etkileyen bir girişimdi. Bu eylem, bir İtalyan Başbakanı'nın dünyanın her yanında bulunan Katolik topluluklara danışmadan, ani bir kararla Papalığı ilga etmesi gibi bir şeydi.

Osmanlı İmparatorluğu'nun zevale doğru giden günlerinde Osmanlı Sultanı, Avrupalı emperyalist saldırılara karşı imparatorluğa destek sağlamak üzere gayretli bir şekilde Pan-İslam kartını oynamak istemişti. Batılı emperyalistlerin Osmanlı'nın zayıflığından istifadeyle İslam dünyasını egemenlik altına almasından korkan, dünyanın çeşitli yerlerindeki pek çok Müslüman bu çağrıya olumlu cevap vermişti. Esasen, Avrupalı emperyalistlerin yapmaya çalıştığı şey tam da buydu zaten: Osmanlı İmparatorluğu'nun hemen bütün Müslüman bölgelerine, en önemlisi de Arap dünyasına, emperyal kontrolü yaymak.

Böylece halifeliğin kaldırılması, bizzat İslam'ın kendisine indirilmiş bir darbe olmuş, Müslüman ümmeti aynı anda hem merkezi kurumundan, hem de – onüç yüzyıldan fazla bir zamandır İslami kimliğin, iktidarın ve meşruiyetin esaslı bir sembolü olmuş - yüksek dini otoritesinden mahrum bırakmıştı. Bugün bile Müslüman dünya, orta yerinde bir şampiyon görmemektedir. Halifeliğin devam

eden eksikliği, yirmibirinci yüzyılın İslami hareketlerinin çoğunda yeni yankı bulmuştur. Gerçekten de bu eksikliğin İslam'ın bugünkü zayıflığının ve bölünmüşlüğüğünün üzerinde ciddi etkisi olduğu birçok kişi tarafından kabul edilmektedir. Terörizmle Küresel Savaş'ın başlatılmasının ardından da, bugün Müslümanlar arasında ciddi olarak yeni bir İslam karşıtı Batılı Haçlı Seferi korkusu hüküm sürmektedir. Sonuçta Hilafet, hâlâ anahtar bir sembol ve siyasi bir makam olup, etkileyici bir dini liderin – ki bunun ille de gözlerinden ateş fışkıran bir radikal olması gerekmiyor – yükselişini beklemektedir. Bütün bunlar Türkler'in 1924'te verdiği kararın hayati önemini ortaya koymakta: Müslüman dünyanın Türkiye'ye karşı geçmişteki, bugünkü ve gelecekteki tutumuyla ilgili ipuçları vermektedir" (63).

"Kemalist Türkiye" konusunda ise şunları söylüyor:

"Kemalist Türkiye, Müslümanlar için, özellikle de Araplar için, İslam'ın, Arap dünyasının ve daha genelde İslam dünyasının Türklerle olan kadim bağlarının ve ortak kültürlerinin tümüyle reddini temsil etmektedir. Daha da ötesinde Kemalist Türkiye, İslam'ın bir din olarak aşağılanması, Türkiye'nin hızlıca saflarına katıldığı emperyalist güçlere Arapları stratejik olarak terk etmesini ve büyümekte olan Batılı tehditlere karşı Türk gücüne en çok ihtiyaç duyulan bir zamanda, Müslüman gücünün zayıf düşürülmesini temsil etmektedir" (64).

Bu arada Fuller, Necmettin Erbakan'ı da ihmal etmiyor. Örneğin, "Türkiye'nin büyük, karizmatik, eski tarz İslamcı politikacı tipinin mükemmel bir temsilcisi olarak Erbakan, daima süren ve meşru addedilen bir çatışma kaynağı olmuş, kendisinin ağırlığı ve siyasi gücü ancak daha sonra AKP'nin yükselişiyle gölgelenebilmiştir. Bir mühendis olarak Almanya'da eğitim görmüş olsa da Erbakan'ın söylemleri, dünyanın başka yerlerindeki ana

akım İslamcılarının klasik temalarının çoğunu yansıtır niteliktedir. Uzun zaman Hristiyan Batı'nın emperyal karakterine sövüp saymış, Avrupa Birliği'ni bir 'Hristiyan kulübü' olmakla suçlamış, - ki bu görüş bazı AB sözcülerince de aynen tekrarlanmıştır - AB üyeliğine yönelik Türk planlarına karşı çıkmış, Türklerin NATO'dan ayrılmasını teşvik etmiştir. Buna ilaveten, uluslararası siyaseti etkileme konusunda Yahudi rolünden duyduğu kuşkuları ve Türkiye'nin bu ülkeyle ittifakı dâhil İsrail'in bölgeye yönelik politikalarına ilişkin keskin eleştirilerini tutarlı bir şekilde dile getirmiştir. Aynı zamanda, en dikkate değer olanı Müslüman Kardeşler olmak üzere, Müslüman dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan öteki İslamcı liderlerle de yakın ilişkiler peşinde koşmuştur" dedikten sonra, şöyle devam ediyor: "Müslüman Kardeşler ile olan yakın bağları Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in tepkisini çekmiş ve Türkiye-Mısır ikili ilişkilerini germiştir. Bazıları Erbakan'ı Libya ve Suudi Arabistan'dan para almakla suçlamış, ancak bu iddialar Erbakan'a karşı hasmane bir tutum içindeki ordu tarafından bile takip dilmemiştir. Erbakan aynı zamanda ABD'nin Türkiye'ye yönelik stratejik niyetlerine karşı da derin kuşkular - çoğu Kemalistler, solcular ve milliyetçiler tarafından da paylaşılan kuşkulardır bunlar - beslediğini izhar etmiş ve tutarlı biçimde dış politikada daha bağımsız bir Türkiye'den yana olmuştur" (65).

Dikkat edilirse G. Fuller, yerli Erbakan'a karşı mesafeli duruyor. İşte bunun içindir ki, "İlmli İslam" çerçevesinde değerlendirdiği AK Parti ile Fethullah Gülen'e ortak bir yol haritası çizmeye çalışıyor. "Türk İslam'ın Yeniden Yükselişi" başlığı altında bu konuda da şunları söylüyor:

"Birçok Müslüman uzun zamandır, Türkiye'nin tarihsel ve kültürel geçmişinden kopmasının, ülkenin yaşadığı eski deneyimi kendileri için artık gereksiz kılacak kadar radikal bir kopma olduğunu düşünmüştür. Ne de olsa

Müslüman toplumların çoğu, bir yandan modernizasyon sürecinden geçerken bir yandan İslami kimliğini de korumaya çalışmıştır. Yine de, modern Türk devletinin sıkı İslam karşıtı yapısına rağmen Türkiye, sadece Türkiye için değil, aynı zamanda genelde günümüz İslamı için oldukça önemli iki dinamik İslami hareket üretmiştir: Gayet politik AKP ve büyük ölçüde apolitik cemaatçi Fethullah Gülen hareketi. Bunun sonucu olarak, özellikle hali hazırda evrilmekte olan siyasi bağlamı içinde, Türk İslam'ının yeni yüzü, giderek her yerde Müslümanların daha fazla ilgisini çekmektedir.

Kuşkusuz AKP, parti diye gökten düşmemiş; Türkiye'de otuz beş yıllık bir zaman zarfında evrilip gelişmiş, öğrenmiş ve değişmiş bir dizi İslami hareketin içinden büyüyüp ortaya çıkmıştır. Ancak AKP, 1970'den 1997'ye kadar birbiri ardına dört farklı İslamcı partiye – ki zamanla bu partilerin her biri kapatılmıştır – liderlik etmiş olan Necmettin Erbakan'ın daha geleneksel İslamcı etkisinden ilk kurtulan partidir. Görmüş olduğumuz gibi, Erbakan Batı, İsrail, Avrupa Birliği, laiklik ve Kemalist miras konularında – en azından Türk standartlarına göre – radikal görüşlere sahipti. Üç farklı koalisyon hükûmetinde iktidarı paylaşmış olmakla birlikte, Erbakan'ın partileri tek başına iktidara da gelmemiştir.

Türkiye'de İslamcı partilerin güçlenmesi, ülkedeki tedrici siyasal, toplumsal ve ekonomik demokratikleşmeyi yansıtır. Bu süreç, Özal'ın 1980'lerdeki ekonomik açılımlarını içermektedir; söz konusu açılımlar dış yatırımları, İslami bankacılık faaliyetlerini, dış ticareti, özel girişimcilik fırsatlarını ve genelde ülke içinde refahı artmıştır. Yeni ve büyüyen bir Anadolu işadamları sınıfı; şehirlerdeki geleneksel alt sınıflar; ve modern oldukları halde İslami gelenekte anlamlı bir kimlik bulan, yeni ve büyüyen bir İslami profesyoneller ve entelektüeller sınıfı. Bu gruplar

Türkiye'nin karakteri, kimliği ve gelecekteki dış politika yönelimi üzerinde giderek artan etkilere sahiptir. Geleneksel zihniyetli yeni Anadolu işadamları sınıfı, Atatürk'ü bir reformcu ve ülkeyi Batı emperyalizminden kurtaran kişi olarak taktir etse de, Osmanlı geçmişi ile derin bir özdeşleşmeyi sürdürmekte ve Kemalizm'in bünyesinde taşıdığı, ülkenin Osmanlı ve İslami mazisini küçümseyip kötüleme düşüncesinden rahatsızlık duymaktadır. Bu yeni sınıfın, gerek Türkiye'nin İslamcı partileri için gerekse politik bir hareket olmayan Gülen hareketi için anahtar bir finansal destek kaynağı olduğu anlaşılmaktadır.

Türkiye'de 80'li yıllar İslam konulu kitaplar, Arap ve İslam dünyasından yirminci yüzyıl İslam klasiklerinin çevirileri, yeni dini gazete ve dergiler ile İslami eğilimli radyo ve televizyon kanallarını içeren İslami medyanın hızla yaygınlaşmasına tanıklık etmiştir. Bunların hepsi de yeni takipçiler cezbetmiş, siyasal ve toplumsal hayatta İslami değerlerin yeri konusunda ciddi entelektüel tartışmaları teşvik etmiştir. Bu tartışma, Türkiye'nin demokratikleşmesi sayesinde, öteki bir çok Müslüman ülkenin görece kapalı atmosferinde mümkün olabileceğinden daha açık ve yaratıcı olmuştur. 1980'lerde, Türk Silahlı Kuvvetleri bile oportünist bir mantıkla, radikal ve şiddet yanlısı sol ile mücadele edebilmek için dinsel kimlik ile vatanseverlik kimliğinin birleşmesini teşvik etmiştir.

1990'ların ortalarında İslamcı temsilin parlamento-da arttığına ve Ankara ile İstanbul dahil ülkenin dört bir yanındaki önemli belediyelerde İslamcılarının seçim zaferlerine tanık olunmuştur. Her ne kadar 1997'de Erbakan'ın ordu tarafından iktidarı bırakmaya zorlanmasından sonra Refah Partisi kapatılmış olsa da bu siyasi oluşum, çok geçmeden Fazilet Partisi adıyla yeniden diriltilmiştir. Buna karşılık, parti içindeki daha genç ve daha liberal İslamcı reformcular, Erbakan'dan ayrılıp AKP'yi kurmuşlardır;

Erbakan çevresinde kalan yaşlı İslamcılardan oluşan bir grup da sınırlı bir etkiye sahip olan Saadet Partisi'ni.

Eski başarılı İstanbul Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın liderliğinde Ağustos 2001'de kurulan AKP, Türkiye'de bugüne kadar gelmiş İslamcı partiler serisinin açık ara en ılımlı, en profesyonel ve en başarılısı olmuştur. Gerçekten de AKP, mutlak standartlar itibariyle, dış politika, ekonomi ve reformların yönetimi konularında son onyıllardaki ana akım Türk partilerinin hemen hepsinden daha becarikli çıkmıştır. Ayrıca daha önceki İslamcı partilerin yanlışlarından akıllıca ders almayı bilmiştir; o partilerin askeriye'nin empoze ettiği daha zor siyasi koşullar altında faaliyet göstermek zorunda kaldıklarını kabul etmek gerekir. Bunun sonucu olarak AKP, 2002'de yapılan serbest seçimlerde net bir şekilde çoğunluğu sağlayarak tek başına iktidara gelmiştir – bu, bütün dünyada İslamcılar için bir ilktir. Ancak AKP Türkiye'de geçmişteki İslamcı partilerden çok farklı terimlerle tanımlanmıştır.

İlk ve en çarpıcı olanı, AKP resmen İslam ile kendisi arasında herhangi bir formel bağ kurmaktan uzak durmakta ve sekülerizm veya 'laisizm'i demokrasi ve özgürlüğün bir ön şartı olarak kabul etmektedir. Ancak bilinçli bir şekilde sekülerizmin 'her tür dini inanç ve felsefi kanaat karşısında devletin tarafsızlığı' olarak tanımlanmasında ve bu ilke ile 'bireyden çok devletin sınırlandırıldığı'nda ısrar etmektedir. Dolayısıyla bu yorum, Kemalizm'in devletin din üzerinde hakimiyetini savunan bildik sekülerizm tanımını reddetmektedir. Buna ek olarak AKP, kendisini bir 'muhafazakar demokrat parti' olarak tanımlamakta ve kendisini tarif ederken 'İslami' veya 'İslamcı' gibi bir terim kullanmaktan kaçınmaktadır. Bu tutum, askeriye'nin İslamcılar hakkındaki fazlasıyla negatif görüşleri dikkate alındığında, elbette ki siyaseten zekice bir tutumdur" (66).

Kitabında AKP, Türk Cumhuriyetleri ve Orta Doğu hakkında daha başka değerlendirmelerde de bulunan Fuller, “Fethullah Gülen Hareketi” başlığı altında da Gülen’e geniş bir yer ayırarak diyor ki:

“Günümüzde Türk İslam’ı düşünce ve eylemindeki ikinci önemli gelişme, Fethullah Gülen’in – Türkiye’deki en geniş dini hareket olan – apolitik cemaatçi hareketinde bulunmaktadır. Kökleri Osmanlı’nın son dönemine uzanan hareket, erken yirminci yüzyılın en dikkate değer entelektüel ve sosyo-dini hareketlerinden birini ortaya çıkarmıştır: Nur hareketi. Nur hareketinin kökleri, imparatorluğun gerileme döneminde ortaya çıkan siyasi kargaşa, bozgun ve manevi bunalımlardan doğmuştur.

O zamanki ve günümüzdeki bir sürü Müslüman toplum gibi, Osmanlılar’da hem modernleşme hem de Batı hakimiyetinden koruma sağlayacak formüller bulmayı canla başla arzu etmişlerdir. Nur hareketinin kurucusu Bediüzzaman Said Nursi, kayda değer bir İslamcı modernist düşünürdür. Her ne kadar Türk bağlamı dışında bugün bile pek bilinmese de, fikirleri yalnızca Türkiye’yi değil, bütün Müslüman toplumları doğrudan ilgilendirmektedir. Kendisi hiç kuşkusuz yirminci yüzyıl erken dönemlerinin diğer büyük Müslüman reformcu düşünürleri arasına dahil edilmeyi hak etmektedir. Said Nursi İslam’ın mesajının günümüzde, özellikle de bir altüst oluş ve değişim döneminde, günlük hayatta karşılaşılan önemli sorunlarla baş etmede Müslümanlara yardım etmeye son derece uygun olduğunu göstermeye çalışmıştır.

Gülen hareketi Nur hareketinden çıkmaktadır. Bugün Türkiye’deki diğer tüm İslami hareketlerden daha modern ve etkilidir. Kayda değer oranda sade ve mütevazı yaşam tarzının ve hareketinin açık dünyevi başarısının da perçinlemesiyle Gülen’in karizmatik kişiliği kendisini

Türkiye'nin bir numaralı İslami şahsiyeti yapmaktadır. Gülen hareketi ülkedeki en geniş ve en güçlü altyapı ve finansal kaynaklara sahip hareket olarak toplum hayatına damgasını vurmaktadır. Hareket, eski Sovyetler Birliği'nin Müslüman cumhuriyetleri, Rusya, Fransa ve ABD dahil, bir düzineden fazla ülkede ilk, orta ve hatta bazı yerlerde üniversite eğitimi sunan, çok geniş bir alana yayılmış okul sistemi sayesinde uluslararası bir şöhret de kazanmış durumdadır.

Gülen hareketi bir tür millet duygusu ile İslam'ı belirli bir şekilde kaynaştırması ile karakterize edilmektedir. Öteki İslami hareketlerin çoğunun aksine, devlet tarafından bastırıldığı zaman bile, devletle bir hayli barışık bir hareket olmuş ve Türk dış politikasının genel amaçlarına arka çıkmıştır. Dahası, ordu üst kademesinin harekete karşı derin düşmanlığına ve şüpheci tavrına karşılık, Türk Silahlı Kuvvetleri hakkında daima nazik ve olumlu bir dil kullanmıştır. Hareket, siyasi veya yukarıdan – aşağıya uygulanan başka araçlardan ziyade, İslami değerlerin halk katında propagandasını yapmak suretiyle Türk toplumunun hayatında tedrici bir sosyal değişim yaratma üzerinde odaklanmaktadır. Buna ilaveten hareket, esas itibarıyla adem-i merkezîyetçi ve cemaatçidir. Esasen Gülen'in devletle iyi geçinme arzusu, Türkiye'de bazı İslamcılar arasında eleştiri konusu olmuştur. Yine de devlet içinden kendisini eleştirenler ve düşmanları, Gülen'in devletle iyi geçinmecî politikaları gerçeğini reddetmekte, kendisini hileci olmakla ve gerçek durumunu saklamakla suçlamakta, devleti ele geçirip şeriat hukukunu dayatma şeklindeki sözde gerçek amaçlarını gizlediğini söylemektedir.

Gülen hareketi İslam inancının geleneksel toplum değerleri için merkezi önemini vurgulasa bile modernist bir dünya anlayışı önermektedir. Hareket – neredeyse kendisini Calvinist bir karaktere büründürür şekilde – dünya ha-

yatıyla aktif olarak ilgilenen, eğitilmiş ve müreffeh bir inananlar toplumu inşa etme peşinde koşmaktadır. Hareketin bazı önemli inisiyatifleri, inançları ve faaliyetleri aşağıda özetlenmiştir” (67).

Devamla, Gülen hareketinin geniş bir faaliyet alanının özetini yapan Graham Fuller, “Hiç şüphesiz ki hareket, gayet açık bir şekilde bireyi dönüştürmek suretiyle toplumu dönüştürmeyi arzu etmektedir, ki bu süreç sonunda manevi bir düzen inancını yansıtan ulusal ve toplumsal kurumların yaratılmasına ilişkin kolektif çağrılara kapı aralayabilecektir. Şayet toplumu dönüştürmeye yönelik her girişimi politik bir proje olarak nitelendirirsek, bir anlamda bunu da politik bir proje olarak adlandırmak mümkündür” (68) diyerek noktayı şöyle koyuyor:

“Bu noktada İslamcılar – tanımı gereği bile olsa – bu tür kavramsal sorunlar konusunda ülkedeki en yaratıcı entelektüel gücü temsil etmektedir. Her ne kadar Türkiye’nin ‘laik’ bir devlet olarak kalacağı neredeyse kesin olsa da, Türkiye içinde laikliğin anlamı hali hazırda evrilmektedir ve ülke yavaş yavaş kendi Osmanlı geçmişi ile birlikte kültüren ve dini gelenekleriyle de yeni ve daha rahat bir ilişki geliştirmektedir. AKP ile Gülen hareketinin ortak yanları bu olgunun göstergesidir ve Türkiye’de yaratıcı ve canlı bir İslamcı camianın yükselişine işaret etmektedir. Bu ise, bir adım ötesinde, Türkiye’nin Orta Doğu’yla ve daha genelde İslam dünyasıyla ilişkileri üzerinde önemli etkilere sahip gelişmedir” (69).

Fethullah Gülen projesiyle ilgili olan bir başka önemli ABD’li ise, Houston Üniversitesi öğretim üyesi Helen Rose Ebaugh’dır. Daha önce de söylediğim gibi bu zat, bu konuda bir akademik çalışma yaparak, “Gülen Hareketi” adlı bir de kitap yazdı. Kitabına bir “Sunuş” yaptıktan sonra, “Türk Tarihi Boyunca İslam ve Devlet” başlığıyla detay-

lara giriyor. Bu başlığın alt başlıklarından birisi “Türkiye Cumhuriyeti’nin İlk Yıllarında İslam ve Devlet” başlığıdır. Burada şunları söylüyor:

“İttihat ve Terakki Patisi, 1913 yılından başlamak üzere bir dizi reform gerçekleştirdi. Bu reformların ana hedefi, şeriatın bütünüyle rafa kaldırılmasıydı. Dolayısıyla, ilk olarak dini mahkemeler laik mahkemelerin otoritesi altına sokuldu. 1915’te şeriat mahkemeleri o zamanki Adalet Bakanlığı’na bağlandı. Ulema sınıfı dağıtıldı ve İslam dini devlet kontrolü altına alındı. Vakıfların sahip olduğu mal-mülk, Maliye Bakanlığı’na devredildi. 1924’te halifelik kaldırıldı, yerine din işlerini icra etmesi için bir devlet kurumu olarak Diyanet İşleri Başkanlığı kuruldu. Medreselerin kontrolü de, Eğitim Bakanlığı’na verildi. Kameri takvim, dini konularda kullanılması hariç, terk edildi. Genel anlamda, sekülerleşmeye giden yol Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk (1881-1938) tarafından hazırlanmış oldu.

1923’te Batılı güçlerce desteklenen Yunan işgaline Atatürk’ün önderliğinde karşı koyan Türkler, Trakya ve Anadolu topraklarında hâkimiyetini ilan ettikten sonra, ülkede Türkiye Cumhuriyeti adı altında bir ulus-devletleşme sürecine girildi. Atatürk’ün asıl amacı, ülkeyi Osmanlı İmparatorluğu’ndan çok farklı bir yola sokmaktı. Özellikle siyasette İslam’ın hiçbir etkisinin olmayacağı laik ve milliyetçi devlet sistemi kurmayı amaçlıyordu. Atatürk’ün liderliği ve öncülüğünde yeni cumhuriyet eliti, her alanda modernleşmeyi savundu. Onlara göre, bu, gerilikten bir kaçış ve kurtuluştur; eski rejim ve eski hayat tarzıyla bağlantılı olan her şeye karşı hoşnutsuzluk ve güvensizlik hissi taşıyorlardı. En çok karşı oldukları ise, din ve dini konulardı. Cumhuriyet eliti, bunların çağdaş medeniyetle kesinlikle bağdaşmayacağını düşünüyor ve bu nedenle dine ait her şeye derin bir şüpheyile yaklaşıyordu.

Atatürk ve onun takipçileri olan Atatürkçüler, Türkiye’de açık bir şekilde etnik milliyetçilik üzerinde temellenen yeni bir ulus-devlet kurma gayreti içinde oldular. Bunun anlamı, Osmanlı İmparatorluğu’nun çok uluslu, çok dinli ve İslami değerlere saygılı yapısının kendi istedikleri yapıyla yer değiştirmesiydi.

Bir kurucu siyasetçi olarak Atatürk, reformlarını adım adım hayata geçirdi ve başlangıç aşamalarında İslam’ı, insanları bir ülkü etrafında birleştirmek ve harekete geçirmek için, özellikle de işgalci Avrupa ordularına karşı Türk halkının birbirine kenetlenmesini sağlamak için kullandı. Atatürk’ün Türk halkını birleştiren tek unsurun İslam yerine yalnızca ve yalnızca Türk milliyetçiliği olduğunu ilan etmesi için 1924 yılını beklemesi gerekti. Devlet ordusu, okulları ve medyayı Türk milli kimliğini pekiştirmek ve aynı zamanda İslam ve Osmanlı mirasını reddetmek amacıyla kullandı. Bu hedefi gerçekleştirmek ve İslam’ın etkisini kırmak için Atatürk, tekke ve zaviyeleri kapattı; tarikatların zikir ayinlerini, kitaplarını ve kıyafetlerini yasakladı. Yine, gericiliğin sembolü olduğu gerekçesiyle fesin kadının erkek karşısındaki konumunu düşürdüğü iddiasıyla da başörtüsü ve çarşafın şiddetle aleyhindeydi. Ezan, Türkçe okunmaya başlandı; Kuran Türkçe’ye tercüme edildi ve Latin harfleriyle basıldı. Daha Batılı ve modern olabilmek için, Arap alfabesi Latin alfabesiyle değiştirildi; ayrıca Gregoryen takvime (miladi takvim) geçildi. Atatürk’ün teşvik ettiği bir diğer konu ise, kadınların eşitliği idi ve bu amaçla 1934 yılında Türkiye’de kadınlara oy kullanma hakkı verildi.

1928 yılında, o yıla kadar, İslamiyet’in ülkenin resmi dini olduğuna dair anayasada yer alan hüküm kaldırıldı. Her ne kadar Türk kültürünün bir parçası olmaya devam etse de, İslam’ın siyasetteki merkezi rolü sona erdi. 1937 yılında anayasada laiklik ilkesi, fiilen, İslam’ın yerini aldı” (70).

Bu tespitlerinden sonra Ebaugh, “Atatürk’ün laiklik anlayışı” için de, “...Atatürk’ün Türkiye Cumhuriyeti’ne sunduğu laik model, Avrupa’daki, özellikle de Fransa’daki laiklik modeliydi. Bu modele göre laiklik, devletin hakimiyet alanını genişletir ve dini sadece insanların özel hayatlarıyla sınırlar. Bu laiklik biçimi, dini inanç ve uygulamaların kamu hayatından dışlanmasını talep ederken, söz konusu dışlamanın gerçekleşmesi için devlet gücünün kullanılmasına cevaz verir. Fransız laikliği dini yok etme veya kontrol altında tutma arzusuyla din – karşıtı bir niteliğe sahipken, Anglo – Amerikan tarzı laiklik ise tam aksine dinleri devlet müdahalesinden korumayı amaçlar ve toplum dayanışmasını teşvik etmek için inanç temelinde sosyal ilişkilerin örgütlenmesini onaylar” (71) dedikten sonra, kitabının başlarında, ABD ve “yeşil kuşak”ı hatırlatıyor:

“1960’lı yılların sonlarına doğru Türkiye, İslam dünyasının geri kalanında olduğu gibi, sosyalizm ideolojisi tehdidiyle yüz yüze geldi. Sosyalizmin yükselişini durduracak tek alternatif ise İslam’dı. Amerika Birleşik Devletleri bile, Soğuk Savaş politikasının bir parçası olarak sosyalizm ve komünizmi durdurmada “yeşil kuşak” diye bilinen Türkiye, İran, Pakistan, Afganistan, Endonezya ve Malezya’nın yardımına umut bağlamıştı. İslam, sosyalizmin panzehiri olarak görülüyordu ve İslam dünyası siyaset sahnesinde İslam’a düşen yeni rolleri keşfetmekteydi. Ve Erbakan, sadece Türkiye’de değil dünya siyasetinde, İslam’ın yükselen önemini vurgulayan önemli sözcülerinden biri oldu” (72).

İşte bugün İslami yükselişin farkında olan Helen Rose Ebaugh, bu mantıkla hareket ederek AKP ve Fethullah Gülen hakkında da şöyle diyor:

“AK P parti liberal Pazar ekonomisini savunan ve Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne girmesini hedefleyen ılımlı, muhafazakâr, Batı yanlısı bir parti görünümündeydi. İş

dünyasında çok etkili yayınlardan biri olan The Economist, AK Parti hükûmetini Türkiye’de son 20-30 yılının en başarılı hükûmeti olarak değerlendirdi. CIA’de başkan yardımcılığı görevinde bulunmuş olan Graham Fuller’e göre Türkiye, sadece kendisi için değil, çağdaş İslam dünyası için de çok önemli olan iki dinamik İslami hareket üretmiştir; bunlardan ilki siyasi alanda AK Parti, öteki ise çok daha büyük ve apolitik bir toplumsal hareket olarak Gülen Hareketi’dir. AK Parti, laik devlet çerçevesinin izin verdiği ölçüde dini inançlara saygı göstereceğine ve ahlaki değerleri destekleyeceğine söz verdi. AK Parti için laiklik, dini hayata devletin müdahale etmemesi anlamına geliyordu. Nitekim, Gülen ve ona destek olanların benimsediği görüş de buydu. AK Parti’nin vizyonu içinde din en önemli insani kurum olarak görüldüğü için bu kurumun dini özgürlük iklimi içinde en güzel şekilde yaşatılması gerektiği savunuluyordu” (73).

İlginçtir, Fethullah Gülen hakkında bir başka tespit de bulunuyor:

“Gençlik yıllarında Gülen Erzurum’da Türkiye Komünizmle Mücadele Birliği’ni kuranlar arasında yer aldı, sonrasında ise siyasi bir tehdit olan İran İslam’ına karşı çalışmalar yürüttü” (74).

Ebaugh, bu “Gülen Hareketi” adlı eserinde, Fethullah Gülen’in tüm hayat hikayesini anlatır. 1960’lar Türkiyesinden başlattığı bu hikayeyi, ufak tefek yol kazalarıyla birlikte günümüze kadar getiriyor. Gelen her iktidarla uyumlu çalışarak bugüne gelmiş olan Gülen Hareketi’nin, artık küresel barış yanlılarının da desteğini kazanmış önemli bir hareket olduğunu söylüyor. Özellikle, elindeki medya gücü ve dünyanın pek çok ülkesinde kurduğu okullar ağını ayrıntılarıyla veriyor. Onun ekonomik, sosyal ve kültürel faaliyetlerinden söz ederken de, “Amerika Birleşik Devletleri’nde Fethullah Gülen’in hayatı ve öğre-

tilerinden ilham alan kişilerden oluşan 50 civarında dinler arası diyalog grubu var” (75) diyor.

Amerikalı bu iki önemli CIA görevlisinin, yani Helen Rose Ebaugh ve Graham E. Fuller’in eserlerinden yaptığım bu alıntılardan da anlayacağınız gibi belli ki AK Parti, 3 Kasım 2002 yolculuğuna FETÖ’nün gözetim ve denetimi altında başlamış. Bu karanlık yapının evveliyatını öğrenip tanımadan iktidara gelen Erdoğan, kadrosu olmadığı ve laik Kemalistlerin de kendisine düşman olduklarını bildiği içindir ki, ülkenin en mahrem yerlerini bunlara emanet etmek zorunda kaldı. İşte, devletin kilit noktalarını da kontrol eden bu günümüz Haşhaşileri, ellerindeki tuzak ve gizli kameraları, yeni bir üslup değişikliği yaparak “Milli Görüş gömleğini çıkardık” diyen Tayyip Erdoğan’a çevirdiler. Yani, Fethullah’ın Daileri, bu gömlek değiştirme ifadesi bir taktik mi, yoksa samimi bir değişim mi olduğunu anlamak için CIA adına seferber oldular. Nitekim ben, Gladio’nun bu planını ta o tarihte fark etmiştim. Fakat, bunu kimseye anlatacak durumda değildim. Anlatsam da, beni dinleyen yoktu. Kimi özel sohbetlerimde bunu fark etmiştim. Zaten AK Parti çevreleri de, beni “derin devlet”in (!) adamı zannettikleri için, mesafeli davranıyorlardı. Bu basiretsizliklerinin başlıca müsebbibi de, bana düşman FETÖ’nün istihbarat elemanlarıydı. Neyse, şahsımla ilgili olanı ahirete havale ederek konumuza dönelim.

AK Parti iktidara geldiğinde, önüne konan ilk sınav sorusu Irak’la ilgili olan 1 Mart Tezkeresi oldu. “Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yabancı ülkelere gönderilmesi ve yabancı silahlı kuvvetlerinin Türkiye’de bulunması için Hükûmet’e yetki verilmesine ilişkin Başbakanlık tezkeresi”, bilindiği gibi 1 Mart 2003’te TBMM’de reddedilmişti. ABD nezdinde bu sonuç, Tayyip Erdoğan ve Deniz Baykal hakkında soru işaretlerine sebep oldu. Halbuki, Abdullah Gül’ün başında bulunduğu 58. Hükûmetin getirdiği bu tezkere-

yi, AK Parti Genel Başkanı Erdoğan desteklemişti. Ancak parti içinde, tezkerenin milli çıkarlarımıza aykırı olduğunu savunan bir grup, muhalefetle birlikte hareket edince böyle bir sonuç ortaya çıkmıştı. İlginçtir, muhaliflerden birisi de Gülen'e yakınlığıyla bilinen Meclis Başkanı Bülent Arınç'tı. Halbuki, ABD lobisiyle Fethullah Güleciler, tezkerenin geçmesini istiyorlardı. Öyle ki, bu konuda Tayyip Erdoğan'a erken bir uyarı olsun diye, daha önce bir gözdağı bile vermişlerdi. Örneğin, BND ve CIA'in ortak bir marifeti olan Necip Hablemitoğlu suikastını unutmayalım. Hürriyet gazetesi, 18 Aralık 2002'de işlenen bu cinayeti o tarihte bana sormuştu. Değerlendirmemi, "Suikast Irak Operasyonu İle Bağlantılı" başlığıyla vermişti. Aynen şöyleydi:

"İslamcı yazar İsmail Nacar, Hablemitoğlu suikastının Irak operasyonu ile bağlantılı olabileceğini iddia etti. Nacar, Türkiye'deki siyasi iradeye bu suikastle Irak konusunda teslimiyetçi davranması için 'İstediğimizi yap, yoksa seni sistemin sahipleriyle karşı karşıya getiririz' tehdidinde bulunulduğunu öne sürdü. İslamcılar veya 'derin devletin' suikasttan çıkarı olamayacağını belirten Nacar şöyle konuştu:

Bu güçler, 'Bizim bu konudaki isteklerimize itiraz etme. Referandum sözlerini bırak. Yoksa ülkedeki sistemin gerçek sahipleri ile seni karşı karşıya getirmesini biliriz' demek istemiş olabilirler. Özellikle ordu çevrelerinin İslamcı iktidara bakışında olumsuzluk yaratarak irtica ile mücadeleye destek sözüyle Irak'a müdahaleyi teşvik edebilirler" (76).

Bu 1 Mart tezkeresinin sonuçlarını, müteakip günlerde izleyip incelemeye aldığımda, FETÖ'nün çok mahir ve sinsi bir planıyla karşılaştım. Örneğin, Gülen'in, Graham Fuller'in adamlarına, "Tayyip Erdoğan isteseydi tezkere reddedilmezdi. Bu uzun adamın, Amerika için uzun bir

yol müttefiki olamayacağını umarım anlamışsınızdır” dediğini öğrendim. Anladım ki, Erdoğan’ı gözetlemekle görevlendirilen Fethullah Gülen, tezkerenin reddi için ustaca bir lobi yapmış. Maksat, Tayyip Erdoğan’ın ABD nezdinde kalıcı ve güvenilir bir müttefik olamayacağı imajını sağlamakmış. Çünkü o, o yıllarda AK Parti iktidarını kendisinin mutlak bir iktidarı için sadece bir atlama taşı olarak görüyordu.

Fethullah Gülen 2003 yılında, Tayyip Erdoğan politikalarına karşı olduğu konusundaki bu ihanetini kamufle ederken, artık 2004’de gerçek mayasını ortaya koymaktan çekinmemişti. Örneğin, bilindiği gibi AK Parti iktidarı, mazlum Filistin halkı ve davasına sahip çıkmaya çalışır. İsrail’le gönüldaş Gülen ise, Zaman gazetesinden Nuriye Akman’ın 23 Mart 2004’de kendisiyle yaptığı bir röportajda Filistin liderini açıkça suçlamaya başladı. Hemen bir açıklama yapma gereğini duydum. Bu demecimi Cumhuriyet gazetesi, “Gülen BOP’un başaktörü” başlığıyla duyurdu. Şöyleydi:

“ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) – İslami kesimde özgün yaklaşımlarıyla dikkat çeken yazar İsmail Nacar, Fethullah Gülen’in Zaman gazetesinde yayımlanan röportajında Filistin’e ilişkin düşüncelerine tepki gösterdi. Röportajın Hamas lideri Şeyh Ahmet Yasin’in öldürüldüğü döneme denk geldiğini belirten Nacar’ın, Gülen’in Filistin’le ilgili açıklamalarına ilişkin eleştiri ve görüşleri şöyle: “Bugün Türkiye’nin önündeki en büyük tehlike ‘Büyük Ortadoğu Projesi’ dir. Bu projenin dini misyon tarafının başaktörü ise Gülen’dir. Örneğin, Zaman gazetesinde, hem de Hamas liderinin öldürüldüğü bir günde Nuriye Akman, Gülen’in ağzından şu sözleri aktarıyor: “Bir arkadaşımız İsrail’e gitmiş. Biraz Filistin’de de kaldı. Bana çok enteresan bir şey anlattı. Orada doktora yapan çok akıllı bir arkadaş, ‘5-6 ay kaldım İsrail’de. Bir barış or-

ganizasyonunun yönetim kuruluna girmem için bana teklifte bulundular. İsraililer tarafından teklif edildim. Orada bir Filistinli mani oldu bana. Gördüm ki o Filistinli bir silah tüccarı. Bu kavganın devamını istiyor. Alışverişi var o işte. Belki başka yakın çok insanlar da aynı şeyi düşünüyorlar' dedi". Görüldüğü gibi Fethullah Gülen'e göre Filistin'deki katliamların sorumlusu İsrail değil, Filistinli silah tacirleridir. Daha önceleri Cumhuriyet gazetesinde de söylediğim gibi bu zat çağımızın takiyeci Hasan Sabbah'ıdır. Onun için herkes basiret gözünü açmak zorundadır. Çünkü tehlike kapımızı çalmak üzere" (77).

Burada yeri gelmişken, Türkiye'de bu "BOP-Gülen" ilişkisine en çok katkı sunan İshak Alaton ve Tesev ile Korkut Özal ve Cüneyt Zapsu'nun çabalarını da hatırlatmak isterim. Bu önemli bir dipnottur.

Neyse, dediğim gibi AK Parti'nin görülen ve görülmeyen ilişkilerinin FETÖ tarafından izlenmeye alındığını fark etmiştim. Özellikle Erdoğan'ın aile fertleri ve dünürü Sadık Albayrak'ı yakın takibe aldılar. Özel yaşamları, yurt içi ve yurt dışındaki ideolojik bağlantılarını tespit etmeye çalıştılar. Örneğin, şehid Seyyid Kutub'un yeğeni Usame Kutub İstanbul'a geldiğinde, kiminle nerede görüştüğünü ve bu görüşmelerde nelerin konuşulduğunu kayda alarak Gladio ve CIA'e teslim ettiler.

Yine, buna benzer bir çalışmayı da Türk Silahlı Kuvvetleri içinde yapmaya başladılar. Bilindiği gibi, ordu içinde Kemalist ve laikçi güçlü bir damar var. Sicilleri "darbe" kavramıyla özdeşleşen bu subaylar, Fethullah Gülen'den rahatsız ve AK Partiye de karşıydılar. Onun için bunlar, kendi aralarında fırsat buldukça darbe dedikodusu yaparlardı. Remzi Gökseven Paşa ve arkadaşlarıyla birlikte bu dedikodulardan haberdardık. Ancak, Türkiye'de ABD'ye rağmen bir darbe imkansızdı. ABD ise, FETÖ nezaretindeki AK Parti iktidarına bir süre tanıdığı için, he-

men bir müdahale istemiyordu. İşte bir yol kazasının olmaması ve bu subayların da tasfiye edilmesi için, iktidarın gafletinden yararlanan FETÖ devreye girdi. Başbakan'ın çevresine uyguladıkları kapalı operasyonun bir benzerini Silahlı Kuvvetlere yönelttiler.

Derken, 2005 tarihinde Fethullah Gülen, Tayyip Erdoğan'a "Amenofis" demeye başladı. Amenofis, tek Tanrı'ya inanan bir Mısır firavunudur. Yani, Erdoğan Allah'a inansa da, sonuçta bir firavundur demek istedi. İşte böylece, Türkiye'yi derinden sarsan olayların düğmesine de basılmış oldu. Bu olaylar, FETÖ yapılanmasının elemanları Ramazan Akyürek ve Ali Fuat Yılmaz gibi istihbaratçı polislerin gözleri önünde cereyan etti. Bunlar sırasıyla, Rahip Santoro suikastı (5 Şubat 2006), Danıştay saldırısı (17 Mayıs 2006), Hrant Dink cinayeti (19 Ocak 2007) ve Zirve yayınevi katliamı (18 Nisan 2007) dır.

Bunların içinde en önemlisi Danıştay saldırısı idi. İkinci Daire üyesi Mustafa Yücel Özbilgin öldürüldü ve dört üye de yaralandı. Saldırgan ise Alparslan Aslan'dı. Suikasta bir "dinci" süsü vermek için, arabasına bir Akit gazetesi konmuştu. Bu saldırı, Kemalist ve laikperestlerin şerrinden çekinen Erdoğan'ı, daha çok FETÖ'ye teslim olmaya icbar etmek için yapılmıştı. Çünkü esas hedef, ordu mensuplarına yönelik bir operasyondur. Hükûmeti arkalarına almadan bunu yapamazlardı. Nitekim, Ergenekon sürecinde bu gerçeği hep birlikte yaşadık. Hatırlanacağı gibi bu süreç, 12 Haziran 2007 tarihinde, İstanbul'un Ümraniye İlçesi'nin Çakmak Mahallesi'ndeki bir gecekondu da 27 el bombası, TNT kalıpları ve fünyelerin bulunmasıyla başladı.

Şu son çeyrek yüzyıl Türkiye'sinde meydana gelmiş olan olayları, yoğunluk ve etkileri açısından bir değerlendirmeye tabi tutarsak bu 2007 yılının, 1993 yılının bir benzeri olduğunu görürüz. Bu iki ayrı senelerde toplumu derinden etkileyen olaylar yaşadık. Daha şaşırtıcı olan,

Ergenekon sürecinin başladığı 2007 yılında, ilk defa ordu mensupları sokak gösterilerine iştirak ettiler. Meclis'teki 367 rezaleti ve Cumhurbaşkanı seçimi bahane edilerek, 14 Nisan'da tertiplenen "Cumhuriyet mitingi"ne katılan Şener Eruygur ve Hurşit Tolon gibi generaller, "Çankaya laiktir laik kalacak" sloganını attılar. Hemen bunun arkasından da, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın talimatıyla "27 Nisan E-Muhtırası" verildi.

Gladio'nun tahrikiyle gelişen bu olaylar, devlet içindeki Gülen yapılanmasının eline yeterli bir koz vermişti. Elleri içindeki bazı bilgi ve belgeleri de derhal devreye sokarak, "Ergenekon Terör Örgütü" davasını tetiklemeye başladılar. İşitip yaşadıklarına da baktığımda, bu dava hepten haksız bir dava değildi. Ancak, ordu içindeki muhaliflerini tasfiye edebilmek için kurularla birlikte çokça yaş da yaktılar. Dahası, 19 Aralık 2009'da Bülent Arınç'a suikast senaryosu gerekçesiyle "Kozmik Büro"ya girip bazı gizli belgelere de ulaştılar. O dönemin Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, bu Kozmik Oda'ya giriş izni konusunda şunları söylüyor:

"Geriye dönüp baktığımda her zaman söylediğim şudur, Genelkurmay Başkanlığı'nda verdiğim en doğru kararlardan biridir o. Eğer o gün o kararı vermeseydik, bugün Türkiye'de işlenen faili meçhul bütün cinayetler silahlı kuvvetlerin üzerine kalacaktı. Bugün silahlı kuvvetleri bu töhmetten kurtardık. İyi ki diyorum öyle bir karar vermişiz" (78).

Bu Bülent Arınç'a suikast iddiası operasyonu, hem AK Parti'de bazı kırılmalar ve hem de AK Parti ile asker arasında yeni bir gerginlik doğurmuştu. Başbuğ'da, bu iyi niyetine rağmen Ergenekon Terör Örgütü davasından tutulanıp yargılanmaktan kurtulamamıştı.

İlginç olan ise, bir tarafta CIA'in Türk ordusuna karşı yürüttüğü bu operasyonları devam ederken, Tayyip

Erdoğan'ın da böylesi bir ortamda doğru ve cesur çıkışlar yapmasıydı. Örneğin, partisinin kapatılma davasını zorlukla aşabilmiş olan Erdoğan, Kürt sorununun çözümü için 2008 yılının sonlarında Oslo görüşmeleri sürecini başlattı. Arkasından, yani 29 Ocak 2009'da, Davos'ta İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres'e "one minute" dedi. Yine, ABD ve İsrail'in beklentilerinin aksine İran'ı dışlamayan bir İslam ülkeleri dayanışmasını uzaktan da olsa teşvik etti. Derken, 17 Aralık 2010'da, Tunus'ta bir gencin kendisini yakmasının ardından tetiklenen "Arap Baharı" atmosferinde, tüm mazlum halklar ve İslam uyanış hareketlerinin sözcülüğü rolüne soyundu.

İşte bu gelişmeler, Fethullah Gülen'in, daha önce Erdoğan'ı kastederek CIA'e söylediği, "Bu uzun adamın, Amerika için uzun bir yol müttefiki olamayacağını umarım anlamışsınızdır" sözünü doğrulamış oldu. Yani, müşterek yolculuk bitmişti. Ancak, AK Parti'nin bir seçimle iktidardan düşmesi de zor olduğuna göre, Tayyip Erdoğan'dan kurtulmanın bir başka çaresine bakılmalıydı..

Akla ilk gelen bir askeri darbe olsa da, o günkü ortam buna elverişli değildi. Zaten ordu, CIA destekli Ergenekon operasyonundan tedirgindi. Yani asker, ABD'ye artık güvenmiyordu. Üstelik, halk desteği gittikçe artan bir iktidarın silah zoruyla devrilmesi, Türkiye'de onarılmaz bir mağduriyete yol açardı. Onun içindir ki FETÖ maskeli Gladio, yeni örtülü operasyonlar devreye soktu.

Ancak, bu operasyonlarının önündeki en büyük engel, bizzat MİT müsteşarı Hakan Fidan'dı. İşte hem Oslo sürecini sabote etmek ve hem de Fidan'ı devre dışı bırakmak için, Fethullah Gülen'in müridi savcılar, 7 Şubat 2012'de MİT'e bir operasyon tertitlediler. Gerekçeleri ise, Oslo görüşmeleri idi. Eğer Başbakan devreye girip bu operasyonu püskürtmeseydi, Fidan ve ekibini vatana ihanetten yargılayacaklardı. Ama başaramadılar.

Kuşkusuz, Oslo'yla başlatılan bu barış süreci, Kürt sorununun çözümü için şimdiye kadar denenmiş olan yöntemlere göre daha gerçekçi faktörler içeriyordu. Öcalan'ın da bilgisi dahilinde Oslo'da yapılan görüşmeler, gizli tutulmuştu. Bu da, eğer açığa çıkması durumunda, sürecin provoke edilmesine açık kapı bırakma riskini taşıyordu ki, nitekim böyle de oldu. Geçmiş hatalardan ders alan İmralı sürecinde ise, başından itibaren kamuoyu haberdar edilerek yola devam edilmek istendi. Bir ikinci husus, Öcalan'ın muhatap alınmasıydı. Nitekim ben de, yıllar önce yetkililere bunu önermiştim.

İşte, FETÖ'nün 7 Şubattaki bu başarısızlığı ve MİT'in de İmralı'yı "Çözüm Süreci"ne dahil etmesinin hemen ardından, hatırlanacağı gibi soru işaretleriyle dolu gelişmeler yaşadık. Bunlara tarih sırasına göre baktığımızda, bir "üst akıl" (CIA-FETÖ) tarafından bu çözüm sürecinin nasıl sabote edildiğini görürüz. İşte özeti:

Hakan Fidan'ın İmralı'ya gittiği haberi kamuoyunda tartışılırken, 8 Ocak 2013'de Paris'teki PKK bürosunda Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Sönmez öldürüldüler. Cenazeler, 17 Ocak 2013'de Diyarbakır'da kalabalık bir katılımı ile defnedildi.

Bu olayı Akit gazetesine, "Geçmişteki bazı faili meçhul cinayetler örneğinde de görüldüğü gibi, başta MOSSAD olmak üzere bazı yabancı istihbarat örgütleri, yerli taşeronları ve PKK içindeki kuklaları devreye sokabilirler" şeklinde özetlemiştim. Gazete bu sözlerimi "İnfaz MOSSAD usulü" ifadesiyle manşet yapmıştı (79).

Bu olayın arkasından PKK, 24 Şubat 2013 tarihinde "Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) adlı şehir milislerinin kuruluşunu ilan etti. Bu tahriklere rağmen, Öcalan'ın silahları bırakma çağrısı yapan mektubu, 21 Mart 2013'de Diyarbakır'da okundu. 25 Nisan 2013

günü Murat Karayılan'da, 8 Mayıs'tan itibaren ön koşulsuz geri çekileceklerini açıkladı. İşte bu gelişmeler üzerine Gladio, her zamanki maharetini devreye sokarak 29 Mayıs 2013'de İstanbul'da "Gezi Parkı" olayını gündeme taşıdı ve "Kürtler nerede" sloganları atıldı. Bunun üzerine, 7 Haziran 2013'de İmralı'da Öcalan'la görüşen Selahattin Demirtaş, "Abdullah Öcalan, Gezi Parkı direnişçilerini selamlıyor. Provokasyona dikkat edilmesi çağrısı yaptı. Meydan Ergenekonculara bırakılmamalıdır" dediğini söyledi. PKK ise, 2 Temmuz 2013 tarihinde "kalekollar" için eylem çağrısında bulundu. YDG-H'de, 10 Temmuz 2013'de şehirlerde "asayiş birimleri" kurmaya başladı. Nihayet barış maskesini çıkaran KCK, 9 Eylül tarihinde "çekilmeyi durdurduğunu" duyurdu. İşte tam da bu gelişmelerin akabinde, yani 17 Aralık 2013'de, dershanelerin kapatılmasını bahane ederek hükûmetle ipleri koparan FETÖ, yani FETÖ maskeli Gladio, yeni bir kaosun düğmesine bastı.

Şahsen ben, bu 17 Aralık operasyonunu çok önceden sezmiştim. Ama hep söylediğim gibi yapabilecek bir şeyim yoktu. Çünkü FETÖ, beni MİT ve askerle irtibatlandırmıştı. Bu konuda konuşmak istediğim bazı aymazlar ise, önüme hep 28 Şubat Davası İddianamesini koydular. Orada, Batı Çalışma Grubu benim için şöyle demiş: "Hasan Celal Güzel'in çok fazla hakaret edici tavırla konuşması engellenmelidir... Faik Bulut, İsmail Nacar gibi laik felsefeye inanmış yazarlarla tanışılmalı, kitaplarının bastırılmasına yardımcı olunmalı bu ve bunun gibi insanlarla örgütlenmelidir"

Sanırım, burada kendim ve Faik Bulut hakkında yeterli söz söylemişimdir. Laik felsefeye inandığım iddiasına gelince, hayatımın kırk yılı laik Batı felsefesinin vesveseleriyle mücadele etmekle geçti. Belli ki 28 Şubatçılar, bu konuda da beni anlamamışlar.

Neyse... Ben yine de, 17 Aralık'tan yaklaşık bir yıl önce bu konudaki uyarılarımı hukukum olan bazı kimse-
lere iletmeye çalıştım. Örneğin, ziyaret maksadıyla evime
gelen Abdurrahman Dilipak'a, CIA destekli Gülen yapılan-
masının, yerel seçimlere 3 ay kala hükûmete karşı bir ope-
rasyon yapma ihtimalinden söz ettim (80). Anlayacağınız,
17-25 Aralık 2013 yolsuzluk operasyonlarının startı, 2012
yılında verildi. Zaten FETÖ, özellikle 2010 referandumuyla
yargıya mutlak anlamda egemen olmuştu. Şunu da ilave
edeyim ki, bu yolsuzluk soruşturmasıyla görevli polislerin
görevlerinden alınacakları haberi soruşturma savcılarına
iletilince, operasyonlar erkene alındı. Zaten Haşhaşi reisi
Fethullah Gülen'de, bu operasyonun ilk parolasını bir ses
kasetiyle "dailer"ine iletmmişti. Orada, yüz kızartıcı şu heze-
yanları geveliyordu:

"Bana seneler evvel bir telefon geldi. Dediler ki 'Bir
büyük zat, nefesine uyararak bir yerde bir tane alüfte (iffet-
siz, oynak, cilveli kadın) ile buluşmaya gidiyor'. Geceyarısı
Türkiye'de onu tanıyan bir arkadaşta telefon ettim. 'Kalk,
evine koş git, oraya gitmesin katiyen. Hem kendisi masi-
yete (asilik, isyan, günah) girmesin, hem de hafazanallah
(Allah korusun) bir komplo meselesi ise şayet günümüz-
de geldiği noktaya gelemez' dedim. Bu mevzuda belki on
tane hadise sayabilirim" (81).

İslam coğrafyasında, kadını ilk defa şu veya bu amaç-
la rakip ve muhaliflerine karşı kullanma çirkinliği de
Hasan Sabbah'a aittir. Örneğin bu konuda, merhum ho-
cam Mehmet Altay Köymen şu olayı nakleder: "Kendisine
karşı mücadelesinden korkan Hasan Sabbah, bu Selçuklu
hükümdarının hizmetinde bulunan bir kadını kandırarak,
onun vasıtası ile bir gece bir hançeri Sultan Sancar'ın yata-
ğının başına yere saplattı. Diğer taraftan da Sultan Sancar'a
haber göndererek, kendisine muhabbeti olmasaydı, bu
hançeri yumuşak göğsüne saplamanın daha kolay olaca-
ğını bildirdi" (82).

Bu örnekte de olduğu gibi, Batınî kültürünü kendisine rehber edinen Fethullah Gülen'in tüm eylemleri, bize hep Haşhaşileri çağrıştırır. İşte bir ikinci örnek de, hedeftekilere yapılan beddua şeklidir. Hatırlayacağınız gibi, o meşhur beddua seansında FETÖ reisi Gülen şöyle beddua etmişti: "Allah onların evlerine ateşler salsın". Hasan Sabbah'ın torunlarından Celaledin Hasan'da, sapkın olarak nitelediği ataları için, "Allah mezarlarını ateşe boğsun" ifadesini kullanmıştı (83). Yani, ev ve mezarlara ateş dilemek de bir Haşhaşi geleneğidir.

FETÖ'nün siyasi duruşu ise, zaten o da Haşhaşiler'in siyasi duruşundan farklı değil. Örneğin, tarihte bir müddet Batınî (Haşhaşi) liği sürdüren Hasan Sabbah'ın halifeleri, Haçlılarla iş birliği yaparak Selahaddin Eyyûbî'ye karşı suikastlar düzenlemişlerdi (84). Bugün ABD'nin kucağında oturan Fethullah Gülen'de darbe girişimleriyle bize suikastlar düzenlemekten çekinmiyor.

Evet... İşte yıllardır bu güdümlü Haşhaşi yapılanması konusunda yaptığım uyarılara aldırmayan devlet yetkilileri, nihayet bu 17-25 Aralık operasyonlarıyla uyanmaya başladılar. O tarihte Başbakan olan Tayyip Erdoğan, Brüksel seyahatinden dönerken uçakta gazetecilere şöyle diyordu: "Bu iş bana göre çok kısa zamanda çok farklı görüntüler vermeye başlayacak. Herkesi şantajla tehdit ediyorlar. Telefon dinlemesi, alan dinlemesi yapıyorlar. Görüntü, evlere böcek koyuyorlar. Ajanlık var casusluk var" (85).

Erdoğan bununla da kalmayarak, benim yıllar önce belirttiğim gibi bu örgütün Haşhaşiler'e benzediğini söyleyerek beni teyit etti. Örneğin Cumhuriyet gazetesi, "Haşhaşi kavgası" manşetiyle olayı kamuoyuna şöyle aktardı:

"ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) – Başbakan Tayyip Erdoğan, 17 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonunu, "en ahlaksız darbe girişimi" olarak nitelendirirken, cemaate "Haşhaşi" benzetmesi yaptı. Geçmişteki bazı yargılamala-

rın üzerinde çok büyük soru işaretlerinin oluştuğunu net olarak gördüklerini kaydeden Erdoğan, “Sahte ihbar mektupları, yasa dışı dinlemeler, sahte delillerle tasarlanmış ve ayarlanmış bir kısım yargı mensuplarıyla insanların nasıl mahkûm edildiklerini bugün çok daha belirgin şekilde görebiliyoruz” dedi. Reyhanlı patlamasında ABD’ye gitmeyi tercih eden, 14 gün sonra Reyhanlı’ya giden Erdoğan, MİT’in TIR’ını aramak isteyen savcının 7 gün sonra Reyhanlı’ya gitmesini eleştirdi.

1.5 aylık bir aradan sonra partisinin grup toplantısında konuşan Erdoğan, özetle şu görüşleri dile getirdi:

“1.5 aylık süre içinde demokrasimize yönelik en büyük, en ağır ve aynı zamanda en ahlaksız darbe girişimine tevessül edildi. 17 Aralık, Türkiye’nin demokrasi ve hukuk tarihine kara bir leke olarak geçti. Bu komplo, hazırlık aşaması, uygulama şekli, içeriden ve dışarıdan aldığı destek ve talimatlar boyutuyla diğer tüm darbe girişimlerini geride bırakmış, millete, devlete ve demokrasiye yönelik ihanet hareketi olarak kayıtlara geçmiştir.

Düşünebiliyor musunuz, 25 çuval gelecek, bu çuvalar mühürlü, açılmadan bunlarla ilgili anında adım atılacak. Her şey hazırlanmış, görev dağılımı yapılmış. Yolsuzluk kisvesi altında, yolsuzluk süsü verilerek bir anda Türkiye’de büyük bir belirsizlik, kaos ortamı oluşturmak için ne gerekiyorsa, hangi araca ihtiyaç varsa hepsi harekete geçirilmiş.

Bu operasyon MİT’e de kastetmektedir. Bu ülkenin Milli İstihbarat Teşkilatı, Suriye’deki Türkmen kardeşlerimize yardım ulaştırmaya çalışıyor, Adana’dan bir savcı bunu engellemek için elinden geleni yapıyor. Reyhanlı’daki olaylar olduğu zaman bu beyefendi, Adana’dan kalkıp Reyhanlı’ya gitmemiştir. 7 günün ardından oraya gitti. 7 gün senin aklın neredeydi? Adana’dan kalkıp Hatay’a

MİT'in insani yardım operasyonunu engellemek üzere geliyorsa o savcı yasaları çiğnemiştir, milli çıkarlara kas-tetmiştir. Kendi ülkelerinin milli kurumlarını neden hedef alıyorlar? Mensup oldukları örgütten emir ve talimat alıyor, öyle hareket ediyorlar. Yayın yoluyla suç işleyenler ifadeye çağırılmazken, benim ifademi manşete çekti diye gazete yöneticileri ifadeye çağırılıyor.

Tarihte de bunu gördük. Büyük Selçuklu devletinde Haşhaşiler denilen gözü dönmüş gizli bir örgütün devlet bünyesini nasıl esir almaya çalıştığını, gerektiğinde düş-manlarla nasıl işbirliğine gittiğini, asırlar önce millet ola-rak yaşadık ve gördük.

Örgütün üst yönetimi ile oradaki diğer vatandaşların hassasiyetlerini birbirinden kesinlikle ayırıyoruz. Samimi insanlar, samimi gayretlerle fedakârlıkta bulunurken ör-gütün üst yönetimindekilerin çok başka amaçlarla bunları istismar ettikleri anlaşılıyor. Yıllarca buralarda fedakârca hizmet etmiş samimi kardeşlerimizden oynanan oyunu, kurulan tuzağı görmelerini bekliyoruz.

17 Aralık darbesinin mimarı olan örgüt, daha önce de MİT'i sabote etmiş, müsteşarını tutuklayıp devre dışı bırakma girişiminde bulunmuştur. Eğer biz buna sessiz kalmış olsaydık, benim müsteşarım kim bilir nerede ola-caktı?" (86).

Başbakan'ın bu sözleri kamuoyunda büyük yankı yap-tı. Bunun hemen akabinde de Fatih Altaylı'nın Habertürk gazetesinde, "Haşhaşi benzetmesi ilk kez 16 yıl önce yapıldı" başlığını taşıyan bir yazısı çıktı. Yazı şöyleydi:

"Başbakan Erdoğan'ın Gülen Cemaati'ne yönelik "Haşhaşi" tanımı yapması ve Cemaat'i Hasan Sabbah'ın "suikastçi" tarikatı Haşhaşilere benzetmesi epey bir gürül-tü kopardı.

Size uzun uzun Haşhaşileri anlatacak değilim. Haşhaşileri “rivayetlere” göre anlatan Alamut Kalesi’ni okumuşsunuzdur zaten. Haklarındaki rivayetlerin hayli “kanlı ve heyecanlı” olduğu bu tarikatla ilgili pek çok kitap yazılmıştır. Birini alıp okuyabilirsiniz.

Ama “Yok okumayacağım” diyorsanız Murat Bardakçı pazar günü Haşhaşileri ve Hasan Sabbah’ı geniş bir biçimde anlatacak Habertürk sayfalarında.

Zaten benim bu yazıda bahsedeceğim konu Haşhaşiler değil. Ben, Fethullah Gülen Cemaati’ne “Haşhaşi” tanımı ve Hasan Sabbah benzetmesinin “geçmişini” aktaracağım.

Gülen Cemaati’ne yönelik “batınî” yakıştırması ve “Haşhaşi” tanımı ilk olarak 1998 yılında İslamcı yazar İsmail Nacar tarafından yapıldı. İsmail Nacar, 13.07.1998 tarihinde Cumhuriyet Gazetesi’nde yayınlanan “Yeni Bir Batınî Tehlikesi” başlıklı yazısında Gülen Cemaatini “Haşhaşilere” benzetirken şöyle diyordu:

“Tarikatlar, 28 Şubat süreciyle birlikte tarihteki sefleri Batınîlerin politikalarını ihya etmeye çalışıyorlar. Bu konuda kendi aralarında anlaşmış durumdalar.

Bilindiği gibi Batınîlikte gizlilik, daha doğrusu takiiye esastı.

...Neo Batınîler mevcut koşullar karşısında bu politikayı yeniden yürürlüğe koyma kararı aldılar. Örneğin, Fethullah Gülen “Küçük Dünyam” adlı anılar kitabında “Taktik ve stratejiler söylenmez. Söylendiği an onun bir taktik olma hüviyeti ortadan kalkar; stratejiler sadece tatbik edilir” diyor.

Şu son aylarda adı etrafındaki tartışmaların artması karşısında da “Gerekirse bir mağaraya çekilirim” diyor. Bir insanın, bir müslümanın kendisine yakıştıramayacağı mağara hayatı gibi bir yaşam biçimi de Batınîlere aittir. Nitekim onların önderi Hasan Sabbah, Alamut Kalesi’ne taşındı ve Büyük Selçuklular’a karşı oradan mücadele etti”

Bu yazı tam 16 yıl önce İslamcı bir yazar, İsmail Nacar tarafından yazıldı. Şimdi aynı “benzetme” Başbakan Erdoğan tarafından yapılıyor.

Ancak İsmail Nacar’ın yazısının son bölümünü de okumak lazım. Nacar yazısını şöyle sürdürüyor:

“Onun içindir ki, çığ gibi büyüyen bu büyük tehlike karşısında başta siyasal kadrolar olmak üzere herkesin yeniden düşünmesi gerekiyor. Dini, çıkarlarına alet eden tarikatlarla mücadele etmek için özgür ve demokratik bir ortamda aklı ve bilimi esas alan bir düşüncenin insanları-mıza sunulması gerekiyor”

Anlayacağınız İsmail Nacar’ın benzetmesi 16 yıl sonra kabul görüyor ve aynen kullanılıyor.

Yazının sonunda önerdiği “özgür ve demokratik bir ortamda aklı ve bilimi esas alan mücadele” için de ayrı bir 16 yıl geçmesi gerekmez inşallah.

Not: Rahmetli İlhan Selçuk da 17.07.1998 günü “Batıniyye” ve 4.8.1998 günü “Fethullah Gülen Batıni mi” başlıklı yazılarıyla aynı konuyu ele almıştı” (87).

İşte bu gelişmeler üzerine, Fethullah Gülen örgütüyle ilgilenen medyanın dikkati bana yöneldi. Bunlardan birisi de Yeni Akit gazetesi idi. Söylediklerimi, manşet altında “Bu Yapılanma İsrail-ABD Güdümünde” başlığıyla verdi. Aynen aktarıyorum:

“Başbakan Erdoğan’ın “paralel yapı”ya yönelik “Haşhaşi” benzetmesinin tartışmaları sürerken, konu hakkında yazar İsmail Nacar Akit’e çarpıcı açıklamalarda bulundu. Cemaat konusunda haklı çıktığını belirten Nacar, “1980’lerin başından bu yana cemaat hareketini çok yakın takip ediyorum. Cemaat’in nerede ve nasıl yapılandığını çok iyi biliyorum. Bunu daha önce de defalarca dile getirdim. Ama bazı gruplar beni bu düşüncelerimden dolayı hep susturmaya çalışıp, düşüncelerimin üstünü örttüler.

Bugün baktığımızda benim o zamanlar ne kadar haklı olduğum ortaya çıktı. Kaç sene önce Cemaat'ın devlet içindeki yapılanmasının, aynı Hasan Sabbah'ın örgütü gibi Bâtınî bir yapılanma olduğunu söylemiştim. Ve hâlâ da diyorum. Çünkü bu hareket tamamen Amerika ve İsrail destekli bir yapılanmadır. Bu paralel değil; devleti tamamen ele geçirmeye yönelik Batınî bir yapılanmadır" dedi.

Amerika ve İsrail'in, Fethullah hareketini özellikle 1980 sonrasında kendi çıkarları doğrultusunda dünyanın birçok yerinde yapılanmasına destek olduğuna dikkat çeken Nacar, "1980 sonrasında, Fethullah Gülen'in etrafındaki oluşum, dışarıdaki çalışmaları, dünyanın farklı ülkelerinde okul yaptırmaları Amerika ve İsrail'in isteğiyle gerçekleşti. Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde İran'ın yapılanmasından rahatsız olan Amerika, kendi çıkarları için Cemaatin bu ülkelerde yapılanmasını hem istedi ve hem de okul açmalarına çok destek oldu. Çünkü İran'ın buralardaki yapılanması Amerika'nın çıkarlarına çok ters. Amerika'da bu ülkelerde kendisinin yönlendirebileceği bir yapının oluşmasını yani Fethullah Gülen cemaatinin bu ülkelerde yapılanmasına çok destek oldu. Ayrıca bu düşünceleri sadece ben söylemiyorum. Bu konu hakkında araştırma yapan ve yazılar yazan bir çok düşünür ve yazar da benimle aynı düşüncededir" diye konuştu" (88).

Akit gazetesine yaptığım bu açıklamanın bir benzerini, yine bu konuda bilgime başvuran İnternet Haber Sitesine'de yaptım. Bu yayınların hemen arkasından, yıllardır beni bir numaralı düşman bilen Fethullah Gülen, ilk defa hakkımda bir dava açtı. Ancak, Ankara 23. Asliye Hukuk Mahkemesi, açılan bu 50.000,00 TL'lik manevi tazminat davasını 24.02.2015 tarihinde reddetti. Yargının verdiği bu karar metninin gerekçesini kitabın sonunda okuyabilirsiniz.

Tabi bununla yetinmeyen Gülen, Zaman gazetesini de yine devreye soktu. "Aktörler Değişse de Yöntem Aynı" manşetini atan gazete, benim için de "Karakaya'nın "Karanlık Adamı" Akit'e Kaynak Oldu" başlığını kullandı. İşte söyledikleri:

"Yeni Akit Gazetesi, Hizmet Hareketi'ni hedef almak için 28 Şubat sürecinin ekran figürlerinden İsmail Nacar'ı konuşturdu. Nacar, Camia'ya karşı ağır ithamlarda bulundu. Halbuki Akit Gazetesi, 28 Şubat sürecine verdiği destek sebebiyle Nacar için "istihbarat örgütlerinin karanlık elemanı" nitelemesi yapmıştı. Bu sözler, Genel Yayın Koordinatörü ve yazarı Hasan Karakaya'nın köşe yazılarında yer aldı. Karakaya, 12 Ocak 1997'de kaleme aldığı yazısında, Nacar için "Kol saati markalı ve bir yerden arkalı İsmail Nacar'ı ibretle izledim" ifadesini kullanmıştı.

28 Şubat sürecinin medyatik isimlerinden İsmail Nacar, dün Yeni Akit Gazetesi'ne konuşarak Hizmet Hareketi'ni hedef aldı. Camia'ya karşı iftiralarda bulunan Nacar, "Bu yapılanma, İsrail-ABD güdümünde" dedi. Halbuki Akit Gazetesi, 28 Şubat sürecine verdiği destek sebebiyle Nacar için "istihbarat örgütlerinin karanlık elemanı" nitelemesi yapmıştı. Nacar hakkındaki bu sözler, bizzat Akit Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü ve yazarı Hasan Karakaya'nın köşe yazılarında yer aldı. Karakaya, 12 Ocak 1997'de kaleme aldığı yazısında, İsmail Nacar için şu ifadeleri kullandı: "Son günlerde ekran bülbülü kesilen ve hem mezhepleri hem de Peygamberi inkar eden, kol saati markalı ve bir yerden arkalı İsmail Nacar'ı ibretle izledim Ceviz Kabuğu'nda" Yazının devamında Karakaya, Nacar için şu benzetmeleri yaptı: "Aklımda kaldığı kadarıyla asıl özelliğini istihbarat örgütleri ile içli-dışlı münasebetleri oluşturuyor. Nuriye Akman'la söyleşisinde de itiraf etmişti istihbarat bağlantılarını. Ancak hangi istihbarat örgütü kullanıyorsa onu, acırım o örgüte... Böylesine sığ, böylesi-

ne sağlıklı bakış açısına sahip bu adam, o örgütü de rezil eder. Teşhisim şu: Karanlık bir adam”

Yeni Akit’in İsmail Nacar için yaptığı yorumlar köşe yazılarıyla sınırlı değil. Bugün Nacar’ın iftiralarına sarılan gazete, 17 yıl önce yazarı yerden yere vuruyor, ağır sözlerle eleştiriyordu. Öyle ki 8 Ocak 1997 tarihli haberinde Nacar’ın 28 Şubat’ın sembol isimlerinden Fadime Şahin’in, İskenderpaşa cemaati kurucusu Mehmet Zahid Kotku hazretleri ile anılmasına şu sözlerle karşı çıkıyordu: “Fadime Şahin’i bahane ederek 16 yıl önce vefat etmiş muhterem bir zatı suçlayabilmesi, Nacar’ın ahlaki seviyesini anlamak için yeterli”. Aynı haberin devamındaki cümleler ise şöyle: “Üç yüz sene önce yaşanmış ve bir kitaba yazılmış kerameti, 1980’de vefat etmiş bir zata röntgencilik isnadı için kullanabilmek ancak aşağılık ve iğrenç bir karaktere sahip olmakla mümkündür. Bu kadar alçalabilen Nacar’ı edepsizlik ve terbiyesizlik yolunda ancak yine kendisi geçebilir” İSTANBUL – ZAMAN (89).

Zaman gazetesinin, Akit’i kaynak göstererek benim hakkımda aktardığı bu yakışsız iftira ve ifadeleri burada tartışacak değilim. Bilindiği gibi, Fethullah Gülen’in de içinde bulunduğu bazı putlaştırılmış şahıs ve tarikat şeyhleri, keramet adı altında bazı müstehcen menkıbeler anlatırlar. Ben de, İslam’a yakışmayan bu ifadeleri, yeri geldiğinde kaynak göstererek şiddetle reddederim. Hatta öyle ki, “Hacıbayram Camii’nde İnsan Manzaraları” adlı eserimde, İslam’a sokulan bazı hurafe ve bidatlarla birlikte bu çirkinlikleri de teşhir ettiğimi açıkça görürsünüz. Bu tartışmaları merak edenler, o kitabıma bakabilirler. Hasan Karakaya’ya gelince, Zaman gazetesinin bu sözleri üzerine zaten benden helallik almıştı. Üstelik, bizim bir de hesap günümüz var..

Fethullah Gülen yalnız bana değil, başlattığı bu 17-25 Aralık operasyonlarıyla birlikte, rahatsızlık duyduğu önemli muhaliflerine savaş açtı. Örneğin, yine Zaman gazetesi, renkli resimlerimizle birlikte Pazar Eki'ne, "28 Şubat'ın Aktörleri İçin Seferberlik Emri" manşetini atarak Hikmet Uluğbay, Cevdet Saral ve beni hedef gösterdi. Şunu söylemeliyim ki, bu iki şahısla hiçbir münasebetim olmadı. Ancak belirtmeliyim ki Gülen yapılanmasından rahatsız olan emniyetçilerden birisi de Cevdet Saral'dı. Hikmet Uluğbay ise, Ecevit'in bu yapılanmaya yakınlık göstermesinden rahatsızdı. İşte Zaman gazetesinin hakkımızda söyledikleri:

"Ülkenin gündemi karıştığında ortaya çıkan o dönemin manşetlerinde, televizyon programlarında boy gösteren insanlar vardır. Akılları karıştıracak söylemlerde bulunurlar. Algı yönetiminde, iddiaların gerçekliğini pekiştirmekte önemli rol üstlenirler. Fakat bu karanlık dönemler geçince onları kimse hatırlamaz. Hatta bu süreçte oynadıkları rol sebebiyle yargılananlar, suçlananlar olur. 28 Şubat sürecinin figürleri bugün de sahnede. İşin trajik tarafı ise o zaman görevleri icabı sindirmeye çalıştıkları tarafından gündeme getirilmeleri. Dershaneler tartışması sırasında Star Gazetesi, 28 Şubat sürecinin önemli figürlerinden eski milli eğitim bakanı Hikmet Uluğbay'ın görüşlerine başvurdu.

Uluğbay'ı bilenler hatırlayacaktır, o zamanlarda "İmam hatip liselerine darbe vuran adam" diye manşetlerle taşınıyordu. Bakın kaderin şu işine ki Uluğbay, bu sefer, dershanelerin kapatılması tartışmalarında görüşlerine başvurulmuş bir kanaat önderi oluyor ve "Dershanelerin eğitim sisteminde yeri yok" deyiveriyor. Uluğbay, 1999 yılında tabancayla intihar girişiminde bulunmuş, kurşun çenesinden sıyrılıp çıkmıştı. Hatta bu intihar girişiminden sonra onunla bugün aynı çizgide bulunan Abdurrahman Dilipak, Uluğbay'la ilgili "İmam hatiplerin ahı tuttu" demişti.

17 Aralık yolsuzluk operasyonu ile başlayan süreçte medyada yer alan 28 Şubat figürlerinden biri de Cevdet Saral oldu. Dönemin Ankara Emniyet Müdürü Saral, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı gibi devletin üst düzey yöneticilerini dinleme skandalı sebebiyle görevinden alınmış, yargılanmıştı. Ama bugün adı Fethullah Gülen ile ilgili yazdığı ve içeriği tartışmalı raporla anılıyor. 28 Şubat sürecinin aktör medyası da bu raporu manşetlere taşımıştı.

Bugün Saral yine gazete manşetlerinde, televizyon ekranlarında. Görevden alınmasını bu rapora bağlıyor fakat Aksiyon dergisinde 1999 yılında yayınlanan bir dosyada gerçekler şöyle anlatılıyor: 15 Mayıs 1999 tarihli Hürriyet gazetesinin manşetinde Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral'ın mafya bağlantılarıyla ilgili son derece ilginç bilgilere yer veriliyordu. Dönemin Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'ın oğlu Murat Bilican, Mustafa Saral adında birini İstanbul emniyetinin elinden kurtarmıştı. Bodrum'da 'Cohiba Beach' adlı barın sahibi olan Murat Bilican'ın kullandığı cep telefonunun faturasının, devlet tarafından ödenmesi bir başka şaşırtıcı bulgu. Emniyet müdürü olan Necati Bilican ise faturası ödenen telefon numarasının koruma polislerine tahsis edildiğini söyledi. Dönemin Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral'ın soyadı benzerliği sebebiyle 'Acaba benim akrabam mı' (!) diye başlattığı araştırma sonunda, Mustafa Saral'ın hayli ilginç ilişkileri, bu arada konunun Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'ı da ilgilendiren bölümleri ortaya çıkınca, oluşturduğu dosyayı alıp Bilican'ı ziyarete gitti. Saral'ın Başbakanlık'tan Dışişleri'ne, Genelkurmay Başkanlığı'ndan Cumhurbaşkanlığı'na, gazetecilerden milletvekillerine kadar birçok kurum ve ismi dinlettiği anlaşıldı. İşte tam bu sırada Saral bazı güç odaklarının desteğini alabilmek için şaşırtıcı bir yola başvurdu. Fethullah Gülen'le ilgili hazırladığı raporu gündeme getir-

di. Fakat bahsi geçen dinlemeleri neden yaptıklarını açıklamakta güçlük çekiyordu. Fethullah Gülen raporu, Saral ve Osman Ak'ın, bazı çevrelerin kendilerini korumasını sağlamak için son kozuydu.

Yani mesele Saral'ın Peygamber Efendimiz'e hakaretlerle dolu Fethullah Gülen raporu değildi. Ama nedense bugün Saral, "Rapor yazdım Amerika'ya gitti" başlığı ile manşete taşındı. Hatta paralel devlet yapılanmasını ilk kez resmi kayıtlara geçiren emniyet müdürü diye lanse edildi.

Hele bir bakın 28 Şubat'ın telekulak skandalının kilit ismi Saral'ın söz konusu raporunda yazdıklarına: Hz. Muhammed (sas) için "Yalancı, hayalperest, hikâyeci" iftirası kullanılıyor. Fethullah Gülen'in de "Peygamberin yarım bıraktığı bu "yalancı"lığın günümüzdeki temsilcisi" olduğu iddia ediliyor. Raporda İslam diniyle ilgili ise şu ifadeler yer alıyor: " Bugünkü modern insanlık, hâlâ bundan 1400-2000 yıl önce birkaç hayal ve rüya görüp "Ben, Allah'ı gördüm. Onunla konuştum" veya "Ben Peygamberim" demiş olan, birkaç hayalperest ve dengesiz mahkûmdur" Bu rapora ve raporu hazırlayan Cevdet Saral ve Osman Ak'a dair Mustafa Karaalioğlu 1999'da şunları yazmıştı: "Kamuoyuna telekulak olayı olarak yansıyan telefon dinleme skandalının perde arkasında önce "Ankara ve İstanbul polisleri arasındaki çatışma" ardından da "Fethullah Gülen'e yakın isimlerle ilgili araştırma" olduğu iddia edilmişti... (Saral için) Dün, son bir gayretle Fethullah Gülen hakkında bir raporu Cumhuriyet gazetesine vererek mevzi kazanmaya çalıştı. Ama içinde telefon dinleme yoluyla elde edilmiş bilgilere rastlanmayan bu raporun da gelişigüzel ve son anda kaleme alındığı gözlerden kaçmıyordu", yorum sizin.

Ortalık karışır da İsmail Nacar'a söz verilmez mi? 90'ların o karanlık ve karışık süreçlerinde çok görünen bir figürdü Nacar. İslamcı yazar olarak bilinen Nacar'ın pi-

yasada gerçek anlamda bir kitabı yok. Sadece televizyon programları ve birkaç provokatif haberde ismi geçiyor. Tarikat şeyhlerine dair Yeşilçam filmlerini andıran anlatımları, dindarları rencide edecek açıklamaları dışında portresine dair çarpıcı bir röportajı Nuriye Akman 1996'da yaptı. Orada da tam olarak açıklayamadığı İran bağlantıları ve karışık bir İslam anlayışı ortaya çıkıyor. Bugün ise İsmail Nacar, 28 Şubat sürecine destek verdiği için kendisi hakkında "istihbarat örgütlerinin karanlık elemanı" diyen Yeni Akit gazetesine konuşarak hizmet hareketi için "Bu yapılanma, İsrail – ABD güdümünde" diyor. Gazetenin yayın koordinatörü Hasan Karakaya 1997 yılında İsmail Nacar için: "Son günlerde ekran bülbülü kesilen ve hem mezhepleri hem de Peygamberi inkar eden, kol saati markalı ve bir yerden arkalı İsmail Nacar'ı ibretle izledim" diyor. Peki ne oldu da İsmail Nacar, beyanatlarına önem verilen biri haline geldi?" (90).

Yine burada, Zaman gazetesinin bana yönelik bu iftira ve çarpıtılmış nakillerini elbette ki tartışacak değilim. Zaten bu kitap, aynı zamanda bunlara da bir cevaptır. Benim sizden ricam ise, Cevdet Saral'ın, Fethullah Gülen konusundaki raporunu temin edip okumanızdır.. Orada, Gülen'in bazı rüyaları ile Peygamberimizle görüştüğü hezeyanları, belgelerle aktarılır. Gazetenin o bilgileri nasıl tahrif ederek buraya taşıdığını göreceksiniz.

Bu noktaya gelmişken, bir gerçeğin daha altını çizmem gerekiyor. O da şudur: Bilindiği gibi, Başbakan'ın bu "Haşhaşi" tanımlanmasıyla birlikte, Tayyip Erdoğan – Fethullah Gülen arasında amansız bir savaş başladı. Çünkü Erdoğan, MİT TIR'ları ve 17-25 Aralık operasyonlarındaki hedefin doğrudan kendisi olduğunu fark etti. Bendeki bilgilere göre de, başta İngiliz istihbarat örgütü MI6 ile MOSSAD ve CIA'in bilgisi dahilinde tertiplenen bu iki tuzak olay, Gladio'nun Erdoğan'a yönelik bir hamlesiy-

di. Burada, FETÖ’de maşalık görevini üstlendi. Onun içindir ki bugünün Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, bu hain yapılanmanın tasfiye edilebilmesi için, o tarihten itibaren FETÖ’ye karşı ödünsüz bir mücadele vermeye başladı. Elbette ki bu konuda bilgi ve tecrübe sahibi bazı eski-yeni devlet görevlileri de, Erdoğan’a destek anlamında tavırlarını ortaya koydular. Örneğin, bunlardan birisi de Hava Kuvvetleri eski askeri başsavcısı Albay A. Zeki Üçok’tu. Sabah gazetesine verdiği bir demecinde FETÖ için, “Çok Tehlikeli Bir Örgüt” demişti. İşte söyledikleri:

“Genelkurmay eski başkanı İlker Başbuğ’un SABAH’a verdiği söyleşide “Kayseri kumpasıyla” ilgili işaret ettiği Albay Zeki Üçok, paralel yapı için “Bu çok karanlık bir örgüt” dedi. Paralel örgütün TSK’daki yapılanmasına ilişkin işlem yapan ilk ve tek savcı olan eski Hava Kuvvetleri Askeri Başsavcısı Üçok, “Ortada seçilmiş hükûmeti, milli orduyu, istihbaratı direk hedef alacak karanlık bir örgüt var. Bu örgütle ancak bu hükûmet mücadele edebilir. Yoksa devletin tüm kurumlarına daha köklü yerleşirler” diye konuştu. Gülen cemaatinin TSK’ya sızıp sahte belgeler ürettiğini ve fişleme yaparak casusluk faaliyetlerinde bulunduğunu tespit eden Albay Üçok, daha sonra paralel yapının hedefi haline geldi. Hakkında 10 ayrı dava açıldı, yüzlerce yıl hapis istemiyle yargılandı. 10 davada 724 yıl hapsi istendi. Sonuçlanan 3 davada 33 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Paralel yapıya deşifre edecek bilgilere ulaştığı için demir parmaklıklar arkasında tutulan o albay, cezaevinde SABAH’ın sorularını yanıtladı. İşte Albay Üçok’un cemaatle ilgili verdiği önemli açıklamalardan satır başları:

HÜCRE YAPILANMASI VAR: Bugün gündemde olan paralel yapıya ilişkin ordu içinde ilk soruşturmayı yürüten benim. TSK’da paralel yapı hakkında işlem yapmış tek kişiyim. Kayseri’deki 2’nci Hava İkmal Bakım Merkez Komutanlığı’nda Işık Evleri soruşturmasını yürüttüm. Bu

kadar şiddetli cezalandırılmamın nedeni bu. Beni adeta tokatlayıp susturdular. Bir daha sesim çıkmadı. İlk Kayseri’de yakalandılar. Başka örneği de yok. Emniyet ve yargıda nasıl yapılandıklarını bilmiyorum. TSK içinde hücre yapılanması şeklinde, üçerli gruplar halinde hareket ediyorlar. Kimse kimseyi tanımıyor. Bu nedenle çözmek kolay değil.

HER GİZLİ BİLGİ ELLERİNDE: Mesela hepimizin AHKİL (Asli İhtisas) numarası vardır. Kimse bilmez bunu. Ben bile kendi AHKİL numaramı bilmem. Ama cemaatin astsubaylarının elinde, komutanların AHKİL numaralarına kadar her türlü gizli bilgiler çıktı. Çok şaşırdık. Nasıl bir yapıyla karşı karşıya olduğumuzu çözmeye çalışıyorduk. Bazı verilere ulaştık. Ancak tam olarak deşifre edemedik.

KOD ADI KULLANIYORLAR: Hep kod ismi kullanıyorlar. Işık Evleri soruşturmasını yürütürken ifadesini aldığım astsubaylardan birine bir fotoğraf gösterdim. Bana “Kod adı Yusuf” dedi. Gerçek adını o da bilmiyor. Terör örgütleri gibi kod adı kullanıyorlar. Kayseri’deki ekibin başı bu Yusuf kod adlı kişiydi. Eczacı olduğunu belirledik. Ancak kimliğini tespit edemedik. Fırsat vermediler.

İŞADAMINDAN ŞANTAJ: Hava Kuvvetleri’nde Işık Evleri soruşturmasını yürütürken cemaat, değişik kişiler aracılığıyla birkaç kez bana mesaj gönderdi. Bir işadamı bana gelip “Sen Fethullah Gülen’e mi ulaşmaya çalışıyorsun? Buna gücün yetmez” dedi. Öyle bir niyetim yoktu. “Bir soruşturma yürütüyoruz. Nereye ulaşacağını bilemem” dedim. Başka biri aracılığıyla da “TSK içinde yeniden yapılanma olacak. Tarafını doğru seç” diye uyarı gönderdiler.

HAKİME ŞANTAJ: Bunlar paralel, gölge, bütün yargının içine sinmiş. Askeri Yargıtay 4. Dairesi’nde sahte evrak düzenleme suçlamasından yargılandığım davada beraat

ettim. Üye hakime, kadınlarla çıplak resimlerinin olduğu bir mektup gönderip kararı bozdurdular. Tahmin edilen-den daha tehlikeli bir yapı var.

17 ARALIK BELDEN AŞAĞI VURMAK: Bu kesinlikle yolsuzluk operasyonu değildir. MİT yöneticileri üzerinden hükûmete karşı 7 Şubat 2012'den beri en belden aşağı operasyondur. Ben de olsam bu hakimler ve savcılara kendimi bırakamazdım. Çünkü burada belli amaca hizmet eden yargı mensuplarıyla karşı karşıyasınız. Adil bir sonuç çıkmasını bekleyemezsiniz" (91).

Ancak, Zeki Üçok ve ona benzer destek açıklamalarına ve çıkışlara rağmen Tayyip Erdoğan, bu mücadelede yalnız bırakıldı. Ana Muhalefet Partisi'nin, bu konudaki ucuz politik söz ve çıkışları bir yana, bizzat yol arkadaşları ona ayak uyduramadılar. Hatta ayak uydurmak bir yana, çoğu bilerek pasif hareket etmeyi tercih etti. Bazıları da, FETÖ'nün faaliyetleri konusunda açıkça Erdoğan'a karşı tavır koydular. Örneğin, AK Parti'nin kurucularından eski Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış ile yine AK Parti eski vekillerinden Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, "Türkçe Olimpiyatları"nın Türkiye'de yasaklanmasına itiraz ettiler. Bu zaafiyeti fırsat bilen Zaman gazetesi, Yaşar Yakış'ın, "Türkçe Olimpiyatları'nın Türkiye'de Yapılamaması Ülke İçin Büyük Kayıp" başlıklı demeci ile yine Nevzat Yalçıntaş'ın, "Türkçe Olimpiyatları'nı Engellemek Fevkalade Yanlış Bir Karar" başlıklı demeçlerini, büyük bir iştiaqla kamuoyuna duyurmuştu. Yaşar Yakış şöyle diyordu:

"AKP'nin kurucularından eski Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, millete mal olan Türkçe Olimpiyatları'nın çıkarılan engeller sebebiyle yurtdışında yapılmasından büyük üzüntü duyduğunu söyledi. Yediden yetmişe herkes için gurur kaynağı olan dünya çapındaki organizasyonun bu şekilde aksatılmasının telafisi zor zararlara yol açacağını kaydetti. Yakış, "Türkiye kaybediyor. Geçen yıl düzenlenen Türkçe Olimpiyatlarını izleyip de gözleri yaşarmamış

Türk var mı? Ben 40 yıllık meslek hayatımın son 15-20 yılında belki de biraz da uzun bir döneminde yurtdışındaki Türk okullarının ne kadar yararlı olduğunu yerinde görmüş bir insanım. Onun için, bu okullar şu veya bu şekilde zarara uğrar da faaliyetleri aksarsa, onun yerine koyacak bir şeyimiz çok uzun zaman alır. Yapılamaz belki. Bu adanmışlıktaki insanları bulmak zordur” dedi.

Eski Dışişleri Bakanı Yakış, yurtdışında faaliyet gösteren Türk okullarının yaptığı işin, 7. derecenin 3. kademesinden bir devlet memuruyla yapılacak işler olmadığının altını çizdi. Ardından ekledi: “Bu bir adanmışlık meselesidir. Bu adanmışlık yapısı şu anda mevcuttur. Eğer bu bozulursa onun yerine bir şeyi ikame etme çok zor olacaktır. Türkiye bundan zarar görecektir. Türkiye’nin bu okullar sayesinde çok daha iyi bir noktaya gelme imkânı varken, bu faaliyetlerden faydalanamazsa dünya dengeleri açısından ve diplomatik olarak da büyük bir fırsatı kaybetmiş olur”

Yaşar Yakış, partiyi kurdukları gün kendisini motive eden şeylerin bir kısmını bugün partide bulamadığını vurguladı. Yakış bu konuda şu görüşü dile getirdi: “Partiyi kurarkenki heyecanımı düşünüyorum. AK Parti ile ne büyük ideallerle yola çıktık. Şimdi onların yavaş yavaş eski önemini kaybetmesi beni üzüyor. Bu partinin kurucusu olarak o gün beni motive eden şeylerin bir kısmını bugün bulamıyorum... O idealizm kayboldu. Beni o tarihte motive eden ideallerin, düşüncelerin şimdi o kadar güçlü olmadığını görüyorum ve ondan dolayı üzülüyorum.”

17 Aralık büyük yolsuzluk ve rüşvet operasyonları sonrası ortaya çıkan ses kayıtlarına değinen Yaşar Yakış, sürecin kamuoyunun tatmin olması için şeffaf olması gerektiğini anlattı. Yakış, “Ben 17 Aralık sonrası ortaya çıkan ses kayıtlarının doğru olmamasını temenni eden bir insanım. Eğer doğru ise doğru olduğunun kanıtlanması lazım,

doğru değilse doğru olmadığının kanıtlanmış olması lazım. Kanıtlanmanın da bu şekilde önce görevden alınan, sonra bir yerden getirilen, atanan insanlarla değil, dünyada bu işi yapan insanlardan destek alınıp gerçeğin ortaya çıkarılması gerekiyor. Sürecin şeffaf bir şekilde yürütülmemesi halinde sonuç ne olursa olsun kamuoyunu tatmin etmeyecektir. Kamuoyunun tatmin olması için sürecin şeffaf olması gerekiyor. İnsanların zihninde hiçbir kuşkunun kalmaması lazım" ifadelerini kullandı"

Fethullah Gülen'in yurtdışı yapılanmasına en çok destek olan bir zamanların Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış'ın bu açıklamalarının hemen yanında, Amerika muhibbi Nevzat Yalçıntaş'da şunları söylüyordu:

"Eski AKP'li vekillerden Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, bazı belediye ve valiliklerin stadyum ile salonlara izin vermemesinden büyük üzüntü duyduğunu bildirdi. Yalçıntaş, "Bu olimpiyatların yurtdışında düzenlenmesi elbette olur fakat anavatanında düzenlenmesi daha güzel olurdu. Özellikle Almanya'da çok sayıda Türk vatandaşımız var. Ama bu Türkiye'de yasak edilmesini mazur göstermez" dedi. Çıkarılan engelleri öğrendiğinde Türkçe Olimpiyatları'nın İstanbul'un hemen bitişiğinde yer alan 60 dönümlük çiftliğinde yapılmasını teklif ettiğini anlatan Yalçıntaş, şunları kaydetti: "Acaba bu olimpiyatlar açık havada olmaz mı, burada düzenlesek diye çevremdekilere anlattım. Çocuklara kucak açalım, biraz gayret edelim, düz bir arazi bazı ekler yaparız, platform yaparız. Bunu İstanbul'un içinde düzenlesek dedim. İçinde evim de var, onu da kullanır çocuklar, dedim. Türkçe'yi öğrenen her genç Türkiye'yi daha iyi görmek ister, İstanbul'u görmek ister. Bu festivallerin büyük bir seyircisi var. Bunları radyo ve televizyondan devamlı izleyip takip eden bir insanım. Valiler merkeze bağlıdırlar ve bürokrattırlar. Merkezide hükümeti temsil eden Sayın Başbakan'dır. Başbakan'ın bu

kadar aleni bir yasak tavır alması valilerin ona uyması sonucunu doğurur. Başbakan'ın reaksiyonu bana göre infial denen bir şey. Yani aniden bir konuda öfkelenmek ve hemen beyan etmek, bu aleni hale getirmek, yasak haline sokmak bir infialdir”

Nevzat Yalçıntaş, engel olmak bir yana bu okulları kuran, destekleyen, öncü olan her kişiye cumhuriyet madalyası verilmesi gerektiğini kaydetti.

Yalçıntaş, “Türkçeye, Türklüğe ve Türkiye’ye bu kadar hizmet eden bir şahıs cumhuriyet madalyasını çoktan hak etmiştir. Bu okulları birçok ülkede gidip yerinde görmüş biri olarak söylüyorum” dedi. Daha sonra şu anısını paylaştı: “Yıllar önce Tataristan’ın başkenti Kazan’a davet edilmiştik. Orada bizi bir kalabalık grup kafilesi karşılamıştı. Bazı veliler ellerimize sarılıyor. Bu hüsnü kabule teşekkür ediyoruz dedim, bunun bir sebebi olmalı dedim. Sordum, oradakiler bizim evlatlarımız Türk okullarında okudular. Bu okullarda evlatlarımız okuduktan sonra evimizde babalarımız, dedelerimiz gibi yaşamaya başladık, dediler. Biz, komünizm sebebiyle pek çok adetimizi unutmuştuk; ama çocuklarımız bu okullara gitti, artık sofraya oturmadan önce ellerini yıkamaya başladılar. Biz de bunu hatırladık. Yemeğe otururken besmele çekmeyi bunlardan öğrendik, dediler. Bu beni çok etkilemişti. Pek çok ülkeye gittiğimde bazı insanlar geliyor, bu okullara kayıt yaptıramıyoruz, yardımcı olur musunuz, dediler. Bu kadar sevilen bu kadar başarılı okulların yapacakları şölen, dilini öğrendikleri anavatanı Türkiye’de olmalıydı” (92).

Nevzat Yalçıntaş ve Yaşar Yakış, bir plan dahilinde hareket ederek “Türkçe Olimpiyatlar” konusunda bunları söylediler. Esas hedef ise, 10 Ağustos 2014 tarihinde yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimi idi. Çünkü, etkili iç ve dış çevreler, Tayyip Erdoğan’ın seçilmesini istemiyorlardı. İşte bu konuda ortak hareket eden bu çevreler, AKP’li bu iki

yandaşlarını da devreye sokarak, Ekmeleddin İhsanoğlu formülünde karar kıldılar. O tarihlerde, bu formülün mucitlerini Akit Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hasan Karakaya'ya anlatmıştım. O da şöyle aktarmıştı:

“...Hüseyin Öztürk bunları yazarken, Araştırmacı-Yazar İsmail Nacar'da, hayli çarpıcı iddialarda bulunup, diyor ki: “Ekmeleddin İhsanoğlu, derin güçler tarafından Başbakan Erdoğan'ın karşısına rakip olarak çıkarılmıştır. Bilindiği gibi ülkenin temel konularında ve İsrail lobisinin güdümünde hareket eden büyük sermaye çevreleri ve bazı derin yapılar, Başbakan'a karşı 17-25 Aralık operasyonunu başlattılar. Ancak bu operasyon 30 Mart'ta halk iradesiyle akamete uğradı. İşte yine bu çevreler, yapılacak olan Cumhurbaşkanı seçimi konusunda ortak bir aday belirleme kararı aldılar. Bazı Arap ülkelerindeki rejimlerle diyalogu olan akademisyen kökenli eski bir AK Parti milletvekili ile AK Partili eski bir bakanı yanlarına alarak, Tayyip Erdoğan'ı seçtirmeyecek bir formül konusunda özellikle şu son bir ay içerisinde olağanüstü bir çaba sarf ettiler. Özellikle dış çevrelerin ağırlığı ile bu çevreler, ortak bir aday belirleme konusunda öyle güçlü bir irade haline getirildi ki, başta CHP olmak üzere muhalefetteki partilerin iradelerinin hiçbir anlamı kalmadı. ABD ve Arap ülkelerindeki rejimlere karşı mülayim bir mümin olan Ekmeleddin İhsanoğlu işte bu irade tarafından Erdoğan'a rakip yapıldı... Tabii bu konularda Süleyman Demirel'in rolünü de inkar etmemek lazım”

Tamam da; İsmail Nacar'ın sözünü ettiği ve “İhsanoğlu için devreye girdiklerini” söylediği “Akademisyen kökenli eski bir AK Parti Milletvekili” ile “AK Partili eski bir bakan” kimlerdir?.. İddialara göre, “İhsanoğlu'nun adaylığı için bastıran” isimlerden biri Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, diğeri de Dışişleri eski Bakanı Yaşar Yakış'tır!.. İkisi de “Paralel'e yakın isimler” dir!” (93).

Elbette ki Tayyip Erdoğan'a karşı tertiplenen komplo ve nankörlükler, sadece bunlardan ibaret değildi. Örneğin, daha önce "Barış Süreci" aşamasında oluşturulan "Âkil İnsanlar Heyeti" için, bakınız Hasan Celal Güzel ne demiş:

"Türkiye'de ilk âkil adamlar grubu, "İngiliz Muhipleri Cemiyeti"nin kurucusu Said Molla'nın tavsiyesiyle 1919'da Damat Ferit Paşa'nın talimatıyla İstanbul'da kurulan "Heyet-i Nâsiha" idi. Heyetin vazifesi, İstanbul halkını İstanbul'un işgaline alıştırmaktı. Daha sonra, aynı yıl, Şehzade Abdürrahim Efendi başkanlığında Anadolu'ya gönderilen "Anadolu Heyet-i Nâsihası" kuruldu. Bu heyet de Anadolu halkına işgali anlatmak ve benimsetmek için teşkil edilmişti" (94).

Görüldüğü gibi Hasan Celal, hatırlattığı bu örneklerle Erdoğan'ı Damat Ferit politikalarıyla irtibatlandırmaya çalışıyor. Bildiğim kadarıyla bu yakıştırma, AK Parti'den son derece rahatsız olan "derin devlet" çevrelerine aittir. Türkiye'deki İngiliz politikalarının ürünü olan bu odak, ülkemizdeki etnik ve mezhepsel çekişmelerin bitmesini istemez. Bu, bende tecrübeyle sabittir.

AK Parti ve Tayyip Erdoğan'a yönelik bu iç ve dış itham ve operasyonları değerlendirirken özellikle Libya, Suriye ve Mısır'da meydana gelen olayları da iyi tahlil etmek gerekiyor. Bilindiği gibi 15 Mart 2011 tarihinde, Suriye'nin Dera kentinde Esat karşıtı bir gösteri tertiplendi. Bu gösteride dört kişi hayatını kaybedince, bugünkü Suriye dramının ilk kıvılcımı da yakılmış oldu. Arkasından, daha önce Libya'da başlatılan bir aşiretler çatışması sonucunda da Muammer Kaddafi, 21 Ekim 2011'de linç ettirildi. 3 Temmuz 2013'de ise, Mısır'da yapılan bir askeri darbe ile, seçimle iktidara gelmiş olan "Müslüman Kardeşler" hareketi iktidarına son verildi.

Kuşkusuz ki, görünürde bizdeki FETÖ benzeri içerideki hainler olsa da, bu olayların gerçek senaristleri emperyalist güçlerdi. Bu güçler, İslam coğrafyasına sonradan musallat olan zaaf ve cehaleti de ustaca kullanarak, söz konusu bu ülkeleri kendi çıkarları doğrultusunda böylece bloke ettiler. Zaten “Arap Baharı” (!) da, MI6, CIA ve MOSSAD tarafından bu amaç için tetiklenmişti.

İşte, İslam halkları nezdinde saygın bir karizması olan Erdoğan, geç de olsa bu oyunu fark ederek karşı koydu. Zaten bütün dünya da, artık hileyi anlamıştı. Çünkü, Suriye’deki rejimin bir diktatörlük olduğunu başta kendileri, yani Batılı ülkeler ve ABD söylemişti. Fakat, Esat karşıtı İslami muhalefetin gücünü zamanla fark ettiklerinde, bilehare bu sözlerinden caydılar veya oyalayıcı politikalar geliştirdiler. İkincisi, askeri rejimler yanlısı değil, demokrasi yanlısı oldukları görüntüsü de, Mısır’daki Sisi darbesiyle kaybolmuştu. Onun içindi ki Tayyip Erdoğan’ın bu karşı koyuşunu, Osmanlı mirasıyla irtibatlandıran sömürgeci güçler, onu terör destekçisi göstermek için çok çirkin bir operasyon ve iftira kampanyası başlattılar. İşte bu iftiraların en önemlilerinden birisi de, ABD-Ortadoğu ilişkileri açısından Gladio’nun yeni bir versiyonu olan IŞİD olayıdır.

Bilindiği gibi IŞİD, din ve Hilâfet maskesini kullanır. Bunun bir CIA ve MOSSAD tuzağı olduğunu okuyup anlayamayan Şark toplulukları, bu tehlikeyi çok geç fark ettiler. Öyle ki, özellikle Irak ve Suriye’deki avam Sünni halk indinde, dünyanın değişik ülkelerinden gelmiş olan bu IŞİD militanları, “mücahid” olarak bilindiler. Türkiye ise, yine biraz geç de olsa bu tuzağın da farkına vardı ve IŞİD’le mücadele etmeye başladı. Fakat bu açık gerçeğe rağmen New York Times, Türkiye’nin IŞİD’e yardım ettiği iftirasını ortaya attı. Bu konuda görüşümü alan Akit gazetesi, bu haberi “Büyük Şeytan ve Paralel Yapı’nın Lahey İttifakı” başlığıyla okuyucularına duyurdu. Aynen aktarıyorum:

“ABD medyası ve paralel yapının Türkiye’yi Lahey’de yargılatmak için işbirliği yaptığı belirtiliyor. Akit’e konuşan tarihçi-yazar İsmail Nacar, “Hacı Bayram Veli Camii’nin etrafından IŞİD’e militan toplayan MOSSAD ve CIA’dır. Sonra da bunun haberini yaptırıp, Türkiye’yi hedef gösterdiler. Amaçları ise, Türkiye’yi Lahey’de yargılatmak” dedi.

ABD ile paralel yapının yayın organlarının Türkiye’yi hedef alan benzer haberler yapmaları dikkat çekiyor. Paralel yapı geçtiğimiz günlerde Türkiye’yi Lahey’deki Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne şikayet etmişti. New York Times’ın “Türkiye teröristlere yardım ediyor” şeklinde iftiralarla dolu haberler yapması da Lahey için ön hazırlık olduğu belirtiliyor. Akit’e konuşan tarihçi-yazar İsmail Nacar, “Hacı Bayram Veli Camii’nin etrafından IŞİD’e militan toplayan MOSSAD ve CIA’dır. Sonra da bunun haberini yaptırıp, Türkiye’yi hedef gösterdiler. Amaçları ise Türkiye’yi Lahey’de yargılamak” dedi.

17-25 Aralık operasyonlarını yapan Paralel Yapı’nın dış güçler ile yaptığı işbirliği gün yüzüne çıkmaya devam ediyor. Birkaç gün önce Paralel Yapı’nın elemanları olan işadamı Kani Kudu ile avukatı İsmail Yanar, Türkiye’yi ve AK Parti Hükûmeti’ni 25 sayfalık dilekçeyle Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne şikâyet etti. Paralel Yapı’nın bu adımının ardından ABD medyasında çıkan haberler ise dikkat çekti. Türkiye’nin IŞİD gibi terör örgütlerine yardım ettiği iddiaları ABD’nin operasyonel gazetelerinden olan New York Times’ta yer aldı. Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Başbakan Davutoğlu’nun Ankara Hacı Bayram Veli Camii’nden çıkarken çekilmiş fotoğrafının kullanıldığı haber ile “Terör örgütlerini destekleyen ülke Türkiye” imajının oluşturulmak istendiği belirtiliyor.

Konuyla ilgili gazetemize konuşan tarihçi-yazar İsmail Nacar, çok çarpıcı açıklamalarda bulundu. Nacar, New York Times’ın Hacı Bayram Veli Camii civarından IŞİD’e en

az yüz kişinin katıldığını öne süren haberinin, bir operasyonun parçası olduğunu söyledi. Cami civarından IŞİD'e militan olarak gidenlerin olduğunu doğrulayan Nacar, "Bu kişileri örgüte kazandıranlar CIA ve MOSSAD'tır" dedi. Nacar, "Dış istihbarat servisleri cami etrafında uzun süredir çalışma yapıyorlar. IŞİD'in buradan eleman bulması için çalışıyorlar. Cami etrafında bir takım faaliyetlerini gazetecilere bildirip, haber yaptırıyorlar. Haberi yapanların arkasındaki güçler bunun altyapısını oluşturdu, ondan sonra haberi piyasaya sürdüler. New York Times, ABD için çok önemli bir yayın organıdır, bunun bilinmesi lazım" ifadelerini kullandı.

Türkiye'ye yönelik büyük bir tuzağın kurulduğunu vurgulayan deneyimli tarihçi İsmail Nacar, "Amaçları ise IŞİD meselesini Türkiye'nin başına sarmak, İhvan Hareketi liderlerinin de Türkiye'ye getirilmesi üzerine bizi "teröristlere yardım eden ülke" konumuna sokup, uluslararası mahkemelerde yargılamak istiyorlar. Buradaki en büyük hedef ise doğrudan Recep Tayyip Erdoğan'dır. Erdoğan'dan çok rahatsızlar; çünkü ABD ve İsrail'in politikalarına uymadı" diye konuştu" (95).

Bilindiği gibi ABD ve gerçek müttefikleri, bölgemiz Orta Doğu'yu yeniden dizayn etmek için bir "kontrollü kaos politikası" uyguluyorlar. İşte bu IŞİD'de, bu politikanın bir ürünüdür. Dikkat edilirse bu konuda da, bir zamanlar "paralel devlet" dediğimiz FETÖ, ABD ile birlikte hareket ediyor. Çünkü, suflörü Vatikan olan Fethullah Gülen, bu Ortadoğu politikalarının küresel bir figüranıdır. Burada anlattığım gibi Türkiye, Gülen'in bu misyonunu uzun zaman farkedemedi veya farketmemelikten geldi. Bu ve buna benzer konularda yeterli istihbarat ve bilgi birikiminden mahrum olan Tayyip Erdoğan ise, zaten daha iktidarının ilk yıllarında dört tarafından bir ateş çemberiyle kuşatılmıştı. Öyle ki, 2008 yılında partisi bile kapatıl-

maktan zor kurtulmuştu. Onun içindir ki darbe tehdidiyle birlikte böylesi bir ateş çemberi altında FETÖ tehlikesini farketse de, yapacağı bir şey yoktu. Çünkü, askerini kendi kontrolü altına alamayan bir NATO ülkesi hükûmetinin, NATO patronu bir ABD projesi olan FETÖ'yü karşısına alıp tasfiye etmeye mecali olamazdı. Geriden takip edebildiğim kadarıyla geleneksel çizgisini koruyan MİT'de, Hakan Fidan dönemine kadar FETÖ konusunda yeterince hükûmete yardımcı olmadı veya olamadı. Zaten AK Parti – Gülen arasındaki ilk ciddi ihtilaf, bu Hakan Fidan olayında ortaya çıkmıştı.

Hatırlanacağı gibi Fidan, 25 Mayıs 2010 tarihinde MİT müsteşarı oldu. Aynı yıl, İslami olanla irticai olanı birbirine karıştırarak halkı rencide eden “irtica ile mücadele” (!) gibi ifadeler de “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”nden çıkarıldı. Bu olumlu gelişmelere rağmen FETÖ elemanları, Hakan Fidan’a karşı amansız bir mücadele başlattılar. Bazı çirkin iftira ve yakıştırmalarla birlikte onu “İrancı”lıkla itham ettiler. Şahsen Fidan’la hiçbir karşılaşmam veya tanışmışlığım olmadı. Ancak, beni takip etmekle görevli olduklarını bildiğim bazı Fethullah Gülen dailerinin ağızlarından işittiğim bu iftiralar ile CIA, MOSSAD, MI6 ve BND gibi istihbarat örgütlerinin Hakan Fidan alerjilerini bir araya getirdiğimde, anladım ki bu yeni MİT müsteşarımız yerli bir bürokrat. Zaten Musul Başkonsolosu ve beraberindeki 48 kişiyi de, bu kimliğiyle başarılı bir operasyonla kurtarmıştı. Akit gazetesi bu konudaki açıklamamı, “MİT’in Başarısı İsrail’i Çıldırtacak” başlığıyla vermişti. İşte söylediklerim:

“İŞİD tarafından rehin alınan Musul Başkonsolosu ve beraberindeki 48 kişi, 101 gün sonra Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT)’nin başarılı operasyonu ile serbest kaldı. MİT Kanunu’nda yapılan Anayasal değişiklikten sonra teşkilatın ilk operasyonunu başarıyla gerçekleştirmesi milli bir gurur kaynağı oldu. Konuyla ilgili Akit’e konuşan ta-

rihçi – yazar İsmail Nacar, rehine operasyonunun İsrail’i çıldırtacağını belirterek, “Operasyondan en fazla rahatsız olan İsrail ve Neoconlardır” dedi.

Rehinelerin IŞİD elinden burunlarının bile kanamadan alınması sonrası olayın kahramanları büyük dikkat çekti. Riskli operasyonu başarıyla gerçekleştiren MİT yetkilileri kamuoyundan büyük taktir topladı. MİT Kanunu’nda yapılan değişiklikten sonra yapılan ilk yurt dışı operasyondan alınun akıyla çıkan MİT Müsteşarı Hakan Fidan’ın çalışmalarına Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’dan tebrik geldi. Erdoğan, MİT’in bu başarısının titiz bir çalışmanın sonucu olduğunu söyledi ve “Milli İstihbarat Teşkilatımız, alıkonulma hadisesinin başlamasından bugüne kadar meseleyi çok hassas şekilde sabırla, özveriyle takip etmiş, nihayetinde başarılı bir kurtarma operasyonu yapmıştır. Müsteşarımızdan sahada operasyona katılan görevlilerimize kadar Milli İstihbarat Teşkilatımızın her bir mensubuna da şahsım, ülkem ve milletim adına teşekkür ediyor, bu büyük başarılarından dolayı kendilerini yürekten tebrik ediyorum” dedi.

İstihbarat teşkilatının başarılı operasyonuna uzmanlardan da destek geldi. Tarihçi – yazar İsmail Nacar, Hakan Fidan sonrası MİT’in büyük başarılarına imza attığını vurguladı ve bu başarıların CIA ve MOSSAD’ı rahatsız ettiğini söyledi. Nacar, “Milli İstihbarat Teşkilatı önemli iç ve dış konular konusunda Sayın Hakan Fidan dönemine kadar CIA ve MOSSAD ile bilgi paylaşımında bulunurdu. Böyle olunca olayların çözümü veya çözümsüzlüğü CIA ve MOSSAD’ın hedeflerine göre şekillenirdi. İşte ilk defa Hakan Fidan döneminde MİT’in millilik vasfı ön plana çıktığı içindir ki, rehineler konusunda bilgi paylaşımı CIA ve MOSSAD gibi yabancı istihbarat teşkilatları ile yapılmadı. Bu durum İsrail’i çıldırttı” dedi. Rehine operasyonunun tamamen yerli imkanlar dahilinde yapıldığını belirten

Nacar, “Bu operasyondan en fazla rahatsız olan İsrail ve ABD’deki Neoconlardır. Rahatsızlığın sebebi operasyonun tamamen yerli olmasıdır. MİT kendi imkanlarıyla bölge dinamiklerini ve İŞİD içindeki fraksiyonları da ustaca değerlendirek bu başarıyı elde etti. Zaten İŞİD, ABD Ortadoğu ilişkileri açısından Gladio’nun yeni bir versiyonu olduğu için, aksi mümkün değildir. Bu başarısından dolayı MİT’i tebrik ederken iç ve dış karanlık odakların Hakan Fidan’ı niçin hedef aldıklarını da böylece öğrenmiş olduk” ifadelerini kullandı” (96).

Evet, MİT’in bu dış operasyonu gerçekten bir başarıydı. Ancak, kanımca bazı iç meselelerde, özellikle 17-25 Aralık gibi apaçık bir ihanet girişimi ortadayken, FETÖ konusunda aynı başarıyı gösteremedi. Nitekim, bu girişiminden dolayı “Paralel Devlet” kavramıyla tanımlanan FETÖ, yaklaşık iki buçuk yıl gibi bir süre içinde 15 Temmuz darbe teşebbüsünde bulundu. Maalesef, başta MİT olmak üzere devletin başlıca kurumları, bu yakın tehlikeyi farkedemedi. MİT’in, kışladaki askeri yasal olarak takip etmesinin zorluklarını biliyoruz. Ancak, “Akıncı Hava Üssü”ndeki sivil imamları bununla izah edemeyiz. Yani, devletin tüm kurumlarında yaklaşık kırk yıldır örgütlenmeyi sürdüren bu derin ve sinsî yapıyı somut verilerle tanımlayıp deşifre etmek, siyasi iradeyle uyumlu MİT’in görev alanına girer; ama umulan olmadı.

Hiç unutmam, 30 Ekim 2014 tarihinde toplanan MGK, “Milli güvenliğimizi tehdit eden ve kamu düzenini bozan iç ve dış legal görünüm altında illegal faaliyet yürüten paralel yapılanmalar ve illegal oluşumlar ile yürütülen mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği vurgulanmıştır” ifadesini kullanmıştı. Bu, adı konmamış bilinen bir tehlikenin, MGK karar metnine soyut tanımlamalarla girmesi anlamına geliyordu. Tıpkı geçmişteki “irtica” kavramı gibi.. Tanımı yapılmayan bu kavram kavgasının, ülkeyi

bir tımarhaneye çevirdiğini yaklaşık bir asırdır yaşayarak gördük. Fethullahçıların bu karar metninden memnun olduklarını öğrendiğimde, bu konuda bir açıklama yapma gereği duydum. Yine Akit gazetesi, haberi “Nacar’dan ‘soyut tanımı’ uyarısı” başlığıyla verdi. Şunları söylemişim:

“MGK Toplantısı’nın karar metninde yer alan “legal görünümlü illegal yapılar” ifadesi Tarihçi – yazar İsmail Nacar’ı tedirgin etti. Akit’e konuşan Nacar, paralel yapı’nın kendisini “Kırmızı Kitap” için tavsiye niteliği taşıyan metinde somut olarak değil soyut olarak yer aldırılmayı başardığını ve ileriki zamanlarda bunu kullanacağını söyledi.

Önemli uyarılarda bulunan Nacar “Somut değil, soyut bir tanım olan ‘legal görünümlü illegal yapılar’ ifadesi, bir zamanların ‘Kırmızı Kitap’taki ‘irtica’ kavramını hatırlatıyor. Şahsen tanıdığım ‘derin devlet’ tanımı yapılmamış bu irtica yaygarasıyla yıllarca İslami hassasiyet taşıyan insanlarımızı rencide etti. Bugünkü iktidar, bu ‘legal görünümlü illegal yapılar’ ifadesini, artık herkesin haklı olarak anladığı ‘Paralel Yapı’ ile sınırlandırıp onunla mücadele etse de, yarın devir değişince durum farklı olur” dedi.

Devlet içerisinde yıllardan beri yer alan derin yapıların varlığını hâlâ koruduğuna dikkat çeken Nacar, şöyle konuştu: “Milletin ruh köküne yabancı olan İttihatçı zihniyet, maalesef devlet kurumlarındaki tüm canlı hücrelerini koruyor. İşte bunun içindir ki, ülkemiz için tehlikeli olan kim ve ne varsa bunu somut ifadelerle devletin resmi evraklarına yazmalıyız. Aksi ise, tarihin affetmeyeceği bir basiretsizlik olur” dedi” (97).

“Paralel Yapı’yla mücadele” başlığı altında sürdürülmeye çalışılan tüm bu çabalardaki yanlışlık ve yetersizliklere rağmen, çok tedirgin olan FETÖ ve destekçileri, 2015 yılının başlarından itibaren koro halinde Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan aleyhine yoğun bir kampanya başlattılar.

Çünkü artık Erdoğan, Haşhaşileri hatırlatan bu karanlık yapının gerçek kimliğini açıkça ifşa etmekten çekinmiyordu. Örneğin, Tüm Sanayici ve İş Adamları Derneği'nin toplantısında yaptığı konuşmada bu yapının MOSSAD'la işbirliği yaptığını söyledi. Bu haberi, kendisine çok yakın olan Sabah gazetesi, "Paralel, MOSSAD'la İşbirliği Yapıyor" manşetiyle kamuoyuna duyurdu. İşte o haber:

"Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul'da dün Tüm Sanayici ve İş Adamları Derneği'nin (TÜMSİAD) toplantısında konuştu. Konuşmasında Paralel çeteyi ve ona destek verenleri eleştiren Erdoğan'ın konuşmasından satır başları şöyle:

Gezi'de, 17-25 Aralık darbe girişimlerinde, 10 Ağustos seçimlerinde çok çetin imtihanlardan geçtik. Kimi zaman yasaklarla, montajlarla üzerimize geldiler. Ama muhabbetimizi sarsamadılar. Kardeşliğimiz Türkiye'nin istikbalidir. Bir söz vardır "Dostunu yolda tanırırsın" bizim kardeşliğimiz defalarca test edildi. Kardeşlik adı altında gizli niyetleri olduğunu bu süreçte gördük ve yollarımız ayrıldı. Gidenlere, yolunu saptıranlara uğurlar olsun. Birbirini sırtından hançerleyen o hainlerin seviyelerine inmeyecek, düştükleri çukurlara düşmeyeceğiz.

Paralel yapının ne olduğunu, nasıl doğduğunu hep birlikte düşünmemiz gerekiyor. Yaşadığımız süreç tarihi, ibretlik bir süreçtir. Bunlara "Haşhaşiler" dedik. Selçuklu Devleti'ne ağır zararlar vermişlerdi. Sonraki devletlerimiz bu noktada hassas davrandı. 70'den sonra bu konuda gerekli hassasiyet gösterilmedi. 10 asır sonra bir başka Haşhaşi yapı çıktı. Bu yapı benim şahsıma, aileme, arkadaşlarıma taarruz eden bir yapı değil. Türkiye'nin ulusal bütünlüğüne taarruz etmiştir. Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, bakanların, Anayasa Mahkemesi'nin, komutanların telefonlarını dinlemek ne demek? Bu ajanlık değil

de nedir? Dışişleri'ndeki gizli toplantıyı dinleyip uluslararası şebekelere servis etmek ne demek?

Bu yapı aynı zamanda bu aziz milletin ahlak değerlerine de suikast düzenledi. İftirayı, şantajı, montajı, her türlü haksızlığı meşru gördü. Bunlar milli değil, yerli değil. Üst akıl olarak ifade ettiğim uluslararası emperyal güçler söz konusu yapıyı gayet iyi kullanıyor. Ama tabandakilerin artık bazı şeyleri sorgulamaları kaçınılmaz. Ortaya dökülen pisliklerden sonra samimi insanların hâlâ o çatı altında durmasının mazereti olamaz. Bu yapının kimlerle işbirliği yaptığını, yan yana geldiğini, aynı karede fotoğraf verdiğini lütfen görsünler. Hâlâ bu yapının, (İsrail gizli servisi) MOSSAD'la işbirliği tuttuğunu göremiyorlarsa yazıklar olsun.

Bir savcı çıkmış, bir gazetede 17 Aralık darbe girişimini nasıl yaptıklarını itiraf ediyor. 'Bence' diyerek şahsi duygularını öne çıkaran bir savcı o koltukta kalmaz. Bu darbenin, illegal örgütlenmenin apaçık itirafıdır. Yargı en başta içindeki Haşhaşileri temizlemeli, bünyesindeki zehri atmalı. Zarar gören sadece yargı değil Türkiye. Twitter'dan, gazete sayfalarından savacılar hakimler keyfi açıklamalar yapıyorlar. Sen anarşist misin?" (98).

Erdoğan'ın bu kararlılığından kaynaklanan gelişmeler üzerine 2015 yılı, aynı zamanda FETÖ ve yâranları için yeni ittifak arayışlarının da olduğu bir yıldır. Örneğin, ana karargahları dışarıda olan ve Türkiye'yi uzun zamanlardır meşgul eden PKK ve bazı Alevi – sol örgütlerle görüşmeler yaptılar. Bunlardan birisi, Mustafa Karasu ile paralel çete elemanlarının Berlin'de yaptıkları görüşme idi. Bu konu hakkında bilgime başvuran Akit gazetesine, "Evet, PKK Paralel'le Berlin'de buluştu" demiştim. Şöyleydi:

"7 Haziran seçimleri öncesi paralel çetenin Almanya sorumlularıyla PKK yöneticilerinden Mustafa Karasu'nun

Berlin’de bir araya gelerek seçim işbirliği yapmak üzere kararlar aldıkları öğrenildi. PKK – Paralel buluşmasıyla ilgili Akit’e konuşan araştırmacı yazar İsmail Nacar, Türkiye’deki karanlık yapıların 7 Haziran genel seçimleri öncesi büyük bir kaos planı üzerinde çalıştıklarını söyledi. Berlin’de yapılan PKK – Paralel görüşmesinin zamanlamasına da dikkat çeken Nacar, Zaman Gazetesi Genel Yayın Müdürü Ekrem Dumanlı’nın Diyarbakır Belediye Başkanı Gültan Kışanak’la yaptığı gizli görüşmenin de bununla bağlantılı olabileceğini ifade etti.

PKK ve Paralel Yapı arasındaki işbirliğinin her geçen gün daha net açığa çıktığına dikkat çeken Nacar, “Bu iki şer ittifakı aynı masada Türkiye üzerine kurguladıkları senaryoların uygulamalarını planlıyorlar. PKK ve Paralel çete AK Parti’nin seçimlerden yine başarı ile çıkacağını düşünerek provokasyon çalışmalarına hız verilmesi için bir araya geldiler” dedi.

Nacar, söz konusu toplantıda alınan kararların Türkiye açısından önemine değinerek, “Haber alma kaynaklarımın bana ilettikleri bilgiye göre, Türkiye’de Gladio’nun kontrolünde olan Paralel Yapı elemanları ile PKK liderlerinden Mustafa Karasu taraftarları arasında bir görüşme yapıldı. Berlin Kürdistan İşçi Kültür Merkezi’nde yapılan bu görüşmenin konusu ise önümüzdeki seçim ve seçim sonrası gelişmelerdi” açıklamasında bulundu.

Nacar, toplantıya katılan grupların önceden belirlenen bir plan çerçevesinde görüş alış verişi yaptıklarına dikkat çekerek, “Paralel Yapı ve PKK buluşmasında önemli kararlara imza atıldığını öğrendim. Bu toplantıda alınan kararlar gereği Türkiye üzerine kurguladıkları yeni kaos planlarını deveye sokacaklar. Gerekli makamları buradan uyarmak istiyorum” dedi.

7 Haziran'da yapılacak olan seçimlerde AK Parti'nin yeniden güçlü şekilde çıkacağını malum çevreler tarafından da bilindiğini sözlerine ekleyen Nacar, seçimleri sabote etmek için PKK, Paralel Yapı ve DHKP-C'nin ortak hareket etme kararı aldığını savundu" (99).

Bu görüşmelerde, Federal Almanya Haberalma Servisi (BND)'nin rolü unutulmamalı. Bilindiği gibi bu örgütün başı Bruno Kohl, 18 Mart 2017 tarihinde Der Spiegel dergisine, 15 Temmuz darbe girişimi ve Fethullah Gülen konusunda şunu söylemişti: "Darbe girişiminin arkasında Fethullah Gülen'in bulunduğu dair kanıt göremedik"

Burada şunu ilave etmek istiyorum ki tıpkı MOSSAD gibi BND'de, çok kapalı çalışır ve CIA gibi iz bırakmaz. Türkiye'deki derin faaliyetlerini, mümkün olsaydı da Uğur Mumcu ve Hablemitoğlu'na sorabilseydik. Neyse, Bruno Kohl'ün bu cümlesinden de anlıyoruz ki Türkiye için FETÖ, artık en büyük dış tehdittir de. Bunu, önümüzdeki yıllarda yaşayarak göreceğiz.. Ancak, yine burada ilginç olan ise, bu Berlin görüşmelerinden hemen sonra, Türkiye'yi derinden sarsan Ankara'daki terör saldırılarıdır. Sırasıyla her iki örgütü kullanan Gladio, pek çok insanın can ve mal kaybına sebep oldu. Örneğin, 10 Ekim 2015 tarihinde, Ankara Garı'ndaki olayda 102 kişi hayatını kaybetti ve 391 kişi de yaralandı. 17 Şubat 2016 tarihinde, Merasim Sokak'taki bombalı saldırıda ise, 29 can kaybı ve 87 yaralı vardı. En son, 13 Mart 2016'daki Güvenpark cinayetinde de, 36 insan yaşamını yitirdi ve 349 kişi de yaralandı. Tabi bu saldırılarda büyük maddi kayıplar da oldu. Yalnız, 17 Şubat Ankara saldırısı bir gerçeği ifşa etti. Emniyetteki kripto paralelciler, bu saldırıyı yapan Suriyeli terörist Salih Neccar'ın kimliğini, Başbakan Davutoğlu'nun açıklamasından çok önce bir gazeteye vermişlerdi. Bu konuda benim de görüşümü alan Akit gazetesi, haberi, "Sözcü suçüstü oldu" başlığıyla duyurmuştu. Haber şöyleydi:

“Türkiye’yi sarsan Ankara saldırısını gerçekleştiren Suriyeli teröristin kimliğini Başbakan Davutoğlu’ndan 9 saat önce açıklayan Sözcü’ye, bilginin Emniyet içindeki kripto paralelciler tarafından servis edildiği iddia edildi. Sözcü ise, bombacıyı ilk kendilerinin açıklamasıyla övündü!

Bombacının kimliğini kamuoyuna ilk duyuran Sözcü muhabiri Asuman Aranca’ya gizli bilginin paralel yapıya bağlı bir polis memuru tarafından verildiği ileri sürülüyor. Aranca, gazeteciler arasında paralel yapı tarafından servis edilen haberlere imza atmasıyla biliniyor. Aranca, olayın ayrıntıları henüz kamuoyuna açıklanmamışken, saldırıyı düzenleyen teröristin Salih Neccar’ın olduğunu gazetesinin internet sitesinden duyurmasının hemen ardından Twitter hesabını kilitledi. Sözcü’de yayınlanan FETÖ yanlısı haberlerin hemen hemen tümünde Asuman Aranca imzasının bulunması ise dikkat çekiyor.

Emniyet olay yeri inceleme uzmanları, patlamada ölen teröristin vücut parçalarından ve parmak izinden kimliğine ulaşmasının hemen akabinde, bombacının ismi Sözcü’ye servis edildi. Uluslararası basın kuruluşları da Sözcü’den aldıkları bilgilerle saldırganın kimliğini dünyaya duyurdular. Başbakan Ahmet Davutoğlu ise, bombacıyla irtibatlı kişilere gözaltı işlemi yapıldıktan sonra ve saldırının üzerinden 9 saat geçtikten sonra teröristin ismini açıkladı.

Sözcü gazetesi ile Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ)’nün yakınlığının kamuoyu tarafından bilindiğini hatırlatan Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire eski Başkan Vekili Bülent Orakoğlu, “Sözcü gazetesi muhabirine teröristin kimliğini servis eden kimin olduğuna dair savcılığın soruşturma başlatması gerekir. Soruşturmanın gizliliğine ve yayın yasağına rağmen hangi emniyet görevlisi ya da bir başkası muhabire servis etmiştir? Saldırganın ismini

daha soruşturma yürürken açıklamak bir gazetecilik midir? Bu ismin açıklanmasının ardından daha önce olduğu gibi işbirlikçileri kaçmış mıdır?" sorularını yöneltti.

Bomba yüklü aracın İzmir, Diyarbakır, İstanbul ve Ankara güzergahında rahatlıkla dolaşıyor olmasında FETÖ'nün korumuş olabileceğini belirten Orakoğlu, "Türkiye'de yaşanan terör olaylarına yönelik istihbarat zafiyetini kaşıyan sürekli paralel medya olmuştur. Paralel yapıya yönelik defalarca televizyonlarda ciddi uyarılarımız oluyor, fakat bir gelişme olmuyor maalesef" şeklinde konuştu.

Araştırmacı İsmail Nacar ise, FETÖ'nün operasyonel tetikçi olarak kullandığı Fuat Avni hesabından, "Patlamayla ilgili İsrafsaray'a gelen bilgiler korkunçtu. Bedenler parçalandığından birkaç kişinin kimliği tespit edilebilmişti. Şehitlerimizin bile kimliği tespit edilemezken moleküllere ayrılan canlı bomba arında tespit edilmiş, görev tamamlanmıştı (!)" paylaşımını hatırlatarak, "Ben de Fuat Avni'ye soruyorum: Olayın faili Salih Neccar hakkında hiçbir bilgi ve daha hiçbir resmi açıklama ortada yokken Hasan Sabbah'ın müritleri bu ismi hangi sıfat ve bilgilerle Sözcü'ye ilettiler? Bunun cevabını bekliyorum" dedi (100).

Bu olayları yaşayarak da gördük ki 2016 yılında FETÖ, artık maskesini de çıkararak pervasız bir darbe teşebbüsünde de bulundu. Şunu belirtmeliyim ki, Türkiye'deki askeri darbeler tarihine baktığımızda, CIA'nın, Fethullah Gülen'in sadık müritleri ve NATO'cu subaylar marifetiyle yaptığı bu 15 Temmuz darbe girişimi, tarihimizin en kanlı darbe girişimidir. FETÖ görünümlü bu barbar ve vahşi girişim, birden fazla yabancı istihbarat örgütünün katkısından dolayı da, aynı zamanda en fazla dış destekli bir ayaklanma hamlesidir. Elbette ki olayların bu noktaya gelmesinde, bu yeni Haşhaşi yapılanmasının takiiye politi-

kasının payı vardır. Ama en büyük pay, “derin devlet”in (!) 40 yıllık bakar körlüğüne aittir. Şükredelim ki yiğit ve kararlı halk, yine tarihte ilk defa meydanlara inerek ülkeyi vahim bir badire ve iç savaşın eşiğinden döndürdü. Tabii ki bu sonuç, milletimiz ve milletimizin dostlarını sevindirdi, düşmanlarını da üzdü. Ancak, “Darbe girişimi, planlandığı gibi 16 Temmuz 2016 – gece saat 03.00’de yapılabilse ve Cumhurbaşkanı’da derdest edilebilseydi, acaba kuvvet komutanları nasıl davranır ve sonuç ne olurdu?” sorusunu, hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız. Benim bu soruya vereceğim cevabın, burada kayda geçmesini istemem. Ancak sezdiğim kadarıyla başkalarının değil, bizim için bir son uyarı olsun diye Allah’ın hesabı şimdilik böyle tecelli etti. Eğer bu acı tecrübeden bir ders almaz, İslam’ın sahih prensip ve kavramları etrafında bir vahdet sağlayamazsak, başka tehlikelerle birlikte bu tehlike de devam eder. Nitekim, 15 Temmuz darbe başarısızlığına rağmen FETÖ, hâlâ geri adım atmıyor; iç ve dış provokasyon ve cinayetlerini pervasızca sürdürüyor. Örneğin, Rusya’nın Ankara Büyükelçisi Andrey Karlov, 19 Aralık 2016 tarihinde, polis memuru Mevlüt Mert Altıntaş tarafından düzenlenen bir saldırıda Ankara’da hayatını kaybetmişti. Bu aleni cinayet, Türkiye’ye önemli bir mesajdı. O tarihlerde bu olayla ilgili açıklamamı yine Akit gazetesi, “CIA DESTEKLİ FETÖ EYLEMİ” başlığıyla yayınlamıştı. İşte o kısa değerlendirmem:

“Yeni Akit’e değerlendirmelerde bulunan Araştırmacı yazar İsmail Nacar, “Başta söylemek isterim ki suikast CIA destekli bir FETÖ eylemidir. Tıpkı Hasan Sabbah’ın müritleri Dailerde olduğu gibi, olayda bir intihar fedaisini kullanarak cinayeti işlediler” ifadesini kullandı. Ancak, FETÖ’nün olayı Türk istihbaratı ile ilişkilendirmeye yönelik hazırlık içerisinde olduğunu da ekleyen Nacar, “FETÖ’nün, olayı Türk istihbaratına yıkmak için hazırlık

yaptığını öğrendim. ‘Türkiye, bizimle olan haksız mücadelelerinde yalnız kaldığı ve Rusya’nın desteğini yanına almak için bu suikastı tertipleledi’ diyecektir. Argümanlarından birisi bu olacak. Bir başka söylem olarak da, ‘Kaçması mümkün olamayan fail neden canlı değil de ölü olarak ele geçirildi? Bizim adamımız olsaydı canlı yakalanırdı’ cümlesi etrafında propaganda yapacaklar” şeklinde devam etti.

Bu söylemlerin, cinayetin FETÖ tarafından gerçekleştirildiği yönünde yapılması beklenen ‘resmi’ açıklamanın hemen ardından piyasaya sürüleceğini belirten Nacar, FETÖ’nün Rus makamları nezdinde de çalışmalara başladığını bildirdi. İsmail Nacar, FETÖ’nün Ruslarla, “Olayda bizim hiçbir alakamız yok” yönünde bir savunmayla temas geçtikleri yönünde bir bilgiye ulaştığını kaydetti” (101).

Burada şu acı gerçeği de ilave etmeliyim ki, içerideki hıyanet sadece FETÖ’den ibaret değil. Örneğin, neredeyse seçim sandığından artık ümidini kesmiş ve maalesef yine askeri bir müdahaleden medet uman bir azınlık militan grup var ki, bunu da hiçi bir zaman unutmamamız gerekiyor. Şundan eminim ki eğer 15 Temmuz darbe girişimi başarılı olsaydı, bu zihniyetin mümessilleri 16 Temmuz’da Kızılay’da sevinç naraları atacaklardı. Nitekim o meşum gece, bunun ipucunu yaşayarak gördüm: Çankaya’da oturuyorum. Sala sesini bastırmaya çalışan uçak gürültüleri evlerin pencerelerini titretirken, tencere – tavalarla balkonlarına çıkan bazı uzak ve yakın komşularımız “Tay... it/haydi git” şeklinde çok kaba ve çirkin bir slogan atmışlardı. Ancak, lambayı yakıp balkona çıktığımda seslerini kesilerse de, bir daha anladım ki kollektif bir vicdan ve dayanışmadan hâlâ uzağız. Nitekim bugün de, 15 Temmuz’un “kontrollü bir darbe” girişimi olduğu iddiası ve tartışmaları, bu zaaf ve cehaletimizin bir ürünüdür. Çünkü, darbe sevicisi bazı çevreler ile CHP’nin dillendirdiği bu gülünç iddianın senaryosunu, 15 Temmuz’dan yaklaşık bir hafta sonra

okumuştum. Yani bu iddia, CIA ve FETÖ'nün bir taktiğinden ibaretti. Onun için, bu zalim ve çirkin senaryolara âlet olanları, hiç olmazsa Sedat Ergin'in bu konuda Hürriyet gazetesindeki yazıları ile Akıncı Üssü İddianamesi'ni okumaya davet ediyorum. İhanetin gerçek kimliğini orada görebilirler.. Üstelik üst akıl da, bu yalanın tutmadığını anladığı içindir ki, yeni taktik ve stratejiler devreye sokuyor. Örneğin, bunlardan birisi de ABD'nin Ankara eski Büyükelçisi James Jeffrey'in sözleridir. 15 Temmuz'dan bir yıl sonra, ATV Ankara Temsilcisi Şebnem Bursalı'nın kendisiyle Washington'da yaptığı röportajda, "ABD Gülen ile ilgili somut adım atmalı" diyor. Ancak, Türkiye'deki darbeler ve Fethullah Gülen'in iadesi ile ilgili yasal prosedürü değerlendirirken, bu konularda ülkesinin oynadığı rolü görmemezlikten gelmeyi de ihmal etmiyor. İşte sorulan sorulara verdiği cevaplar:

"S – 15 Temmuz'da Türkiye'de bir darba girişimi yaşandı ve Türkiye uçurumun kenarından döndü. Ne düşünüyorsunuz?

C – Türkiye çok büyük bir tehlike atlattı. Bir iç savaş başlayacaktı. Fakat, halk o kadar çabuk bu darbeye karşı sokağa çıktığı için iç savaş tehlikesi atlatıldı. Ama halkın sayesinde gerçekleşemedi. Umarım bir daha yaşamazsınız böyle bir şeyi.

S – Siz bu örgütü ve Türkiye'yi çok iyi tanıdığınız için bunu söylüyorsunuz ama ABD pek sizin gibi düşünmüyor..

C – Bu örgütü çok iyi tanıyorum. 2008'den 2010'a kadar Ankara'da büyükelçilik yaptığım dönemde görüyordum ki; Ergenekon soruşturması aşağı yukarı doğru bir harekât idi. Ama Balyoz şüphesiz, yüzde yüz doğru değildi. Ama buna rağmen yargıdaki ve polis içindeki Güleni grup İlker Başbuğ Paşa, Ergin Saygun

Paşa'ya tuzak kurdu. Bu kişiler dönemin hükûmeti ve Başbakan Erdoğan ile iyi ilişki içindeydiler. Hiçbir darbe fikri de yoktu. Balyoz'un asıl hedefi Başbuğ Paşa, Saygun Paşa ve onlarla olan askerlerdi. Aynı zamanda biz sefaretimizde Gülen konusunu değerlendirdik o zaman. Benim görüşüm ve raporum bu örgütün Türkiye için çok tehlikeli olduğu yönünde olmuştu. Bunu da paylaşmıştım kendi yönetimimle.

S – Neden sizin netliğinizde bir ses duyamıyoruz ABD yönetiminden?

C – Genel olarak iki sebebi var. İlk olarak ABD hükûmeti Gülen örgütünü önemli bir rol oynadığına inanıyor darbe içinde. Fakat ayrıntıları hakkında çok az bilgi var, yeterli delil yok. Çünkü gizli bir örgüt. İkinci sebep; bu darbenin başladığı ilk saatler boyunca ABD hükûmeti çok çabuk tepki göstermedi. Çünkü, Obama'nın yönetimde olduğu sürece hiçbir zaman çabuk tepki vermedi. Ama ben eminim ki Gülen örgütü bu darbenin yüzde yüz sorumlusu. Fethullah Gülen gizli örgütün lideri. Yani çok ipucu var ama kesinleşen bir belge yok diye biliyoruz. Sizin Adalet Bakanlığı'ndan ABD Adalet Bakanlığı'na gelen delillerin içeriğini ben bilmiyorum, görmedim. Hükûmetimiz hâlâ inceliyor.

S – Aynı netliği ABD yönetiminden görmek için ne olması gerekiyor?

C – ABD'de yargıçların kararı önemlidir. Sadece delil veya gösterge ile hareket edilemez. Biraz daha zaman gerekiyor.

S – Türkiye ve ABD ilişkileri bir süredir çok kırılgan bir dönem geçiriyor. Bunun değişmesi için ne yapmalı?

C – Birincisi ABD yönetimi tarafından Fethullah Gülen ile ilgili somut adım atılmalı. Türkiye için bu konu çok önemli. Türkiye için Fethullah Gülen darbesi, bizim 11

Eylül 2001’de yaşadığımız trajedi ile aynıdır. Çok büyük bir travmadır. Onun için Türkler bekliyor ki ABD olumlu bir adım atsın, cevap versin. Bence inşallah olacak bu. Ama biraz daha beklememiz lazım. Diğer problem PYD. PKK’nın Suriye kolu PYD. Fakat aynı zamanda DEAŞ’a karşı etkili bir askeri güç. Onun için biz onlarla işbirliği yapıyoruz. Fakat bu geçici, sınırlı. Genel olarak bu örgütler ile hiçbir devletsel ilişki kurmuyoruz. Çünkü bunlar devlet değil, ülke değil. Şimdilik DEAŞ’a karşı başarılı ve bizim için önemli. ABD için en önemli tehlike DEAŞ çünkü. Fakat aynı şey Türkiye için de PKK olarak geçerli. Bu grup PKK’ya yardım edebilir. Çok dikkat etmemiz lazım.

S – 15 Temmuz’un daha önceki darbelerden farkı neydi sizce?

C – Türkiye’de dört kez asker darbe ya da darbe girişimi yaptı; 1960, 1971, 1997 ve 2007. Askeri müdahalelerin siyaseten ve demokrasi açısından iyi olduğunu söyleyemeyiz. Fakat 1980 bunlardan farklıydı. Çünkü o dönem Türkiye’de iç savaş yaşanıyordu ve askerin müdahalesiyle bu aşıldı. 15 Temmuz bir askeri darbe değildi. Bu bir Gülen örgütünün gerçekleştirdiği darbe idi. Maalesef yargının, polisin, Silahlı Kuvvetler’in içindeki bu grup uzun zamandır etkindi. Yoksa genel olarak askerlerin, subayların, Silahlı Kuvvetler’in bu darbeyi desteklediğini söyleyemeyiz. Bu darbe bir askeri darbe değil. Fethullah Gülen demokratik sistemi yıkıp yerine gizli bir teşkilatı iktidara getirmek istedi. 15 Temmuz darbe girişimini Gülen örgütünün gerçekleştirdiği şüphesiz.

S – 15 Temmuz’un ertesi sabahı Adil Öksüz’ün ABD Büyükelçiliği santralinden arandığı ortaya çıkınca bir açıklama yapıldı, “Vizesinin iptal edildiği bilgisini ver-

mek için aradık” dediler. Bugüne kadar vizeniz iptal oldu diye aranan kimseyi görmedik. Sizce bu mümkün mü?

C – Normaldir. Eğer herhangi bir sebep ortaya çıkarsa, Türk hükûmeti bu kişiyle ilgili şüpheli olduğuna ve arandığına dair bilgi verirse vizesi iptal edilir ve mümkün olursa kendisine bilgi verilebilir.

S – Ama henüz Adil Öksüz’ün örgütteki ve darbe girişimindeki rolü Türk makamlarınca bile bilinmeden aranıyor?

C – ABD hükûmeti bu darbe içinde hiçbir rol oynamamış. Aynı zamanda bu darbe hakkında hiçbir bilgi sahibi değil.

S – FETÖ elebaşı Gülen uzun zamandır ABD’de yaşıyor ve green kartı var...

C – Maalesef o dönemdeki hükûmet karşı çıktı ama Fethullah Gülen’in örgüt mensubu çok iyi avukatları var ve bu kartı almayı başardılar.

S – Green kartı olduğu ve kesinleşmiş bir yargı kararı olmadığı için mi hükûmet bir adım atmıyor.

C – Evet. Çünkü ABD’de yargı kararları esastır. Türkiye 1981-82’de ABD ile imzaladığı anlaşmaya göre Gülen’in iadesini istedi. ABD hükûmeti bu anlaşmaya göre kendilerine verilen dosyayı ve delilleri inceleyecek. “Fethullah Gülen ve örgütünü ABD’de biraz baskı altına alın” diye tavsiye ettim. Eğer hükûmet olarak yargıç karar almadan önce bunu yaparsak, yargıyı baskı altına aldığımızı iddia eder.

S – Türkiye-ABD ilişkileri ile ilgili önümüzdeki dönem için ne yorum yaparsınız?

C – İki ülke ilişkileri yavaş yavaş iyileşecek buna tam kalbimle inanıyorum. Çünkü Türkiye’de birkaç çok

önemli gelişme oldu. Anayasa değişti, yönetim güçlendi. Türkiye’de iç durum artık daha rahat olacaktır. Ayrıca, Trump ve ABD hükûmeti genel olarak Türkiye’ye sıcak bakıyor. Fakat henüz çok yeni hükûmet idi ve çok tecrübeli değillerdi. Çok hata yaptılar, yavaş yavaş iyileşiyor. Bundan sonra hem tecrübeleri arttığı için hem de Türkiye’ye sıcak bakıldığı için işbirliğinin ve ilişkilerin daha iyi olacağına inanıyorum” (102).

Burada, dikkat edilirse Ergenekon soruşturmasını haklı bulan Jeffrey, “... Balyoz’un asıl hedefi Başbuğ Paşa, Saygun Paşa ve onlarla olan askerlerdi. Aynı zamanda biz, sefaretimizde Gülen konusunu değerlendirdik o zaman. Benim görüş ve raporum, bu örgütün Türkiye için çok tehlikeli olduğu yönünde olmuştur. Bunu da paylaştım kendi yönetimimle” diyor ve Türkiye’deki askeri darbeleri eleştirirken de, 1980 müdahalesini ayrı tutuyor. 15 Temmuz darbe teşebbüsünü ise, NATO’cu ve kendi yandaşları olan subaylara değil, sadece FETÖ’ye mal ediyor. Dürüst olmayan bu ifadeler, ABD derin devletinin yeni bir taktik ve stratejisinden ibarettir. Halbuki, Türkiye’deki tüm askeri müdahalelerin baş müsebbibi ABD’dir. Üstelik, bilindiği gibi mevcut generallerin nerede ise yarısı, 15 Temmuz darbe girişimine bulaştıkları içindir ki bugün yargılanıyorlar. Yani, FETÖ şemsiyesi altında toplanan bu eli kanlı tayfayı yönlendiren, bizzat CIA’nın ta kendisidir. İşte bunun içindir ki, bu hain girişimin faturasını sadece FETÖ’ye kesmek, beceriksizce uydurulmuş bir söylemden ibarettir.

Bir ikinci husus da, James Jeffrey’in sözlerinden de anlaşılıyor ki ABD, Gülen’in iadesi sürecini sürüncemede bırakarak, Tayyip Erdoğan’ı tasfiye etme operasyonlarına devam etmek istiyor. Örneğin, FETÖ sayesinde vâkıf oldukları Rıza Zarraf ve onunla irtibatlı dosyaları devreye sokmalarının nedeni budur. Zaten “17-25 Aralık yolsuzluk

operasyonu" (!) nun düğmesine bastıklarında, Türkiye'deki bazı bakan ve görevlilerin zaaflarına da vâkıf olmuşlardı. Belli ki, hâlâ geri adım atmak istemiyorlar. Bilindiği gibi CIA, hedef aldığı siyasi iktidarların sicilini deşifre etmekte mahirdir. İşte bunun içindir ki AK Parti iktidarı, bugün çuvaldızı FETÖ'ye batırırken, yarını için de iğneyi kendisine dokundurmaktan çekinmemelidir. Çünkü, "Adalet mülkün temelidir" Daha açık bir ifadeyle demek istiyorum ki, "17-25 Aralık, bir yolsuzluk operasyonu değil, AK Parti iktidarına yönelik bir tertiptir"; ya da, "15 Temmuz, kontrollü bir darbe girişimi değil, FETÖ ve hamilerinin kanlı bir eylemidir" demeniz, tek başına maşerî vicdanı tatmin etmiyor. Nitekim, Ahmet Taşgetiren gibi dürüst bir insan, Rıza Zarrab'ın Zafer Çağlayan'a hediye ettiği 700 bin liralık saati kasdederek, "Ama kol saati ile sembolize olan yolsuzluk dosyalarını, bu 'milli mesele' ile içimize sindirmemizin istenmesi içimize sinmiyor" (103) dedi.

Demek ki, konumuz olan FETÖ tehlikesi kadar önemli olan olayın bir de bu tarafı var.. Nitekim, artık Fethullah Gülen'in temize çıkarılmasının anlamsızlığını da fark eden ABD makamları, bu sefer Zafer Çağlayan'ın dosyasını gündeme taşıdılar. Anlaşıyor ki, ellerindeki Rıza Zarrab kozunu tıpkı Demokles'in kılıcı gibi AK Parti'ye karşı kullanmak istiyorlar. Ancak yine aynı ABD, Türkiye ile diyalogunu aksatmamak için, James Jeffrey'e paralel davranışlarını da sürdürüyor. İşte bunlardan birisi, Kemal Batmaz'la ilgili olan bir belgeyi Türkiye'ye iletmesidir. Bilindiği gibi, Akıncı Üssü'nde yakalanan bu Kemal Batmaz, Adil Öksüz'le birlikte 15 Temmuz darbe girişiminin iki önemli sivil imamından birisidir. İlginçtir, bu belge, ancak 8 Eylül 2017 tarihinde Türk makamlarıyla paylaşılıyor.

İşte Sedat Ergin'in kaleminden, Fethullah Gülen'in 15 Temmuz darbe girişimi ile olan ilişkisini ispatlayan o belgenin hikayesi:

“15 Temmuz darbe girişiminin en kilit isimlerinden biri olan, o geceyi darbenin merkezi Akıncı Üssü’nde geçirdiği güvenlik kameralarıyla saptanan Kemal Batmaz’ın 1 Ocak 2016 tarihinde gittiği ABD’de havaalarında kendisini sorgulayan Amerikalı görevlilere “Pensilvanya’da İmam Muhammet Fethullah Gülen’in yanında kalacağı” yolunda verdiği ifadenin resmi belgesi gün ışığına çıktı.

ABD İç Güvenlik Bakanlığı tarafından 8 Eylül 2017 tarihinde Emniyet Genel Müdürlüğü’ne gönderilen, buradan Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı’na intikal ettikten sonra Akıncı Üssü davasının görüldüğü Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi ile Genelkurmay Ana Karargâh davasının görüldüğü 17. Ağır Ceza Mahkemesi’ne delil olarak iletilen bu belge, bugüne dek darbe girişimini Fethullah Gülen ile doğrudan ilişkilendiren en önemli delillerden biri olma özelliğini taşıyor.

Bunun en önemli nedeni, söz konusu resmi ABD belgesinin 15 Temmuz gecesini Akıncı Üssü’nde darbenin karar merkezi olan 143. Filo’da bulunan Kemal Batmaz ile Fethullah Gülen arasında yakın bir ilişkinin bulunduğunu tam bir berraklık içinde ortaya koyuyor olması. Bu belgeden, kamuoyu ve aynı zamanda kendisini yargılayan mahkeme heyeti, Kemal Batmaz’ın darbeden tam altı buçuk ay önce gittiği ABD’de Gülen’in yaşadığı malikânede onun misafiri olarak kaldığını öğrenmiş oluyor.

Belgenin önem taşıyan bir diğer yönü de Batmaz’ın yakalandıktan sonra verdiği ve “Fethullah Gülen’i tanımadığını” söylediği ifadesini tümüyle çürütüyor olması. Batmaz, yakalandıktan sonra 18 Ekim 2016 tarihinde verdiği savcılık ifadesinde Gülen için “Ben kendisini bizzat tanımam, medyadan tanırım. Başlangıçta samimi olarak başlayan bir yapının, ancak zaman ilerledikçe sekülerleşen, sekülerleştikçe de bazı sorunlara neden olan bir yapının

başı olarak görüyorum. Ben Fethullah Gülen hareketini 2014 sonu, 2015 başı itibarıyla örgüt olarak görmeye başladım... Dolayısıyla Fethullah Gülen’de terör örgütünün başıdır ve Teröristtir” diye konuşmuştu. Batmaz, bununla birlikte geçmişte cemaatin şirketlerinde çalıştığını kabul etmiş, ancak Kaynak Holding’den ayrıldığını kaydetmişti.

Batmaz’ın Gülen için “Terör örgütünüm başıdır” demesine karşılık, bu ifadesinden yaklaşık 10 ay önce ABD’ye gittiğinde bu şekilde nitelediği kişinin misafiri olduğu ortaya çıkıyor.

15 Temmuz sonrasında Gülen’in darbe girişimiyle bağlantısına ışık tutan en kritik gelişmelerden birini oluşturan ABD yönetiminin bu bilgilendirmesi, 1 Ocak 2016 tarihinde, yani darbe girişiminden altı buçuk ay önce ABD’nin New Jersey eyaletinin Newark Havaalanı’nda meydana gelen bir sorgulamayı esas alıyor.

Havaalanında pasaport kontrolü İç Güvenlik Bakanlığı’na (Department of Homeland Security) bağlı gümrük ve sınır muhafaza memurları tarafından yapılıyor. Burada yapılan pasaport kontrolünde ABD’ye çok sık gidip geldiğinin görülmesinin yarattığı şüphe üzerine, görevli, Batmaz’ın ABD’ye gelme niyetini sorgulamak üzere detaylı bir mülakata alınmasını istiyor. Bunun üzerine bir başka muhafaza memuru Batmaz’ı özel mülakata alıyor. Daha sonra standart bir uygulama olarak bu mülakatın özet bir zaptı tutuluyor ve sisteme kaydediliyor. Amerikan makamları, Adalet Bakanlığı’nın yaptığı bir çok başvurunun ardından bundan bir ay kadar önce 7 Eylül tarihinde Ankara ile önemli bir işbirliğine girerek, Batmaz’ın mülakatıyla ilgili tutanağın metnini Ankara’ya ilettiler. Söz konusu belge ABD İç Güvenlik Bakanlığı’nın Ankara’daki temsilcisi tarafından Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Dairesi Başkanlığı’na gönderildi.

Bu tutanağın dikkat çeken bir yönü, Batmaz'ın aslında Washington D.C.'ye yakın olan Dulles Havaalanı'na giden uçağa bilet almasına karşılık, hava koşulları nedeniyle uçağın New Jersey eyaletindeki Newark Havaalanı'na inmek zorunda kaldığını göstermesi.

Bu belge aynı zamanda Batmaz'ın ABD'ye İngiltere üzerinden gittiğini de ortaya koyuyor. Bu husus çok önemli bir ayrıntı. Çünkü, Batmaz'ın yurt dışı çıkışlarıyla ilgili resmi raporlarda 1 Ocak 2016 tarihinde kendisinin İstanbul'dan İngiltere'ye çıkış yaptığı gözüküyor. Akıncı Üssü davasına ilişkin iddianamede yer alan delil değerlendirmesinde, Batmaz'ın bu tarihte İngiltere'ye gittiği belirtiliyor. Oysa ABD'den gelen resmi belge, Batmaz'ın İngiltere üzerinden aktarma yaparak aslında ABD'ye gittiğini ortaya koyuyor.

ABD makamları tarafından iletilen (Sadece Resmi Kullanım İçin/Yalnızca Kolluk Kuvvetleri Kullanımı İçin) üst yazılı bu belgede aynen şöyle deniliyor:

“Şahıs 1 Ocak 2016 tarihinde (pasaportunu inceleyen) görevli tarafından ABD'ye çok sık geldiği ve muhtemelen göçmen vizesi alma gereğini bu şekilde aşmak istediği şüphesiyle ikinci bir mülakata alınmıştır. ABD'ye beraberinde 7.000 ABD Doları getiren şahıs, bunu şahsi amaçlar için kullanacağını belirtmiştir. İlk akşamını, 169 Clinton Caddesi Newark New Jersey adresindeki Riviera Otelinde geçirecektir. Bundan sonraki zamanında Pensilvanya'da İmam Muhammet Fethullah Gülen'in yanında kalacaktır. Şahıs, arkadaşı İsmail Çelik'in (telefon: 2014508010) (Not: 201 New Jersey kodu) bu akşam kendisini karşılayıp oteline götüreceğini söylemiştir. Diğer arkadaşı Yavuz Ulusoy (10 Stevens Road Apt 94 Wallington New Jersey) kendisini Muhammet Fethullah Gülen'in evine götürecektir. (Pensilvanya'da kalacağı adresi bilmemektedir.)

Şahsın kendisine ait Matrix Gayrimenkul Yatırım Ort. Adında bir mimarlık şirketi vardır.

Şahıs, Dulles (Sterling, Virginia) Havaalanı'na giden bir uçağa bindiğini, ancak havayolu şirketinin hava koşulları nedeniyle uçuş güzergahını değiştirdiğini, dönüşte yine Dulles Havaalanı'ndan çıkış yapacağını belirtmiştir. Seyahatı planlarken arkadaşlarının yakında herhangi bir havaalanı bulmasını istediklerini, gelip kendisini alacaklarını söylediklerini anlatmıştır. Şahıs, ABD'de başka tanıdığı kimse olmadığını belirtmiştir. Kendisi Orhan Veli Kanık Caddesi Gün Sokak, Mihrabat Sitesi 5-7 Kavacık/İstanbul Türkiye adresinde ikamet etmektedir. Eşi Gonca Batmaz ve çocuklarıyla birlikte yaşamaktadır. Şahıs, daha sonra herhangi bir olay olmaksızın serbest bırakılmıştır."

Kemal Batmaz, Akıncı Üssü davasında Fethullah Gülen ve "Hava Kuvvetleri İmamı" Adil Öksüz'den sonra üç numaralı sanık olarak yargılanıyor. İddianamede Batmaz'ın 15 Temmuz darbe öncesindeki dönemde sıkça ABD'ye gittiği resmi kayıtlara dayanılarak ortaya konmuştu. Batmaz, 11 Temmuz 2016 tarihinde, yani darbeden dört gün önce Adil Öksüz ile aynı uçakta ABD'ye gidip, bir akşam burada kalmış, ardından 13 Temmuz'da yine Öksüz'le aynı uçakta Türkiye'ye dönmüştü. Batmaz, Öksüz'ü tanımadığını ileri sürmüş, daha sonra mahkemede geçmişte kendisiyle karşılaşmış olduğunu itiraf etmişti. Kemal Batmaz, 15 Temmuz gecesi kalkışmanın merkezi olan Akıncı Üssü'nde asker ve sivil yöneticilerin bulunduğu 143. Filo'nun güvenlik kameralarına yakalanmış, ertesi gün üssün civarında açık arazide Jandarma tarafından gözaltına alındıktan sonra geceyi üste geçirdiğini inkar ederek, "Ben arsa bakıyordum" şeklinde kendisini savunmuştu. İlginç olan bir nokta, Batmaz gibi Öksüz'ün de 16 Temmuz günü Akıncı civarında açık arazide yakalanıp, benzer şekilde "Arazi bakıyordum" savunmasını yapmasıydı.

Bu arada Akıncı Üssü iddianamesine göre Adil Öksüz'ünde Batmaz'ın 1 Ocak 2016'da İngiltere'ye gitmesinden bir gün önce İngiltere'ye çıkış yaptığı gözüküyor. Bu durumda Öksüz'ün de Batmaz gibi İngiltere üzerinden ABD'ye gitmiş olması kuvvetle muhtemel. Her ikisinin de aynı anda ABD'de bulunmaları bu ikilinin 11-13 Temmuz 2016'daki yol arkadaşlığı hatırlandığında şaşırtıcı gözüküyor" (104).

Sedat Ergin'in, "Kemal Batmaz Pensilvanya'da Fethullah Gülen'in yanında kalmış" başlığıyla yayınladığı bu uzun yazısından da anlaşılıyor ki, 15 Temmuz'un baş sorumlusu Fethullah Gülen'dir. Yukarıda da belirttiğim gibi, ta 1960'lardaki "komünizmle mücadele" (!) serüveninde Fuat Doğu tarafından keşfedilen ve 1979 İran devriminden hemen sonra da CIA mollalığına terfi ettirilen bu adam, bugün Türkiye'nin en büyük sorunu konumundadır. Elbette ki bu FETÖ problemi konusunda, başta siyasilere olmak üzere bazı sivil toplum kuruluşlarının da payları vardır. Söylediğim gibi merhum Erbakan hariç tüm iktidarlar, bu ajan ve hain yapıya devletin kapılarını sonuna kadar araladılar. Ancak, bu tehlikeyi kamufle eden en büyük zırh ise, NATO ve Gladio'cu subaylardı. Remzi Paşa ve çevresinden öğrendiğim kadarıyla, bu subayların akıl hocalarından birisi de Ruzi Nazar'dı. Bilindiği gibi 1919 Özbekistan doğumlu olan Nazar, İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlara esir düşer. Savaş sonrasında CIA ile tanışınca da, ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'ne istihbarat görevlisi olarak tayin edilir. Alparslan Türkeş ve Fuat Doğu gibi şahsiyetlerle ilişkili olduğu da bilinir. Türkiye'deki yakınlarından birisi, onun hayat hikayesini yazan ve FETÖ'den tutuklanan eski istihbaratçı Enver Altaylı'dır. Bizdeki tüm askeri müdahalelerde izi olan Ruzi Nazar, 2015 tarihinde Side'de ölmüştü.

Yine bu FETÖ konusunda, Şerif Mardin gibi sosyologların da rolünü buraya kaydetmem gerekiyor. O, Türkiye sosyolojisini okurken İslam'ın anlaşılmasını istedi. Ama hiçbir zaman bu dinin, müslümanlar için bir hayat nizamı olduğunu söylemedi. Bu bile, laik Kemalistleri rahatsız etmeye yetmişti. Ancak, her nedense bu resmi ideoloji yandaşları, Mardin'in, Fethullah Gülen ve Nurculuk konularındaki propagandasından rahatsız olmadılar. Halbuki, sözde bu yerli sosyoloğumuz, Fuller ve Ebaugh gibi ABD'nin istihbaratçı akademisyenleriyle birlikte hep "Gülen hareketi" (!) nin altyapısını oluşturmaya çalışıyordu.

İşte size, "Neo – Haşhaşi FETÖ ve Gördüğüm Derin Devlet" başlığıyla özetlediğim bu kırk yıllık hatırat türü malumattan da anlaşılıyor ki, başta FETÖ olmak üzere sorunlarımızın esas nedeni, zamanla hıyanete âlet olan içimizdeki bilgisizlik ve basiretsizliklerimizdir. Kendi değer ve tarihine arkasını dönmüş bu Batı mukallidi entel takım-la bir menzile varamayız. Çünkü, selim akıl ve ilim temelli İslam tefekküründen habersiz olan bu İttihatçı zihniyetin "manevi değerler" (!) anlayışı, Fethullah Gülen'in eni, boyu ve derinliğinden ibarettir. Onun için, 15 Temmuzları değerlendirirken, CIA, MI6, BND ve MOSSAD'dan önce kendi zaaflarımızı sorgulamak zorundayız. Yoksa, her gün bir dış şeytan taşlamakla zaman kaybederiz. Örneğin, tıpkı John Bass olayında olduğu gibi.. Hatırlarsınız, Obama döneminde Ankara'ya Büyükelçi olarak tayin edilen bu ABD'li diplomat, Türkiye'den giderayak bir vize krizine sebep olmuştu. Bunun üzerine biz de, hem de Cumhurbaşkanı seviyesinde onu muhatap kabul ederek, "stratejik ortak" niteliyesiyle kendisini sertçe eleştirmiştik. Halbuki, başta MİT tırları olayı olmak üzere 17-25 Aralık operasyonu ile 15 Temmuz darbe girişimi de, bu "stratejik ortak" (!) ın bilgisi dışında değildi. Yani, derin ABD'yi temsil eden John Bass, tıynet ve gizli misyonunun gereğini yerine getirmiş-

ti. Anlaşıyor ki, Erdoğan'ın şahsında Türkiye'ye yönelik olan bu operasyonları da yine geç fark etmişiz. Bırakalım fark etmeyi, belki de zamanında alet olduk.. Örneğin, başta ordudaki generallerin yarısına yakını olmak üzere belli makamlara getirilmiş olan bu binlerce FETÖ'cü konusunda acaba siyasi iktidarların hiç mi sorumlulukları yoktu? İşte bu tehlikeyi yıllar önce görüp tanımlayan ve yetkili makamlara da bildiren bir vatandaş olarak, bu soruyu soruyorum. Onun için, Bass'den önce kendinizi sorgulayın.. Bunun hemen ardından da bir zamanların en yüksek medeniyetini barındıran tarihimizi, sahih İslam kaynakları ve illiyet mantığıyla bir sorgulamaya tabi tutarak bugünkü düşüşümüze bir teşhis koymaya çalışın. Son cümle olarak şunu da belirtmeliyim ki, eğer Türkiye'deki iktidar ve muhalefet, temiz ve dürüst bir yönetim anlayışıyla "İslam ve toplum", "İslam ve devlet" konularında ilim ve fitratı esas alan sahih bir adım atmaz ise, emperyalizmin emrinde yeni bir "peştamallı şeytanlar ihtilali" ile her zaman karşılaşabiliriz.

Benden söylemesi..

MAHKEME KARARI

T.C.
ANKARA

TÜRK MİLLETİ ADINA

23. ASLİYE HUKUK MAHKEMESİ GEREKÇELİ KARAR

ESAS NO: 2014/55 Esas

KARAR NO: 2015/73

HAKİM: ZERRİN BERKE 28184

KATİP: FUNDA ÇINAR 96866

DAVACI: FETHULLAH GÜLEN – 43627119878

VEKİLİ: Av. NURULLAH ALBAYRAK – Gazi
Mustafa Kemal Bulvarı
No: 95/6 Maltepe-Çankaya/ANKARA

DAVALI: İSMAİL NACAR – 15491595256
Bayraktar Mah. Gezegen Sk. No:17
İç Kapı No: 12 Çankaya/ANKARA

DAVA: Tazminat
(Kişilik Haklarına Saldırı Nedenli)

DAVA TARİHİ: 22/01/2014

KARAR TARİHİ: 24/02/2015

YAZILDIĞI TARİH: 05/03/2015

Mahkememizde görülmekte bulunan Tazminat (Kişilik Haklarına Saldırı Nedenli) davasının yapılan açık yargılamasının sonunda,

İDDİA

Davacı vekili dava dilekçesinde, davalı tarafından 18 Ocak 2014 günlü Yeni Akit gazetesinde ve <http://www.yeniakit.com.tr> ve <http://www.internethaber.com> adlı internet sitesinde yayınlanan “Bu Yapılanma İsrail – ABD Güdümünde” başlıklı yazısı altında “Kaç sene önce cemaatin devlet içindeki yapılanmasının, aynı Hasan Sabbah’ın örgütü gibi Batıni bir yapılanma olduğunu söylemiştim. Ve hâlâ da diyorum. Çünkü bu hareket tamamen Amerika ve İsrail destekli bir yapılanmadır. Bu da paralel değil, devleti tamamen ele geçirmeye yönelik Batıni bir yapılanmadır... Amerika ve İsrail Cemaat yapılanmasına çok destek oldu... 1980 sonrasında Fethullah Gülen’in etrafındaki oluşum, dışarıdaki çalışmaları dünyanın farklı ülkelerinde okul yaptırmaları Amerika ve İsrail’in isteğiyle gerçekleşti... Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde İran’ın yapılanmasından rahatsız olan Amerika, kendi çıkarları için Cemaat’ın bu ülkelerde yapılanmasını hem istedi hem de okul açmalarına çok destek oldu. Çünkü İran’ın buralardaki yapılanması Amerika’nın çıkarlarına çok tersti... Ben bu yapıya güvenmeyin, 5-10 yıl sonra başımıza çok iş açar diye defalarca uyardım, o zaman dinlemediler ama şimdi arayıp “sen haklıymışsın” diyorlar. Ben Fethullah Gülen’i Hasan Sabbah’a benzettiğim zaman Allah’ın bir veli kulu nu nasıl ona benzetirsin diye itiraz ediyorlardı... Ellerinde daha vahim şeyler var. Kadın ve para zaafı olan insanlarla ilgili çalışmalar yaptıklarını Abdurrahman Dilipak’a söylemiştim. Bunları kullanacaklar, aman ha dikkat etsinler. Ben bu isimleri de biliyorum ama adlarını söyleyemem, delil yok belge yok. “Başbakan çok yakınlarına, bakanlarına, bakan çocuklarına, akrabalarına dikkat etsin diye söyledim. Seçime az kala yeniden düğmeye basacaklar” ifadelerine yer verdiğini, davaya konu yazıda yararlı ve ilgili olmayan nitelemeler ve yorumlar yapıldığını, tahrik

edici, kamuoyunda husumet ve kuşku yaratıcı, güveni zedeleyici bir üslubun kullanıldığını, böylece eleştiri sınırları aşılarak öz ile biçim arasındaki dengenin bozulduğunu, hukuka aykırılık unsurunun gerçekleştiğini, yayında kullanılan sözlerin amacı ne olursa olsun başlı başına kişilik haklarına ağır ve haksız bir saldırı oluşturduğu belirterek, 50.000,00 TL manevi tazminatın davalıdan tahsiline karar verilmesini talep ve dava etmiştir.

SAVUNMA

Davalı cevap dilekçesinde, kendisine isnad edilen olayın başlangıcını Başbakan'ın "Haşhaşi" kavramını telaffuz etmesiyle gündeme geldiğini; bunun üzerine Habertürk gazetesindeki Fatih Altaylı'nın, 17 Ocak 2014 tarihinde "Haşhaşi benzetmesi ilk kez 16 yıl önce yapıldı" başlığını taşıyan yazısında, kendisinin 13.07.1998 tarihinde Cumhuriyet gazetesinde yayınlanmış "Yeni Bir Batını Tehlikesi" başlıklı bir makalesini hatırlattığını; Akit gazetesinden Sinan Kaya'nın telefonla hem Başbakan'ın iddiasını ve hem de söz konusu makalesini sorduğunu; kendisinin de, "Başbakan, Haşhaşi olarak nitelendirdiği devlet içindeki bir paralel yapıdan söz ediyor. Benim, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ndeki mezuniyet tezim 'Batıniler ve Büyük Selçuklu İmparatorluğu' idi. Bunun içindir ki, tarihimizdeki Hasan Sabbah'ı ve devlet içindeki Batını yapılanma varsa, demek ki kaç sene önce söyleyip uyarmışım. İkincisi, bir dönem CIA'nın Ortadoğu Masası Şefi Graham E. Fuller, 'Yeni Türkiye Cumhuriyeti' adlı kitabında, Gülen Hareketini başarılı bir eğitim faaliyeti olarak niteleyerek, bunun 'Ortadoğu ve Türkiye'deki ılımlı İslam Gelişimi' olduğunu söylüyor. Onun için, özellikle İran devrimi sonrası Fethullah Gülen etrafındaki oluşum ve okul faaliyetleri, ABD ile İsrail tarafından destekleniyor" dediğini; Akit ga-

zetesinin de, 19 Ocak 2014 tarihli sayısında “Bu yapılanma İsrail – ABD güdümünde” başlığı ile verdiğini; internet haber sitesinde Nesrin Yılmaz’ın sorularına da, telefonla aynı cevabı verdiğini; ilaveten kasetler konusundaki sorusuna da “devam edeceği anlaşılıyor” dediğini; onun da, “Haşhaşi” sözcüğü ağzından çıkmadığı halde “İsmail Nacar’dan olay Haşhaşi Gülen İddiası” başlığı ile verdiğini; bir yazar olarak maksadının Fethullah Gülen’in kişilik haklarına saldırmak olmadığını, ülkeyi ilgilendiren ve de kamuoyuna mal olan konu hakkında düşüncelerini belirtmek olduğunu belirterek, yasal mesnedi olmayan davanın reddini istemiştir.

GEREKÇE

Dava, basın-yayın yolu ile kişilik haklarına saldırı nedeni ile talep edilen manevi tazminat istemine ilişkindir.

Tarafların delilleri toplanmış, sosyal ve ekonomik durumları araştırılmış, davaya konu yazının ve internet sitesi sayfalarının birer sureti dosyamıza ibraz edilmiştir.

Davayakonu 18 Ocak 2014 günlü Yeni Akat gazetesinde ve <http://www.yeniakit.com.tr> ve <http://www.internethaber.com> adlı internet sitesinde yayınlanan “Bu Yapılanma İsrail – ABD Güdümünde” başlıklı yazısı altında “Kaç sene önce Cemaat’ın devlet içindeki yapılanmasının, aynı Hasan Sabbah’ın örgütü gibi Batıni bir yapılanma olduğunu söylemiştim. Ve hâlâ da diyorum. Çünkü bu hareket tamamen Amerika ve İsrail destekli bir yapılanmadır. Bu da paralel değil, devleti tamamen ele geçirmeye yönelik Batıni bir yapılanmadır... Amerika ve İsrail Cemaat yapılanmasına çok destek oldu... 1980 sonrasında Fethullah Gülen’in etrafındaki oluşum, dışarıdaki çalışmaları dünyanın farklı ülkelerinde okul yaptırmaları Amerika ve İsrail’in isteğiyle gerçekleşti... Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde İran’ın

yapılanmasından rahatsız olan Amerika, kendi çıkarları için Cemaat'in bu ülkelerde yapılanmasını hem istedi hem de okul açmalarına çok destek oldu. Çünkü İran'ın buradaki yapılanması Amerika'nın çıkarlarına çok tersti... 'Sen haklıymışsın' diyorlar. Ben Fethullah Gülen'i Hasan Sabbah'a benzettiğim zaman, 'Allah'ın bir veli kulunu nasıl ona benzetirsin' diye itiraz ediyorlardı... Ellerinde daha vahim şeyler var. Kadın ve para zaafı olan insanlarla ilgili çalışmalar yaptıklarını Abdurrahman Dilipak'a söylemiştim. Bunları kullanacaklar, aman ha dikkat etsinler. Ben bu isimleri de biliyorum ama adlarını söyleyemem; delil yok belge yok. 'Başbakan çok yakınlarına, bakanlarına, bakan çocuklarına, akrabalarına dikkat etsin' diye söyledim. Seçime az kala yeniden düğmeye basacaklar" ifadelerine yer verildiği anlaşılmıştır.

Gazete ve internette yayınlanan bu haberler bir bütün olarak değerlendirildiğinde; düşünce açıklaması, eleştirme ve kamuoyunu bilgilendirme hakkına binaen hazırlanmış, güncel bir haber olduğu, davalının kişilik haklarına saldırı olarak nitelendirilemeyeceği görüşüne varılarak dava konusu haberin yayınlanmasında kamu yararı ve toplumsal ilgi bulunduğu Mahkememizce de kabul edilerek davanın reddine karar verilmesi gerekmiştir.

HÜKÜM: Yukarıda açıklanan nedenlerle;

- 1- Davanın reddine,
- 2- Alınması gereken 27,70 TL harcın peşin harç olarak yatırılan 853,90 TL den mahsubu ile kalan 826,20 TL nin karar kesinleştğinde talep halinde davacıya İADESİNE,
- 3- Davacı tarafından yapılan mahkeme masraflarının üzerinde bırakılmasına,

- 4- Davacı tarafından gider avansı olarak yatırılan meblağdan kalanın karar kesinleştğinde talep halinde davacıya İADESİNE,

Dair davacı vekilinin ve davalı asilin yüzünde kararın tebliğinden itibaren 15 gün içinde Yargıtay yolu açık olmak üzere karar verildi. 24/02/2015

Katip 96866 Hakim 28184

KAYNAKÇA

- 1- Milliyet gazetesi, 1 Ağustos 2005
- 2- Halil İnalçık: Devlet-i Aliyye, İstanbul, 2009, İş Bankası Yay. Cilt:1, s. 36
- 3- Graham E. Fuller – Henry J. Barkey: Türkiye'nin Kürt Meselesi, İstanbul, 2011, Profil Yay. 2. Baskı, s. 159-160 ve 188
- 4- Hüseyin Hâtemî: İran İslam Cumhuriyeti Anayasası, İstanbul, 1980, Çağrı Yay. s. 28
- 5- Hürriyet gazetesi, 9 Ocak 1997
- 6- Kur'an: 5/27-32
- 7- Hürriyet gazetesi, 26 Şubat 1989
- 8- Tâha Kıvanç: Zaman gazetesi, 2 Mart 1989
- 9- Tâha Kıvanç: Zaman gazetesi, 9 Mart 1989
- 10- Aktüel dergisi, 4-10 Şubat 1993
- 11- Aktüel dergisi, 18-24 Mayıs 2000
- 12- Cumhuriyet gazetesi, 5 Haziran 1993
- 13- Aydınlık gazetesi, 8 Ağustos 1993
- 14- Aydınlık gazetesi, 8 Ağustos 1993
- 15- www.ntv.com.tr, 21 Temmuz 2016
- 16- Aydınlık gazetesi, 25 Eylül 1993
- 17- Parlamentodan dergisi, Mayıs 1994
- 18- İsmail Nacar: Hacıbayram Camii'nde İnsan Manzaraları, Ankara, 2013, Barış Kitap Yay.
- 19- Yeni Gündem dergisi, 13 Temmuz 1986
- 20- Yeni Atılım dergisi, Ağustos 1986
- 21- Cumhuriyet gazetesi, 22 Ağustos 1995
- 22- Barack Obama: Umudun Cesareti, İstanbul, 2008, Pegasus Yay. 1. Baskı, s. 237
- 23- Samuel P. Huntington: Medeniyetler Çatışması, İstanbul, 2006, Okuyan Us Yay. 5. Baskı, s. 63

- 24- Samuel P. Huntington: a. g. e. , s. 205-206
- 25- Samuel P. Huntington: a. g. e. , s. 85
- 26- Samuel P. Huntington: a. g. e. , s. 213
- 27- Samuel P. Huntington: a. g. e. , s. 223-224
- 28- Sabah gazetesi, 3 Ağustos 1996
- 29- Sabah gazetesi, 13 Nisan 2005
- 30- Zaman gazetesi, 6 Ağustos 1996
- 31- Sabah gazetesi, 9 Ağustos 1996
- 32- Sabah gazetesi, 7 Ağustos 1996
- 33- Sabah gazetesi, 9 Ağustos 1996
- 34- Cüneyt Arcayürek: Geri Gidişe İzin Yok, Ankara, 2003, Bilgi Yay. , 1. Baskı, s. 139-147
- 35- Şamil Tayyar: Kürt Ergenekonu, İstanbul, 2011, Timaş Yay. 1. Baskı, s. 113-116
- 36- Hürriyet gazetesi, 7 Ağustos 1996
- 37- Zekeriya Beyaz: İslam ve Giyim Kuşam, İstanbul, 1999, Sancak Yay. , s. 9
- 38- Y. Nuri Öztürk: Çıplak Uyarıcı'yı İyi Dinleyin, Hürriyet gazetesi, 26 Kasım 1999
- 39- Y. Nuri Öztürk: Kuşadalı İbrahim Halveti, İstanbul, 1997, Yeni Boyut Yay. 3. Baskı, s. 10
- 40- Y. Nuri Öztürk: a. g. e. , s. 132-133
- 41- Canan Öztürk: Halkın Diliyle Yaşar Nuri, İstanbul, 1997, Yeni Boyut Yay.
- 42- Bernard Lewis: Ortadoğu, Ankara, 2007, Arkadaş Yay. 5. Baskı, s. 163-165, 299, 402
- 43- Y. Nuri Öztürk: Firavun, İstanbul, 2015, Yeni Boyut Yay. 1. Baskı, s. 76
- 44- Y. Nuri Öztürk: Güven Erkaya'nın Ardından, Star gazetesi, 27 Haziran 2000
- 45- Y. Nuri Öztürk: Yemekle Pişen Alkol Helaldir, Star gazetesi, 30 Kasım 2000
- 46- Prof. Dr. Afet İnan: Medeni Bilgiler ve M. Kemal Atatürk'ün El Yazıları, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1998, s. 364
- 47- Kur'an: Enbiya, 17
- 48- Dini Kavramlar Sözlüğü, Diyanet İşleri Başkanlığı Yay. Ankara, 2006, s. 445

- 49- Ana Britannica, Pozitivizm Mad.
- 50- Türkçe Sözlük, İstanbul, 1944, Cumhuriyet Basımevi, s. 153
- 51- Milliyet gazetesi, 29 Ocak 1997
- 52- Hürriyet gazetesi, 29 Mart 1998
- 53- Hürriyet gazetesi, 29 Mart 1998
- 54- İsmail Nacar: Yeni Bir Batınî Tehlikesi, Cumhuriyet gazetesi, 13 Temmuz 1998
- 55- İlhan Selçuk: Batınîye, Cumhuriyet gazetesi, 17 Temmuz 1998
- 56- İlhan Selçuk: Fethullah Gülen Batınî mi?, Cumhuriyet gazetesi, 4 Ağustos 1998
- 57- İlhan Selçuk: Mondem Said-i Nursi, Cumhuriyet gazetesi, 5 Ağustos 1998
- 58- Hürriyet gazetesi, 20 Haziran 1999
- 59- Cumhuriyet gazetesi, 25 Haziran 1999
- 60- Cumhuriyet gazetesi, 10 Ağustos 2000
- 61- Sabah gazetesi, 26 Ağustos 2000
- 62- Graham E. Fuller: Yeni Türkiye Cumhuriyeti, İstanbul, 2008, Timaş Yay. 2. Baskı, s. 35-36
- 63- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 64-65
- 64- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 65
- 65- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 88-89
- 66- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 100-103
- 67- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 113-116
- 68- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 119
- 69- Graham E. Fuller: a. g. e. , s. 132
- 70- Helen Rose Ebaugh: Gülen Hareketi, İstanbul, 2011, Doğan Yay. 27. Baskı, s. 34-36
- 71- Helen Rose Ebaugh: a. g. e. , s. 36-37
- 72- Helen Rose Ebaugh: a. g. e. , s. 40
- 73- Helen Rose Ebaugh: a. g. e. , s. 45
- 74- Helen Rose Ebaugh: a. g. e. , s. 51
- 75- Helen Rose Ebaugh: a. g. e. , s. 93
- 76- Hürriyet gazetesi, 23 Aralık 2002
- 77- Cumhuriyet gazetesi, 24 Mart 2004

- 78- Mahmut Övür: Başbuğ'un Kozmik Büro Sırrı, Sabah gazetesi, 30 Nisan 2017
- 79- Akit gazetesi, 12 Ocak 2013
- 80- Abdurrahman Dilipak: Paralel Yapı Üzerine 2 Mektup, Akit gazetesi, 18-19 Ocak 2015
- 81- Milliyet gazetesi, 9 Aralık 2013
- 82- Mehmet Altay Köymen: Selçuklu Devri Türk Tarihi, Ankara, 1963, Ayyıldız Mat. s. 216
- 83- Bernard Lewis: Haşhaşiler, İstanbul, 2014, Kapı Yay. 1. Baskı, s. 131
- 84- Ramazan Şeşen: Selâhaddin Eyyûbî, İstanbul, 2013, Yeditepe Yay. s. 38, 55, 60-61
- 85- Milliyet gazetesi, 23 Ocak 2014
- 86- Cumhuriyet gazetesi, 15 Ocak 2014
- 87- Fatih Altaylı: Haşhaşi Benzetmesi İlk Kez 16 Yıl Önce Yapıldı, Habertürk gazetesi, 17 Ocak 2014
- 88- Yeni Akit gazetesi, 19 Ocak 2014
- 89- Zaman gazetesi, 20 Ocak 2014
- 90- Zaman gazetesi, 26 Ocak 2014
- 91- Sabah gazetesi, 14 Mart 2014
- 92- Zaman gazetesi, 20 Haziran 2014
- 93- Hasan Karakaya: İhsanoğlu ve IŞİD, Yeni Akit gazetesi, 19 Haziran 2014
- 94- Hasan Celal Güzel: Âkil İnsanlar Heyeti, Sabah gazetesi, 4 Nisan 2013
- 95- Yeni Akit gazetesi, 18 Eylül 2014
- 96- Yeni Akit gazetesi, 21 Eylül 2014
- 97- Yeni Akit gazetesi, 5 Kasım 2014
- 98- Sabah gazetesi, 1 Şubat 2015
- 99- Akit gazetesi, 3 Mayıs 2015
- 100- Akit gazetesi, 20 Şubat 2016
- 101- Akit gazetesi, 21 Aralık 2016
- 102- Sabah gazetesi, 5 Ağustos 2017
- 103- Ahmet Taşgetiren: Star gazetesi, 13 Eylül 2017
- 104- Sedat Ergin: Hürriyet gazetesi, 4 Ekim 2017

GÖRDÜĞÜM DERİN DEVLET VE NEO-HAŞHAŞİ FETÖ

“Gördüğüm Derin Devlet ve Neo-Haşhaşı FETÖ” adlı bu kitap, Gladio’nun, “Hizmet Hareketi”(!) görüntüsüyle yaklaşık kırk yıldır Türkiye’de kurduğu karanlık tuzağın özet bir hikâyesinden ibarettir. Bilindiği gibi bu konuda birçok kitap yazıldı. Daha çok bir güvenlik mensubunun bakış açısıyla yazılan bu eserler, FETÖ’nün, hangi iktidarlar döneminde devlet kurumlarında yuvalandığıyla ilgilidir. Elbette ki bu konuda farklı farklı iddialarda olsa olayın bu yönünü de araştırıp tartışmaya açmak zorundayız. Ancak Türkiye için elzem olan, bu FETÖ yapılanmasını ülkemiz sosyolojisi ve dış konjonktür çerçevesinde ele alıp onu “illiyet” kavramı mantığıyla bir sorgulamaya tabi tutmaktır. Yani olayı bir polis gözüyle değil, istihbaratı da olan bir tarihçi ve sosyolog gözüyle tahlil etmek mecburiyetindeyiz. Çünkü emperyalistler, örneğin, Samuel P. Huntington, Graham E. Fuller, Henry J. Barkey ve Helen Rose Ebaugh gibi CIA görevlisi kişiler, Türkiye sosyolojisinden hareket ederek Fethullah Gülen belasını başımıza sardılar. Nitekim bu CIA görevlilerinin, konumuzla ilgili olan kitaplarından yaptığım uzunca alıntıları okuduğunuzda, bunu açıkça göreceksiniz.

www.kitaparasi.com

ISBN 978-605-68752-8-2

kitap|arası

kitap arası